

Giới thiệu Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trầm!

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, cổ đại, hài hước HE

Ngày từ khi còn nhỏ thì Hứa Thanh Thanh đã mồ côi cha mẹ sống nhờ ở trại trẻ mồ côi đến khi được 18 tuổi và năm nay đã được 21 tuổi, chính vì vậy nên rất mong ước có một cuộc sống hạnh phúc. Tính cách hoạt bát năng động, rất thông minh. Sở thích là chơi người, quan trọng là mặt rất dày.

Âu Dương Vũ Hiền là hoàng thượng Minh quốc. Là một chuẩn mực nam. Tính cách như tên, vô cùng lạnh lùng. Lên ngôi hoàng đế năm 14 tuổi, 18 tuổi, dưới sự trị vì của hắn, đế quốc lên đứng đầu tam quốc, rất nhiều nữ tử thắm mền nhưng hắn luôn luôn trung ra vẻ mặt băng giá. Thân mang tuyệt đỉnh võ công... vân vân và mây mây....(nỏ xú)

Cuối cùng, trái tim bằng giá ấy đã tan chảy dưới cô nương mặt dày hơn cả tường thành nhà chúng ta!

Hãy xem câu chuyện tình yêu hài hước của hai nhân vật này nhé!

Hoàng thượng mặt băng - Hoàng hậu mặt dày.

Cuối cùng...nhờ một lần " tự sát " thành công mà nữ chính của chúng ta đã xuyên không vào thân xác của một hoàng hậu thất sủng!

Mặt đối mặt với nam chính "tảng băng vạn năm di động"! Tao nên một chuyện tình dở khóc dở cười!

Đa phần nam chính bị chinh ~~~

Lê: Thực Ra, hoàng Hậu Nương nương trước kia có một thân phận zô cùng thần bí. hí hí... Vì cái thân phận này mà Hứa Thanh Thanh đã bị lôi kéo vào một mớ hỗn độn ~

Về HE hay SE thì...khi nào đến chương cuối liền biết \square

 ☐ Trích đoạn ☐

Mỗ nam nào đó cực kì tức giận mắng té tát vào mỗ nữ còn đang tròn xoe mắt ăn điểm tâm sau khi đốt cả Hiền Hoa cung (Bánh bao:cung của Hoa phi ó)

- "ngươi mau quỳ hai canh giờ ở đây cho trẫm!!!!"

Mồ nữ nào đó bình tĩnh ăn hết cả đĩa điểm tâm rồi mới đứng dậy, cười gian xảo:

- " làm hoàng đế thì giỏi lắm hả? To lắm hả? sao giám bắt * hoàng hậu * ta quỳ hử? Có to bằng con heo không mà nói hả? "

Mồ nam tức giận đập bàn.

- "trăm bảo người quý là vinh hạnh của người! Sao người dám nói trăm là heo hả?"

- "vinh hạnh cái con khi nhà người! Ta không dám nhận! Người giỏi người nhận đi! Hứ! Mà ta có nói người là heo đâu! Người tự nhận đấy chứ! Đồ heo!!!! Heo heo heo heo heo!!!!"

Mồ nam nào đó hoàn toàn im lặng...thâm tâm bắt đầu tự an ủi...

"ta là đại nhân...không nên chấp kẻ tiểu nhân....ta là đại nhân...không nên chấp kẻ tiểu nhân...ta là....."

□Trích đoạn 2□

Mồ nữ cười lớn nhìn đống phi tàn nhếch nhác bản thủ đang lê lét dưới đất! Đây là thành quả của nàng đó!

Ahihi! Đồ ngốc!

Dám trêu nàng á?

Hừ! Không có cửa! Vạn năm sau cũng đừng mơ có cửa!!!! Cả cửa sổ cũng đừng mơ có!!!

Mồ nam gân xanh đầy trán khi nhìn thấy cảnh này. Hắn lo lắng nàng bị bắt nạt, chạy đến chỗ này lại nhìn thấy như vậy!!!

- "đường đường là một mẫu nghi thiên hạ!nàng làm thế này thì mặt mũi trăm còn để ở đâu HẢ!!!!!!!!?????"

Mồ nữ nào đó cực kì lo lắng hét với đám thái giám nô tỳ.

- "người đâu!!!! Mau kiểm mắt mũi cho hoàng thượng kia!!! Hoàng thượng không biết để mắt mũi ở đâu rồi á!..."

Sau đó mỗi nữ quay lại nhìn hân,về mặt cực kì ngây thơ....nhưng ai biết dưới vẻ mặt ngây thơ ấy là con người gian xảo như thế nào chứ!

- "mà Hoàng thượng nè! Là hoàng thượng mà sao trí nhớ kém vậy hở? Ngay cả mặt mình để ở đâu cũng hông nhớ là sao? Với lại mẫu nghi thiên hạ là gì vậy? Ăn ngon hông? Nè nè! Đưa ra cho ta xem i! "

Mỗ nam nào đó ghen lời....tiếp tục công việc tự an ủi.

"ta là đại nhân...không nên chấp kẻ tiểu nhân.....ta là đại nhân...không nên chấp kẻ tiểu nhân...ta là đại nhân.....khoan! Vì sao ta phải ngoan ngoãn như thế chứ! "

Mỗ nữ nhướn mày...

- " Tội nay nằm dưới đất "

- ".....hự..."

Bánh bao

--- đệ nhất thiên hạ lười --- (chú ý: Truyện rất nhảm, còn có rất không chân thực, ai không thích thì đừng đọc nga ~ ^^)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mật Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Trường đại học Bắc Kinh.

- " Thanh Thanh! Thanh Thanh! "

Hứa Thanh Thanh quay đầu lại,phát hiện là Chu Hiểu Linh đang từ xa chạy tới

- " sao vậy Hiểu Linh? "

- " cậu đi với tớ đến chỗ này chút được không? "

Hứa Thanh Thanh nhìn khuôn mặt cô bạn thân đang ửng đỏ,cười hắc hắc mấy tiếng,vỗ một cái lên vai cô bạn thân.

- "mua quà sinh nhật cho người yêu chứ zè? Nói thẳng ra luôn i! Bạn bè thân thiết với nhau cần gì phải giấu nà? Hai người cũng đã đính hôn rồi! Học xong là cưới luôn còn zè! "

Hiểu linh mặt đỏ càng đỏ hơn,thẹn quá hóa giận,liền chu môi, nói.

- " Rốt cuộc có đi hay không? "

Hứa Thanh thanh nhìn cô bạn,gật đầu nghiêm túc.

- " đám cưới của hai người, với cương vị là bạn thân của cậu! Sao có thể không đi chứ! "

Khuôn mặt Hiểu Linh đỏ lựng,Hừ một tiếng.

Cô nhìn đồng hồ,cũng sắp đến giờ cửa hàng Bánh ngọt Candy mở cửa. Chời ôi...cô mê chết cái hương vị này,nỗi tội phải xếp hàng chờ rất lâu..

Hứa Thanh Thanh che miệng cười thầm. Bánh dâu tây! Bánh socola! Chị đến với các em đây! Cô cười híp mắt đi qua đường mà không chú ý đến chiếc xe tải đang lao đến chỗ mình với vận tốc ánh sáng!!!!

Lúc cô kịp nhận ra thì...đã muộn....

" Rầm "

- " THANH THANH!!!!!! "

Cô nghe thấy tiếng Hiểu Linh gọi tên mình....a....đau chết mắt! Tên nào không có mắt dám đâm bà????

.....

Hứa Thanh Thanh cảm thấy bản thân đang trôi lơ lửng trên không.... cô biết bay à?.....hả??? Ố.... cô..biết..bay? Nghe nó ảo quá vậy?

Cô mở to đôi mắt tròn tròn đen láy ra, thấy bản thân đang..." lạc trôi " ở một nơi cực kì....xa lạ...

Chợt một tên mặt đen bước tới gần, nói một câu làm cô muốn đánh chết hắn!

- " cô đã chết! "

- "hớ? Nhắc lại xem nào?"

- "Cô- đã- chết, mau theo ta đi đầu thai ". Tên mặt đen tiếp tục.

Cô nhìn chăm chăm tên mặt đen, đánh giá hắn.

Nhìn rất giống một tên châu phi? Theo cô đoán thì chắc chắn là tên diễn viên Châu phi nào đó á!!! Còn bày đặt mặc đồ cổ đại nữa chứ. Cả người đen từ đầu đến chân. Hình như tên này sợ người ta không biết mình da đen hay sao mà vận một cây đen luôn!

Mà hắn nói gì? Cô chết rồi? Có quý mới tin!!!! (bánh bao: ahiih...đồ ngốc, tỷ chính là quý đấy!)

- " Chu Hiểu Linh, mau theo ta đi đầu thai ". Hắn nhìn vào quyền sở đang cầm trên tay một lát rồi ngẩng đầu lên nói.

Chu Hiểu Linh? Chẳng phải là tên người bạn thân của cô sao? Tên này là người ái mộ Hiểu Linh?...hừm..có thể! Hiểu Linh thuộc loại xinh đẹp, dễ thương... ôi dào! Không dễ thương bằng cô ầu! Thua! Thua xa!!! A!....còn một trường hợp, cô nghiêng về trường hợp này nè...hắc hắc!

- " gì?? Tôi là Hứa Thanh Thanh nhé! Kêu nhầm tên à? Hay...ngươi là một trong số người ái mộ tôi hả? Muốn nhờ cô bạn thân của bà để làn quen? Zoi! Nói ra lun i ". Cô giờ tay lên vuốt vuốt mái tóc dài của mình, bộ dáng hiền thực. (bánh bao: ôi dồi...hiền thực quá ha!)

- " Hứa Thanh Thanh ". Hắc vô thường có vẻ hơi giật mình, vội lật lật quyền sở trên tay, hết nhìn cô lại nhìn quyền sở, đột nhiên dùng tay đánh thật mạnh lên đầu chính mình, vẻ mặt đau khổ.

- " ai ui...làm sao bây giờ! Bắt nhầm người rồi! "

Hứa Thanh Thanh nghe xong câu đó, tức giận tới mức muốn giết người(bánh bao: chời ôi...ờ đó chỉ có hai con quý...lấy người đâu ra mà giết á!), liền nắm cổ áo tên da đen, làm vẻ mặt như kiểu hắn không nói thật là cô liền chém hắn làm hai mảnh, gằn từng tiếng.

- "Bắt nhầm? Đùa cái méo gì thế! Nãy giờ bà nhện lăm rồi! Cái tên da đen này! Thích bị kiện hay thích ăn cơm tù?? Bắt cóc hả???"

Tên da đen đột nhiên như lên cơn, kéo cô chạy như bay....

lát sau

Hứa Thanh Thanh chẳng quan tâm tên da đen dẫn mình đi đâu, tựa vào cái cột gần đó thở hồng hộc.

Ngươi đi đâu kẹ ngươi...kéo theo bà làm gì...mệt chết mất!

Bỗng một giọng nói cực kì khó nghe cất lên.

- "ngươi là Hứa Thanh Thanh? "

Suy nghĩ đầu tiên của cô chính là tên hỏi câu này chắc đầu óc không bình thường. Hỏi ngu quá. Cô không phải Hứa Thanh Thanh thì chẳng lẽ lại là Chu Hiểu Linh.???

Cô theo phản xạ đánh giá tên đang ngồi trên ghế. Lúc này như kiểu học sinh vào gặp hiệu trưởng á.....hắn ngồi trên ghế cao, cô đứng ở dưới...

....Chắc tên này là người thân của tên bắt cóc da đen lúc nãy...cả hai người đen như nhau. Chỉ khác là đồ của tên da đen này có vẻ đắt hơn đồ của tên ó....mà cả lũ ở đây đều mặc đồ cổ trang á...lại còn rất kì lạ nữa chứ!

Mặt đen ngồi trên cao cất giọng...có vẻ hắn muốn tra tấn cái lỗ tai nhỏ bé đáng thương của cô hay sao..???

- " cô đã chết —— "

Hứa Thanh Thanh bĩu môi.

- " đùa cũng vừa phải thôi chứ! "

-"%@&##&#%#@&#%@"

Lão da đen sau một hồi giảng giải đến khô cả họng, Hứa Thanh Thanh mới bắt đầu hiểu ra một chút...

-"hừm!!!! Vậy là mấy người bắt nhầm phải không? Ta....ta...phải kiện lên thiên giới aaaaaa!!! ". Hứa thanh thanh vô cùng tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng khiến lão diêm vương run run.

-" cô nương! Bình tĩnh đã! Hay..hay là bây giờ ta sẽ cho cô xuyên không? "

Hứa Thanh Thanh suy nghĩ một lát....Xuyên không à?

-" được! Nhưng ta có ba điều kiện! "

-" cô nói đi "

- " Một! Ta muốn có cuộc sống nhân nhả được người ta hầu hạ, ít nhất giống mấy công chúa á. ! Hai! Ta phải có nhan sắc khuynh thành! Ba! Ta muốn có võ công! "

-" được! Ta đáp ứng! " Lão diêm vương nghe xong liền đồng ý,kéo kéo cô đến một cái giếng rồi không nói tiếng nào mà xô cô xuống....thật không biết thương hoa tiếc ngọc!

- "á á á á!!! Lão diêm vương thôi!!!!!"

Trước khi mất đi ý thức...Hứa Thanh Thanh ngẫm nguyên rửa lão diêm vương chết không được yên! (bánh bao: chời...người ta có phải người âu mà chết....khô lắm nói mãi)

□□□□□□□□

... * nhìn người đang đọc *... Nè nè... Bấm sao chưa? Bấm sao đi! Bấm đi bấm đi. Bấm cho zui \geq ___ \leq

Mà mún zui nữa thì zô bình luận đi. ủng hộ đi ~ hehehe

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hoàng hậu thất sủng???

Ai da.....đau quá...đau chết mất...lão diêm vương thôi!!!! Ta sẽ giết ngươi aaaaaaaa!!!! (bánh bao: tỷ đập đầu vào tường...nếu may mắn sẽ giết được hẳn à nha ~~~~ / Thanh Thanh: * đập * cút!!!! / Bánh bao: uhuhu ~~~ mn oi ~~~ Thanh tỷ đánh người kia ~~~~)

Hứa Thanh Thanh miễn cưỡng mở to đôi mắt ra, mi mắt khẽ nháy, chớp chớp nhìn xung quanh....

Không gian yên tĩnh năm giây.....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! Lão diêm vương thôi!!!! Đừng để ta gặp lại ngươi!!!!!!

Nàng nhìn khắp nơi...cái nơi này để cho người sống hả??? Cái giường thì giống như sắp gãy tới nơi, cửa sổ thì nát bét hết, bụi bặm khắp nơi...cả căn phòng như kiểu chỉ cần một cơn gió nhẹ nhàng một cái là sụp.....lão diêm vương!!!! Ta - Sẽ - Giết - Ngươi!!!!

(bánh bao: cô đại rồi nên đối cô >>>> nàng)

.....a.....đau quá... lúc này quá kích động nên không chú ý, giờ mới cảm giác được sự đau đớn ở lưng oa...

Sự đau đớn ở sau lưng khiến cả cơ thể nàng đứng không vững, lúc khuôn mặt sắp " hôn đất mẹ " thì một cô nương mặc áo vải thô lao vào đỡ nàng, nước mắt nước mũi tèm lem, khóc vô cùng thương tâm. Trong lúc diu nàng ngồi xuống bàn mà vẫn khóc lóc...

....khóc gì mà lắm vậy zời đất ơi!!!! Ướt hết cả cái áo rách nát của nàng rồi nè má!!!

Tuy suy nghĩ là vậy nhưng nàng không hề đẩy cô nương ấy ra vì lần đầu tiên trong cuộc đời, Hứa Thanh Thanh có một người quan tâm đến mình, tâm của nàng như có một làn gió ấm áp thổi qua vậy, rất dễ chịu, rất thoải mái...

- "huhu! Nương nương! Là nô tỳ không tốt!! Là nô tỳ không bảo vệ được người!!! "

Hứa Thanh Thanh nghe xong liền bật chế độ "ngơ ngác như con tê giác "

Nương nương? Bảo vệ? Nàng mà cũng cần phải bảo vệ hay sao? Thật không thể tin chút xíu nào cả! Chẳng lẽ mình xuyên vào một vị phi tần nào đó bị thất sủng rồi sao???

Oa ~~~ đau lòng quá ~~~ lão diêm vương! Ngươi cứ đợi đó! Dám lừa ta!!! Đúng là đồ lừa đảo mà!!!

Nàng đổ mồ hôi, đẩy cô nương đang ôm chặt mình ra, ngấm kĩ.

Cô nương này khoảng 14,15 tuổi gì đó, tuy khá gầy nhưng khuôn mặt lại có nét gì đó dễ thương khá ái làm người ta yêu thích ~~~~

- " Cô là ai? ". Nàng trong lúc vô thức đột nhiên thốt lên.

- " nương nương? Người không nhớ nô tỳ nữa sao?? Huhu "

Hồi ngu tập hai.... ta mà nhớ ngươi thì hỏi làm cái quái gì nữa....đầu óc cô nương này thật giống với lão diêm vương thôi, đều làm từ đậu hũ. Nghĩ thế nhưng nàng không nói ra, cười cười.

- " a...ta không hiểu sao...mới tỉnh dậy lại không nhớ cái gì nữa....hề hề ". Đầu óc Hứa Thanh Thanh đột nhiên không nghĩ ra xúi lí do hay ho nào, đột nhiên theo phản xạ phun ra một câu...nói xong cảm giác chắc chỉ có mấy người nào toàn đậu hũ mới tin hà ~~~~

Nhưng hông ngờ.....

- " huhu! Là do nô tỳ không bảo vệ được nương nương, để An quý phi đánh nương nương ra như vậy! "

Lập luận của Hứa Thanh Thanh lần nữa được xác minh....não của cô nương này chứa đầy đậu hũ. Làm gì có chuyện vừa tỉnh lại liền quên hết mọi trí nhớ chớ. Hơn nữa theo cái sự đau đớn của cơ thể, nàng biết chắc chắn là bị thương sau lưng chứ có bị thương ở đầu đầu mừ.....

Thở dài một cái,cánh tay đưa lên khẽ vỗ đầu cô nương đang khóc lóc thảm thiết kia khiến nàng ta im bật, lại nở một nụ cười.

- " bây giờ ta không nhớ gì hết. Cô nương là ai? Ta là ai? Đây là đâu? Ta cũng không biết. Cô nương xem cũng rất thân thiết với ta, có thể nói cho ta không a? "

- " huhu..nương nương...híc híc...uhuhu "

Hứa Thanh Thanh tức giận, đập bàn.

- " ngươi có im đi không hả? Khóc mãi! "

- " híc...ngươi là hoàng hậu của Minh quốc...trước đây nương nương là tiểu..hức..thư của phủ thừa tướng, năm 16 tuổi liền vào cung tham gia tuyển tú, vì thế lực của thừa tướng đại nhân nên hoàng thượng phong ngươi làm hoàng hậu...hức...thế..thế nhưng ngay đêm động phòng lại vút...vút bỏ nương nương đến thư phòng phê tấu chương...hức...vài tháng sau liền...liền nhốt ngươi vào lãnh cung... còn nô tỳ là Trúc Liên, là nha hoàn được phân đến chăm sóc nương nương...hức..."

Hứa Thanh Thanh tức giận tới mức đứng bật dậy, đập bàn... cái giây phút nghịch " ngẫu " này lại động đến vết thương sau lưng nàng, đau đớn vô cùng,bất giác rên lên một tiếng, suýt thì bất tỉnh nhân sự.

- " a..."

- " nương nương!!! "

Tiếng la thất thanh của Trúc La kéo nàng về thực tại, nhin đau ngồi xuống ghế, giọng nói yếu ớt cùng với thân hình mảnh mai gầy yếu khiến cho Hứa Thanh Thanh giống như chỉ cần một làn gió nhẹ thổi qua là tan biến. Đường như Trúc La có ý nghĩ ấy nên vội vàng tìm mảnh vải che chắn cửa tránh gió lạnh thổi vào.... (Bánh bao:* chú ý chú ý * bây giờ là mùa đông giá rét nhá)

- " vậy...vị phụ thân đại nhân ấy biết con gái mình bị tống vào lãnh cung thế này, ông ta không làm gì sao?". Nghe Trúc La nói phụ thân nàng có thế lực lớn lắm kia mà?

- " huhu....thừa..thừa tướng đại nhân bị hoàng thượng hại, tru di cử tộc. May mà nương nương là hoàng hậu nên may mắn không bị chém đầu..híc..."

À à....tên hoàng thượng này thế nhưng dám nhốt nàng vào lãnh cung!

- " hoàng thượng là ai? Tên gì? "

Trúc La dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn nàng.....

- " nương nương sao người lại hỏi vậy? Hoàng thượng chính là hoàng thượng, là con của tiên đế chứ ai ạ? Tên của hoàng thượng ngoài tiên đế cùng thái hậu thì còn ai dám gọi ra? "

Hừm...A! Vết thương! Vết thương trên người của nàng là ai tạo ra???

"vậy...vết thương của ——"

Lời chưa kịp nói xong đã bị tiếng khóc thê lương cắt đứt...

"huhuhu...là nô tỳ không bảo vệ được người, để An Quý Phi hành hạ người như thế!!! Huhu "

"An quý phi là người nào?"

- "An quý phi chính là vị phi tần có thể lực chống lưng lớn, kéo bè kết phái ở trong triều, tuy xinh đẹp mỹ lệ nhưng lại rất kiêu ngạo, không xem ai ra gì "

Hứa Thanh Thanh trầm ngâm suy nghĩ một hồi, đột nhiên thở dài mấy tiếng. Con sâu trong bụng đột nhiên kêu réo lên...

"ọt ọt ọt "

"á. Nương nương, để nô tỳ đi lấy thức ăn cho người! "

Một khắc sau.....

Hứa Thanh Thanh hoàn toàn... hoàn toàn muốn xỉu. những thứ này ăn được hay sao? Đều là cơm thừa canh cặn, ngay cả cầu cũng không thèm ăn aaaaaaaaa!!!!

Hứa Thanh Thanh nhìn đồng thức ăn không ra thức ăn, tâm trạng chùn xuống....hazzzzz.....số nàng thật sự...quá đen đui mà....

.....

End chương 2.

Đọc chùa là bánh bao đau lòng lém ó~~~~~><....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mỹ nam!

Một ngày nhạt nhẽo lại trôi qua.....

Hứa Thanh Thanh vừa thức dậy liền ngáp dài mấy cái, nhìn khắp nơi không thấy Trúc La đầu, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng vô cùng "đẹp đẽ"!

Đó chính là đi tham quan hoàng cung!. Nàng xuyên tới đây lại đen đui vào cơ thể của một hoàng hậu thất sủng, ở lãnh cung tối tăm hoang phế này...thật sự là nàng rất muốn xem sự giàu có của hoàng cung nha....trước đây nàng xem phim cổ trang, thấy hoàng cung rất xa hoa...ahaha...chắc hẳn phải...vô cùng lắm tiền....

Chỉ cần có tiền!!! Là có tất cả!!!

"Ahahahaha"

Một tiếng cười vô cùng đáng sợ phát lên từ lãnh cung khiến mấy chú chim gần đó đều sợ hãi bay tán loạn.

Hứa Thanh Thanh đi khắp lãnh cung mới kiếm được một cái gương đồng vỡ nát...lau chùi sạch sẽ.

Áu mai dót!!!! Đây là ai??? Ai là đây???

Nàng đã thấy một nữ nhân khuôn mặt tuyệt điểm, cả khuôn mặt như được vẽ ra, mái tóc dài mượt như thác, làn da trắng muốt, mịn màng, mỗi tội hơi gầy...nếu mà mỉm cười lên chắc hẳn là nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn lun quế:)))

Không ngờ mình cũng rất là mỹ lệ nha. Ahahahaha...

Không ngờ xuyên đến đây lại có được khuôn mặt như thế này..á há há

Nhưng mà....có vẻ như là...đây là nàng xuyên vào thân thể của trẻ con à? Nhìn như kiểu mới 17,18 gì đó...

Qua ~ qua ~ qua ~....

Một đàn qua bay qua....không ngờ...nàng lại trở lại một cô nương.....

Nhưng mà trên người nàng lại chi chít vết thương, vết mới nhất chính là dấu của một đồng roi da quất lên người nha!

Nàng nhìn khắp nơi, ngắm ngắm cái cách cửa to dùng ngăn cách lãnh cung với thế giới bên ngoài. Thật sự là quá cao...không thể nào mà trèo lên được...lại nhìn hai bên tường... Hứa Thanh Thanh nảy ra một ý tưởng điên zò:)))

Trèo tường nha ~~~~

Nàng bắt đầu chuyển " tham quan " hoàng cung này bắt đầu từ bức tường này đi..

Nàng trèo....nàng trèo...

Và sau đó là cú tiếp đất vô cùng nhẹ nhàng ngoài dự đoán của Hứa Thanh Thanh..

Khuôn mặt nàng ngơ ngác, cảm thấy...ảo quá.....

Hay...đây là kinh công trong truyền thuyết????

....sau một thời gian đầm tay đá chân, nàng chắc chắn cơ thể vị hoàng hậu thất sủng này có võ công, hơn nữa lại là võ công rất cao nữa! Nhìn xem...bây giờ nàng mới phát hiện ra nàng chạy rất nhanh, còn có thể bay bay nữa! Hóa ra lão diêm vương ấy chỉ lừa nàng một điều, thực hiện đúng hai điều sau cho nàng!ahaha!!!

Nhưng mà...một cô nương tuyệt mỹ lại có võ công cao cường như thế này tại sao lại muốn ở hoàng cung? Còn chịu để người ta đánh đập tàn nhẫn nữa. Không biết phản kháng hay sao? Hay nàng còn có mục đích nào khác?

Nhưng sau khi đi dạo lung tung một lát...nàng nhìn thấy một cung điện hoa hoa lệ lệ....

Hứa Thanh Thanh như bị thôi miên, cứ thế đi vào....may mà bên trong không thấy ai hết (bánh bao: số tỷ quá may...nếu mà có quân lính thì..hé hé)

Và sau đó là hàng loạt tiếng " woa ~~~~" từ chỗ nào đó phát ra....

Hứa Thanh Thanh thở dốc, trèo hết mấy bức tường rồi nha...việc này...thật sự là quá!!! Quá!!! Quá mất sức aaaaaa!!!! Tuy thân thể này có kinh công nhưng nàng chưa điều khiển được nha

Nàng đang định nhảy xuống đột nhiên bị trật chân.

Thế là lập tức lần thứ hai té đập mặt từ khi xuyên đến đây...

- "aaaaaaa "

" Rầm! "

....Hứa Thanh Thanh khóc không ra nước mắt, vết thương sau lưng từ lúc này đã vô cùng đau đớn... giờ lại càng thêm đau rất...

- " Ai? ". Bỗng một giọng nói trầm trầm rất dễ nghe phát ra.

Nàng từ từ ngược khuôn mặt lem luốc lên nhìn.....sững sờ tại chỗ...

Âu mai dót ~~~~~ mỹ nam!!!! Mỹ nam kia bà con ơi ~~~~ thật sự là mỹ nam á á ~~~~ nếu mà về hiện đại chắc chắn...chính là một soái ca ngôn tình mỹ nữ theo đuổi nha !

Nhìn xem... dường như mỹ nam vừa mới luyện kiếm xong, trên tay cầm thanh kiếm rất sắc bén nha...a...còn có mấy giọt mồ hôi đang chậm chậm chảy xuống chiếc cằm..á á!!! Khí huyết dâng trào!!!! Máu mũi suýt phun ra..may mà nàng nhanh tay bịt lại...ôi dỗi ôi...Đây là...nam nhân hay nữ nhân? Chẳng lẽ có nam nhân lại đẹp như thế này sao? Một thân bạch y cao quý, chất liệu vải lại rất tốt! Hả là rất có tiền!!! A...làn da lại ngăm ngăm ra dáng nam nhân, cơ thể săn chắc....âu mai dót!!!!

Nàng thất thần....chăm chú...nhìn ai kia....

A.....nàng lục tìm hết mọi câu có thể miêu tả được...cuối cùng thốt ra hai chữ...

- " họa thủy! "

Mỹ nam đột nhiên nhú mày, đôi mắt sắc bén nhìn nàng.

- "hình đủ chưa? "

Hứa Thanh Thanh bây giờ mới dần dần tỉnh lại, giơ tay lên, từ từ tát mình một cái...aaaaa!!! Mắt mặt quá!!! Oa huhuhu ~~~ không ngờ nàng lại nhìn một nam nhân tới thất thần aaaa! Dù có là ngôi sao idol đẹp zai nhất nàng cũng chưa nhìn tới thất thần nha!!....thế nhưng.. đáp lại câu hỏi của mỹ nam lại là...

- "đương nhiên là chưa! "

Nàng đứng phắt dậy,mơ hồ có thể thấy khóe môi của mỹ nam giật giật nha!

- "ngươi là ai? "

- "ta?Ta chính là ta chứ là ai nữa..".

Không ngờ là mỹ nam nhưng đầu óc có vấn đề, đặt câu hỏi quá ngu ngốc đi! Thật tiếc cho khuôn mặt ấy! (Bánh bao: * giật giật môi * nếu để mỹ nam biết được suy nghĩ của tỷ bây giờ xem tỷ có bị chặt ra không)

Mỹ nam ấy đột nhiên tỏa ra sát khí, kẻ kiếm lên cổ Hứa Thanh Thanh...và...

- "ấy ấy! Mỹ nam! Ta không ngờ ngươi không những đầu óc có vấn đề mà còn thích mạnh động nữa! ". Nói xong, nàng cầm lấy đầu thanh kiếm sắc bén gạt ra xa bản thân.

- ".....". Mỹ nam khuôn mặt đen đen như đáy nồi..

Bỗng nhiên một mùi thơm phức bay đến..thành công hấp dẫn được cô nương nào đó đang đói bụng....

Hai đĩa điểm tâm đẹp mắt đang nằm ngay trên chiếc bàn đá tròn tròn.....

- " á!!!! Điểm tâm!!!!"

Cô nương nào đó chẳng thèm xiu hình tượng nào vô đến, ăn ngấu nghiến như hổ đói....cho mỹ nam nào đó ăn bơ chất lượng hảo hạng.

Sau khi chén hết một đĩaq, nàng nhìn điểm tâm, nhìn từ trên xuống y phục của bản thân, lại nhìn y phục của mỹ nam..sau đó lại nghĩ ra một ý tưởng điên rồ...

Hứa Thanh Thanh nhanh chóng tới gần mỹ nam đang chăm chú nhìn bản thân. Không nói một lời " roẹt " một tiếng...xé phăng cái áo của mỹ nam...nhàn nhả mà bọc điểm tâm thật cẩn thận....

- " đa tạ mỹ nam! Có duyên gặp lại! "

Nói xong liền trèo lên tường chuồn mất.....

Mỹ nam kia đứng như trời trồng, ngạc nhiên vô cùng...

Đây là lần đầu hắn thấy có người vô lễ với hắn như thế!!! Còn dám động thủ với y phục của hắn!!!!

Thế nhưng, lần đầu tiên có nữ nhân phi lễ với hắn mà hắn lại không hề tức giận, thậm chí còn có chút tò mò về nàng.

Nàng ta tuy khuôn mặt bị bẩn nhưng vẫn không thể che dấu được nàng ta chính là một mỹ nhân, còn đẹp hơn cả mấy phi tần chán ngắt son phấn lòe loẹt, còn có chút trẻ con...nhưng lại có vẻ tồi tàn hơn cả nô tỳ.. thế nhưng bước chân lại nhẹ nhàng....hắn là người có võ công !

Nàng ấy là ai? Sao lại vào trong hoàng cung? Mục đích của nàng là gì?

Mấy câu hỏi cứ xoay đi xoay lại trong đầu hắn....

- " hoàng thượng, tướng quân cầu kiến "

Hắn quay lại nhìn tên thái giám.

- " Ngự Thư phòng ". Hắn là đúng chuẩn kiểu người kiếm lời hà.....

- " vâng ạ " .

---- lĩnh cung ----

Hứa Thanh Thanh cười híp mắt, một tay cầm đồng bạc trắng nàng vừa trộm được, một tay cầm đồng điểm tâm đẹp mắt nàng lấy từ chỗ mỹ nam....ahaha! Tuy khá ít nhưng vẫn có thể bù đắp cho nỗi đau đói ở sau lưng của nàng.

- " TrúC La! Mau ăn đi! "

TrúC La có vẻ vô cùng giật mình, ngơ ngơ nhìn đống điểm tâm lại nhìn đống bạc, khuôn mặt từ từ tái mét...

- " nưong nưong...đây là từ đâu mà có??? "

....thêm một câu hỏi ngu...

- " đương nhiên là trộm rồi! "

- " TRỘM????? ". TrúC La nghe xong liền ôm mặt hét lên làm Hứa Thanh Thanh giật mình suýt ngã. Ôi zào, chỉ là trộm xiu thôi, làm gì to tát zợ?

- " nưong nưong! Đây, đây thật sự là trộm sao????? "

- " ờ ờ. Mau ăn đi. "

- " nhưng...nưong...nưong..."

- " có ăn không? Đây là mệnh lệnh! Cấm cãi! ". Hứa Thanh Thanh thật sự mệt mỏi rồi, đành dùng " uy quyền " chỉ có tác dụng với TrúC La để ra lệnh!
Khura khura khura ~~~

- " vâng, đa tạ nưong nưong! "

~~~~~

mọi người đã dọn nhà ăn tết chưa? Hihihi ~~~ Bánh bao dọn suốt 3 ngày mới xong ~~~ đau khổ quá mà ~~~ oahuhuhu!!!!

Chương 4 đăng trong đêm giao thừa nga ~~~~~

Vote nha ~~~ tết phải vote chứ ~~~ coi như chúc tết Bảg nha ~~~

Vote cho vui nha ~~~ mà không vui vote rồi sẽ zui ~~~

Tết zui zè. (mặc dù tết của Bánh bao rất bùn tè)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đêm giao thừa

(Bánh bao: Chương này viết tặng mọi người nhá ~~~ há há ~~~ Bánh bao tốt bụng quá mà!!! Ahaha ~~~ * chú ý chú ý: các đồng chí hãy đọc tiếp, đừng chú ý đến kẻ Tự luyện này *)

Hứa Thanh Thanh, sau khi nghe xong TrúC La - Nha hoàn của mình nói đến cái gì là "Tết Nguyên đán" liền phản chấn vô cùng, muốn trốn ra khỏi hoàng cung ra ngoài ngắm pháo hoa ahahaha!!!

Thế là đêm hôm đó..có hai bóng người chật vật chạy trốn ra khỏi hoàng cung...

TrúC La cứ đi một xiu là lại mặt nhăn mày nhí, vô cùng đau khổ kéo kéo áo của nàng lại..

- " nưong nưong! Về đi mà! "

Những lúc ấy, Hứa Thanh Thanh sẽ quay đầu lại, dùng ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn nha hoàn của mình..

- " em về một mình đi. "

- " huhu...nưong nưong "

- " có đi hông thì bảo? "

- " vâng..."

Một thời gian dài đằng đằng, Hứa Thanh Thanh và TrúC La sau khi cực khổ né né, tránh tránh, trốn trốn quân lính đã có một câu chuyện kì lạ đến khó tin

xảy ra...hai người tìm được cái lỗ chó...và thành công chui ra ngoài.v

(Bánh bai: phần này các thím đừng ném đá, có gì ném sâu-câu-la thì được. Tại Băng thấy nếu mà ra khỏi hoàng cung zẽ thế thì quá khó tin...tìm cái lỗ chóa..cho hai chủ tớ này chơi.v)

----- Kinh Thành -----

Trước mắt nàng chính là vô vàn hình ảnh sắc sỡ, này thì lồng đèn, hoa đăng, kẹo hồ lô, điểm tâm thơm ngát, đồ chơi...oa.....nhiều thứ thế này không biết số bạc trắng nàng trộm được có đủ không???

Nhưng đầu tiên phải i mua hai bộ y phục cho nàng với Trúc La đã!

----- tui là phân cách tuyến -----

- " OA! ÓA! ÒA! OA! ". Từ đâu đó trong kinh thành Minh quốc phát ra mấy tiếng " oa oa " cảm thán của một nam nhân khiến chúng nhân gần đó đều quay mặt chú ý..nhưng khi vừa nhìn thấy vị nam tử ấy liền giật mình, không thể rời mắt...

Môi hồng,răng trắng,làn da trắng muốt, mịn màng, khuôn mặt tuyệt mỹ.....

Đi theo sau nam tử ấy là một gia đình tuổi tầm cỡ 15,16. Khuôn mặt có chút khả ái giống nữ nhân. (chú ý chú ý: hai người này là đang đóng giả nam nhân nhá)

Và đó không phải là ai khác! Chính là Hứa Thanh Thanh và Trúc La đóng giả nam trang!

- " nương...à không, công tử, chúng ta đi đâu đây? "

Nàng bây giờ chẳng thèm để tâm tới Trúc La nữa, toàn bộ sự chú ý đã để trên hồ lô..đồ chơi..điểm tâm được bày bán hai bên đường..bây za bộ mặt zò cùng đáng khinh....

1 khác sau.....

Hứa Thanh Thanh tay ôm một đồng đồ linh ta linh tinh, đôi môi hồng mỉm cười thật tươi với khuôn mặt tuyệt mỹ ấy đã thành công khiến bao nhiêu cô nương trong sáng..mấy vị đại thẩm..phun máu mũi... A khura khura.v.

Nhưng mà nói thiệt thì đi chơi thế này quả thực rất mệt nha, náo nhiệt quá hà.. Đông người quá lun á, nàng chen chen mãi mới mua được a!

- " mau mau đến đây! "

- " vờ kịch ngàn năm có một đây! "

Tiếng hét từ đằng xa truyền tới khiến nàng chú ý tới, vội nhanh chân chen chen lên trước xem..bỏ lại gia đình là Trúc La í ới gọi.

- " nương..công tử! Chờ...nô tài! "

Ai kia như không nghe thấy, nhanh chóng mất hút trong làn người đông nghẹt.

- " công tử!!!!!!!! " "

Còn về phần ai kia....

Sau khi đoàn người đông nghẹt kia giải tán, Hứa Thanh Thanh cũng nhanh chóng rời đi...không ngờ phát hiện ra Trúc La không ở bên cạnh, có chút lo lắng muốn đi tìm, nhưng ai ngờ...

- " óa! Kẹo Hồ lô!"

...Khi nhìn thấy một đồng kẹo hồ lô liền quên luôn cái người tội nghiệp gọi là Trúc La.v

Mua xong hai cái kẹo hồ lô, đang zui zui zẻ zẻ thì..

" rầm "

- " á! "

Nàng va phải một người, ngã rầm xuống đất, cái mông thân yêu của nàng lại hôn đất mẹ thêm lần nữa (Bánh bao: Chắc đất mẹ với mông của Thanh tỷ là duyên zòì định đấy.v)

Thế nhưng...quan trọng nhất là:

- " aaaa!!! Kẹo hồ lô của ta!!!! "

Nàng sùng sốt khi nhìn thấy hai que hồ lô...dưới đất. Ngay lập tức,Hứa

Thanh Thanh với ánh mắt đầy sát khí liếc qua người đựng nàng, tức giận.

- " bà nó! Đi đường không có mắt à! "

Vừa nhìn, lại ngỡ ngàng, nam nhân trước mặt này chẳng phải là mỹ nam kẻ kiếm lên cổ nàng ở trong cung sao?

Hắn giật mình, không ngờ cô nương hắn tìm kiếm mấy hôm nay lại gặp ở đây! Nhưng...nàng ta nói gì?

Không có mắt? Hừ! Từ nhỏ tới giờ chưa có ai dám nói hắn như vậy! Thật to gan!

- " ngươi nói gì? "

Nàng tuy là rất thích sắc đẹp của hắn nhưng mà bản chất vô sỉ mặt dày chưa bao giờ thay đổi a!

- " điếc hay sao mà không nghe?"

- " ngươi! "

- " ngươi cái gì mà ngươi! Chưa thấy nam nhân nào đẹp như ta hả? ".. Đột Nhiên Hứa Thanh Thanh có cảm giác muốn tát mình một cái...người trước mặt mình lại đẹp hơn chứ bộ.v

- "....."

Không ngờ nàng zô sỉ như thế...

- " hừ! Đền đi! Đền đi! "

- " đền? Cái gì? "

Nàng chỉ vào hai xâu hồ lô, chu môi.

- " hồ lô của ta! "

- " nam nhân mà lại thích thứ này! "

- " hờ? Nam nhân thì sao! Ta là--- ". Á! Suýt là phun ra mình là nữ nhân...

- " là....? "

- " là gì kệ ta! "

- "..."

- " trả hồ lô cho ta ~ trả hồ lô ~ trả đuê ~ trả đuê ~ không trả ta giết ~ (giết) "

Hắn hết nói nổi, vứt cho nàng một túi bạc làm đôi mắt ai đó cong cong lại thành hình lưỡi liềm...miệng mỉm cười thật tươi làm trái tim hắn đập lệch nhịp.....

" bụp! Bụp! Bụp! "

- " a! Pháo hoa kìa! ". Hứa Thanh Thanh nhìn thấy cả bầu trời rực rỡ màu sắc, từng bông pháo hoa nở rộ, không nhận được thốt lên một câu. Cả bầu trời đêm đen như một bức tranh khổng lồ được tô vẽ nên bởi sắc màu.

- " công tử!!! Công tử!!!! "

- " a! Trúc..Trúc Từ! "...a...may quá..suýt thì lộ, làm gì có nam nhân nào tên Trúc La chứ.v.

- " công tử làm nô tài tìm mãi..a! Đây là....? "

Trúc La có vẻ giật mình khi nhìn thấy mỹ nam đứng cạnh nàng...sau đó trực tiếp lâm vào trạng thái thất thần ngẩn zai...

Hứa Thanh Thanh chường mặt, cả bản thân định lực kém rồi mà sao cả nha hoàn của mình cũng thế....đau khổ...

- " khụ khụ! Trúc Từ! "

- " a! "

~~~~~

3 người một nam nhân tuyệt sắc, hai nữ nhân phần nam trang tay cầm hồ lô đứng bên hồ ngắm pháo hoa rực rỡ lại tạo nên khung cảnh hài hòa khó có được làm bao nhiêu người xung quanh chăm chú nhìn vào họ (bánh bao: toàn mỹ mỹ đứng gần nhau mà, nhìn cho đã mắt:v)

----- □

Tối hôm đó...hoàng cung..Càn Khôn điện...

- " Từ, từ lúc đó đến giờ, ngươi có gì muốn nói? " (bánh bao: Tên này là ai sau này từ từ tìm hiu)

- " bệ hạ!...nam tử đó...đó..là..."

Hắn liếc mắt về phía hắc y nhân.

- " là? "

- " là...hoàng hậu nương nương! "

Hắn sững sốt, nhủ mảy nghi hoặc...

- " là thật đấy ạ! Thần không dám nói sai! ". Từ thấy hắn vẫn nghi ngờ đành bồi thêm một câu.

- " a...thú vị...thú vị..."

Bánh bao: * khóc * đến gần giao thừa mới viết xong .huhu

Mn năm mới zui zê!

Tiền vào như nước! Tiền ra như gió!

Tiền nhii i lĩ xì cho Bánh bao:v

□bùn què □□què bún□

□□□

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nam nhân xui xẻo

Hôm nay, một ngày như mọi ngày xuân. Bầu trời xanh trong, vạn vật sinh sôi nảy nở, tràn đầy sức sống. Hứa Thanh Thanh nhìn cảnh đó liền cảm thấy hưng phấn lây, vui vui về về đi tìm giống trồng rauv (Bánh bao: Tìm? Đi chôm thì có á...)

Trúc La mắt chữ O miệng chữ A nhìn nương nương nhà mình, không ngờ lại thay đổi nhiều đến thế a!

- " haha! Dù sao cũng phải sống chứ! Chúng ta cũng phải nuôi bản thân mà! "

Há há, dù sao nàng cũng mang một thân võ công này, không sử dụng hợp lý thì quá phí rồi nha ~

Thế là sau một hồi loay hoay với đồng đất, đồng cỏ đại cao ngất...nàng đã có một mảnh đất nho nhỏ để trồng rauv

- " oa! Nương nương thật lợi hại! "

- " ahaha! Quá khen! Quá khen ! "

Hứa Thanh Thanh cười tươi, với tay lấy một cục đá lớn trên mảnh vườn, ném đi...không ngờ quá tay, vút cục đá ấy bay xa xa, đột nhiên chỗ nó rơi

xuống nghe tiếng "a!!!", rồi lại phát ra tiếng "rầm" như có vật gì vừa ngã xuống.

"-nương nương! Có phải một con chim vừa bị ném trúng?"

"...hả?". Hứa Thanh Thanh bật chế độ ngờ ngạc..chim á? Chim mà biết kêu "a" như tiếng người sao? Lại còn có giọng như một nam nhân nữa!!!

"-á!!! Nương nương!!! Ở đây có một nam nhân!". Đột Nhiên Trúc La hét lên thất thanh

Nàng tròn xoe mắt. Không phải là nàng ném trúng tên nào đấy chứ?.

Nhanh chân bước tới nhìn, không ngờ...cái suy nghĩ ngu ngốc của nàng lại đúng a. A! Máu từ trên đầu nam nhân chảy xuống kia! Mình ném mạnh tay thế hở? Bộ quần áo của tên này cũng có chất lượng tốt nè, sò còn mềm mềm nữa, cái này lấy làm thảm được nè, dù sao nàng cũng đang ở một nơi rồi tàn mà ~. Hứa Thanh Thanh với thái độ "xem kịch" hờ hững mà nhìn tên nam nhân bị ngã đập mặt xuống đất, lại còn bình luận nữa...

"-Aaaaa! Nương nương! Máu kia!!! Mau đem hũ vào phòng a!". Trúc La bên cạnh bỗng ôm mặt la lên thất thanh như kiểu tận thế sắp đến a ~

Nàng nhìn khuôn mặt khả ái với đôi mắt long lanh của Trúc La, lại nhìn tên đang hôn đất mẹ, trong lòng không khỏi có chút áy náy, đôi tay trắng ngần đưa ra, từ từ, từ từ kéo cổ áo hũ, lôi đi nhanh chóng. Mặc kệ khuôn mặt của con người nào đó bị ma sát với đất đá. Cũng may thân thể này có một thân vỏ công cao cường nên chuyện lồi lõm này cũng khá là dễ dàng -- (Bánh bao: Thật tội nghiệpv)

"-AAA! Nương nương, sao người lại lồi đi như thế?"

- "không lồi thì em lại đây, bẻ hũ đi -- "

"-bẻ???? Nương nương nói cái gì thế! Nam nữ thụ thụ bất tương thân aaaa!"

"-thế thì em mau ngậm miệng lại đi "

"-....nương nương thật đáng sợ..." (Bánh bao: ần! ần! đồng ý kiến với La tỷ:)))))

Thế là sau khi lôi được nam nhân ấy đặt lên chiếc giường tồi tàn, khuôn mặt của hũ đã bị thương be bét, vết trầy xước trên khắp mặt, trông vô cùng kinh khủng. Nếu không có vô số vết xước trên mặt thì hũ kể ra cũng dễ nhìn nha ~.

Một khắc sau...

Trúc La đã giúp nàng tìm ít vải nát băng bó lại cái đầu bị thương cho nam nhân, mà nói thật, hũ có mái tóc vô cùng mượt mà, đen óng i chang nữ nhân. Hũ dùng loại dầu nào thế nhỉ? Khi nào hũ tỉnh lại phải đòi mấy lọ nha! Nàng chính là người đã cứu hũ mà! (Bánh bao: vâng. tỷ chính là người đã làm hũ bị thươngv)

Nhưng nà đợi hũ tỉnh thì lâu lém..chi bằng.. lại một ý nghĩ kinh khủng đáng sợ, tàn ác nảy ra...

Thế là trong lãnh cung hoang vắng, phát ra tiếng đều đều...

" Bóp Bóp Bóp Bóp Chát Chát Chát "

Hứa Thanh Thanh bàn tay đỏ lựng, hưng phấn dùng dùng liên dụng tát thật nhanh chóng vào khuôn mặt đáng thương của nam nhân kia.(bánh bao: một khuôn mặt vô cùng đáng thương...)

Nàng gọi tuyệt chiêu này là " Cừu liên thập bát tát! "

Ahahahahaha!!!

Nhưng sao tát mãi hũ vẫn không tỉnh nhỉ?

Thế là tiếp tục " Bóp bóp bóp " thêm mấy cái nữa ^^

"-a! Đau quá!!! ". Nàng đã sẵn sàng bóp một cái nữa, không ngờ tên đó đột nhiên như bị động kinh, bật dậy ôm lấy khuôn mặt đầy vết thương, lại sờ sờ cái đầu bị vải băng bó không biết bao nhiêu lớp mà dầy đặc, phồng to lên như cái bánh chưng khiến đầu hũ nặng trĩu

Thế nhưng cái tát cuối cùng của nàng lại không thể kìm được, thế là....

" bóp"

"-Á! Thối nữ nhân! Sao nguoi dám tát ta!!!! ". Nam nhân kia ôm lấy một bên má, kêu rõ to.

Hứa Thanh Thanh phui tay, nhìn hũ, lại mang một vẻ mặt không liên quan đến mình. Lật một cái từ đen thành trắng.

"-sao? Nguoi nói nguoi là thối nam nhân? Muốn ta tát thêm vài cái? Được thôi! Thích thì ta chiều! ". Nàng cười hắc hắc, giơ tay lên.

- " á! Đừng lại gần ta! Cái gì ta cũng cho ngươi hết! Đừng lại gần ta! "

- " cái gì cũng cho ta hết? Hahaha! Là ngươi nói đấy! "

- " được được! Tha cho ta đi! "

Hứa Thanh Thanh nở trên môi một nụ cười gian xảo, từ từ lấy ra một túi đầy tiền, một cái ngọc bội lưu ly tinh xảo.

- " ta đã cứu ngươi một mạng nha! Chút ít bạc cùng ngọc bội này ta giữ! "

- " không được. Bạc thì ngươi có thể cầm chứ ngọc bội đó phải trả cho ta! ". Hắn đột nhiên với tay cướp lại ngọc bội.

- " hừm? A ~~~ ngọc bội này cũng không phải ít bạc đâu ~~~ "

- " ta sẽ sai người đưa tiền cho ngươi! Mau mau tránh ra! ". Hắn nói xong câu đó liền ôm ngọc bội chạy mất.

Hứa Thanh Thanh đang định nói câu nữa thì không ngờ hắn đã rời khỏi, đành thầm ghi nhớ món nợ này, sau này gặp lại còn đòi nợ.

Khóe miệng khẽ nhếch, nàng hưng phấn cầm trên tay túi tiền...

.....

hồi mọi người, sau cuộc chiến tranh vô cùng tàn khốc với kẻ địch " lười ". Bánh bao đã viết xong chương này..... và ngủ mất đất ><

Nói nhỏ: Thím nào đó đừng mạnh động! Băng mà chót là hót ó ^.^

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Rừng đào :3

Một mùa xuân đến...hoa đào nở rộ, rực rỡ...

Trong một vườn đào bí mật ở chốn hoàng cung âm u, một nữ nhân vận bạch y thanh nhã, mái tóc đen dài xõa, khóe môi nở một nụ cười rực rỡ với khuôn mặt tuyệt mỹ khiến cả rừng đào như chỉ làm nền cho nàng...

Hứa Thanh Thanh khi đi dạo liền tìm thấy một rừng đào rộng lớn, hai mắt tóe sáng...liền đánh dấu chủ quyền nơi này là của nàng! Nhảy nhảy nhót nhót cả một buổi trời mà không chú ý đến...

Một nam nhân hắc y, mái tóc đen tuyền, khuôn mặt...hoa như trăng nguyệt thẹn...(=.=||), đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào nữ nhân bạch y đang vui vẻ chơi với mấy cánh hoa đào...Trong ánh mắt lóe lên sự妒 dàng mà hắn cũng không nhận ra.

Nàng ôm một đống cánh hoa, nhảy lên cao rồi tung lên, cả một trời hoa lá tả rơi chầm chậm...ngiêng đầu..

Khoảnh khắc ấy, khi bốn mắt chạm nhau, tâm hai người đều mạnh mẽ rung động trước đối phương, dưới cơn mưa hoa đào, nàng và hắn cứ thế nhìn nhau hồi lâu không ai lên tiếng...Cái khoảnh khắc đứng dưới rừng đào này...cả đời, cả kiếp, cả hai người đều chưa từng quên được, cả đến khi nhắm mắt...đều chưa từng quên...

Cứ thế...đến khi tiếng hét kinh thiên động địa từ cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng phát ra...

- " aaaaaaaaaa "

Hắn giật mình định thần lại, ánh mắt kì lạ nhìn chằm chằm nàng.

- " sao ngươi lại hét? "

Hứa Thanh Thanh tròn mắt, vô ý nhìn nam nhân trước mặt, vô cùng mất hứng lại gần hắn.

- " hử? Tự nhiên thấy một nam nhân xinh đẹp hơn mình đứng trong cái khung cảnh này, không ngạc nhiên sao được..." suýt nữa là khí huyết dâng trào, phun máu mũi rồi! Nàng âm thầm bổ sung thêm..(Bánh bao: Thanh ty là một kẻ mê zai chính hiệu không lẫn vào đâu được)

Nàng nói luyên thuyên mà không hề chú ý đến khuôn mặt của ai kia đã đen hơn Bao đại nhân trong bộ phim " Bao Thanh Thiên " nàng từng xem.

Hắn - Âu Dương Vũ Hiền...hận nhất là người dám nói hắn " Xinh Đẹp "!!!!

- "Ngươi - Im - Miệng! ". Hắn dường như đang nghiêng rặng nghiêng lợi phun ra từng chữ, điệu bộ trông rất tức giận, trên trán cũng đã nổi gân xanh.v

Hứa Thanh Thanh bây giờ mới nhận ra tình hình, khẽ lau mấy giọt mồ hôi lạnh, mỉm cười... Nín thở...

- " Thị vệ ca ca~ đừng tức giận a ~ cẩn thận bị đứt gân mà chột ~ "

Nghe xong câu này, trên trán ai đó lại xuất hiện thêm vài cái gân xanh.v

Mặt lại đen thêm...

- " Thị vệ ca ca????? ". Hắn có chút không được chắc chắn lặp lại câu đó.

Hứa Thanh Thanh gật đầu lia lịa..thể hiện rõ câu đó chính là gọi hắn.

Vũ Hiền trực tiếp im lặng không nói. Hắn từ khi nào nhảy xuống một chức vụ thị vệ nhỏ nhoi rồi? Nhưng thế cũng tốt. Tạm thời che dấu thân phận để thăm dò năng lực cuộc vì sao mà lại vào hoàng cung.

- " Ồ? Sao ngươi lại biết ta là thị vệ? "

Hứa Thanh Thanh đắc ý vô cùng vì nghĩ bản thân đã đoán trúng..

- " hừm! Chỗ này ngoài mấy tên thị vệ ra còn ai có thể tự do ra vào chứ ~ ta nói có phải hơn? "(Bánh bao: suy nghĩ của tỷ tuy không đúng nhưng tiểu mị này thấy độ tự tin của tỷ thật đáng khen:3)

Ba vạch hắc tuyến xuất hiện...

Hắn khẽ ho, gật đầu coi như nàng đứng...thở nhưng mờ..nàng nói chẳng đúng câu nào cả...

Nàng cười thật tươi, đôi mắt híp lại cong cong trông rất dễ thương làm hắn có chút thất thần.

- " Ố? Ngươi vừa đỏ mặt!!!! "

Nàng thề đó! Nàng thề nàng vừa thấy hắn đỏ mặt a!!! Thật đấy! Không nói dối đâu a ~~~~~ tuy chỉ lướt qua hai vệt hồng khá nghi nhưng cũng coi là đỏ mặt. Nhớ?

Hắn hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn nàng làm cô nương hay mộng tưởng viễn vông này liền nghĩ " oa! Thẹn quá hóa giận! Thật giống một Tiểu mỹ thụ đáng iu! "

Nếu như hắn biết bây giờ nàng nghĩ gì thì...chắc đầu của Hứa Thanh Thanh đã " Chuyển nhà " rồi ~

Nàng trêu chọc hắn cả buổi không thấy mệt, hai người đứng trong rừng đào tuyết mỹ nói nói cười cười, vui vẻ cả một buổi trời...mà gần đóa:3

Hai tên hắc y nhân khuôn mặt đen như đáy nồi, hai mắt tròn to, miệng há za hót cỡ OAO ~

Kia là hoàng thượng lạnh lùng sao? Là hoàng thượng uy nghiêm của bọn họ sao??? Không phải a!!!!!!!!!!!!!! Trong lòng hai tên hắc y nhân vô cùng ai oán sâu muộn...chủ tử của bọn hắn đầu mất rồi ~~~~~

~~~~~ tui

~~~~~là

~~~~~dài

~~~~~Phân

~~~~~Cách

.đôi lời chém gió:

* cúi người * vô cùng xin lỗi vì đã rất lâu. Rất lâu rồi chưa ra chương mới nha...

Vẫn mong mọi người sẽ ủng hộ ^^ . Và một khi đã ủng hộ là phải hót mình nha □

Pài pái.

Chương 7: Nụ hôn đầu ~

== Xin chào truyện:3 ==

Từ khi gặp lại hấn ở rừng đào ~ quan hệ của hai người đột nhiên trở nên khác lạ. Hứa Thanh Thanh có một cảm giác mà nàng vẫn chưa tìm hiểu được cái cảm giác ấy là từ đâu mà có... Nó cứ yên lặng lớn dần...

Mỗi lần gặp nhau, nàng và hấn lại hẹn nhau ở rừng đào, cùng ăn chút điểm tâm hấn mang đến. Nhàn rỗi vô cùng.

Hôm nay, Vũ Hiên hấn đặc biệt phun ra một câu...

"Thực nhàm chán...."

Hứa Thanh Thanh nghe xong câu ấy... suy nghĩ vài giây liền vỗ tay một cái, hưng phấn bùng bùng nhìn chăm chăm vào hấn... thốt ra một câu... kinh thiên động địa!

"Vậy ta liền chỉ huynh chơi một trò! Vô cùng dễ dàng a! Chính là huynh đứng đây, đi thẳng đến cái cây lớn lớn phía trước, đập đầu thật mạnh vào cái cây ấy ~ lúc đó liền hết chán nha! Hahaha"

Hấn nghe xong, môi hơi nhếch lên...

"Vậy nàng làm mẫu đi. Ta không hiểu"

Nàng nhìn chăm chăm vào hấn, đột nhiên dùng vẻ mặt bi thương, vỗ lên vai hấn.

"Không ngờ... Nào của huynh lại cái kém phát triển như thế. Ta đã trình bày vô cùng rõ ràng rồi mà huynh vẫn không hiểu a ~~~~~ Đúng là não kém phát triển thật nha!"

"Ta ----"

Chưa kịp để hấn giải thích, nàng trực tiếp dùng giọng nói vô cùng "an ủi"...

"Không sao. Ta biết tuy huynh... khá ngu ngốc nhưng chắc võ công liền rất cao. Như vậy, huynh vẫn có thể ở trong cung mà ~... mà thị vệ như huynh có... Bị tịnh thân không?" (bánh bao: Chú ý.... Hãy liên tưởng hình ảnh của vũ Hiên cưa cưa đến hình ảnh thái giám ~~~)

Nàng mãi luyên thuyên, không hề chú ý đến khuôn mặt ai đó....

Đột nhiên hấn nắm chặt lấy đầu nàng, ép nàng lại gần, nở nụ cười tà mị vô cùng có sức quyến rũ thành công làm một tiểu cô nương mê trai nhà chúng ta ~~~

Còn về phần Hứa Thanh Thanh ~ chính là... đã bị khuôn mặt tuyệt mỹ của ai kia hút hồn, thơ thơ thần thần ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn ~~~~~

"Ta - Là - Nam - Nhân!!!!!!"

"Thái giám cũng là nam nhân mà..."

Bỗng, khuôn mặt của hấn phóng đại... một vật mềm mềm, có chút ẩm ẩm áp vào môi nàng... (Băng: khụ khụ ~~~ mọi người mau mau nhắm mắt lại! Phi lễ chớ nhìn á ~~~~~)

Nàng giật mình sững sốt, não bộ đình trệ... vài giây sau mới ngó ra, phát hiện người kia đang hôn mình... khuôn mặt đỏ như quả cà chua vậy, trông rất buồn cười

Hứa Thanh Thanh cả người cứng đờ, căng thẳng tới mức ngay cả hô hấp cũng không dám, vội vội vàng vàng đẩy Vũ Hiên ra nhưng lại khiến lực đạo trên tay hấn tăng thêm, ép chặt lấy nàng... Hai bóng người kề sát nhau, đứng dưới cơn mưa hoa đào... diễn cảnh ai nhìn cũng phải đỏ mặt ~

Hấn dùng nụ hôn chuồn chuồn nước thành công làm Hứa Thanh Thanh ngơ ngác như con tê giác...

Hấn cười, cười đến tà mị, lại cố tình liếm khoe môi... khiến cô nương trong sáng kia vội vàng che mắt lại, hét lớn:

"Á Á Á!!! Biến Thái!!!!!! Nụ hôn đầu của ta!!!!"

Hắn vẫn giữ nguyên nụ cười ấy đến khi giật mình khi thấy trong ánh mắt nàng long lanh, ngân ngấn nước như sắp khóc tới nơi..

- "Hức hức...ngươi...ngươi...bảo xem sau này ta làm sao tìm phu quân đây..hức..." (bánh bao: khóc luôn rồi...=||)

Hắn bối rối, không ngờ nàng lại phản ứng ghê gớm như thế, vội vàng đưa ra mấy miếng điểm tâm dỗ dành nàng, trong lòng có chút áy náy...nhưng nhớ lại câu " Sau này ta làm sao tìm phu quân " của nàng, mặt hắn đen lại...Nàng đã là hoàng hậu của hắn, còn dám to tưởng tìm phu quân? Nàng muốn hồng hạnh vượt tường à! Nhưng hắn không cho phép!

- " Ta xin lỗi, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng! "

Hứa Thanh Thanh triệt để ngây ngốc, nhìn hắn, có chút hoài nghi lặp lại.

- " Ngươi sẽ chịu trách nhiệm với ta? "

- " Đúng! Ta sẽ chịu trách nhiệm! "

Nàng hét ầm lên:

- " Nhưng ngươi đã tịnh.. Tịnh thân rồi thì làm gì .....chịu trách nhiệm..."

Nàng càng nói, giọng càng nhỏ...nhìn cái khuôn mặt tức giận của hắn... Oa... Nàng sợ ~~~

- " HỦ! Vậy đề ta cho nàng biết! Ta rốt cuộc có tịnh thân hay không! "

- " Oa!!! Không cần à ~~~~~ "... Hứa Thanh Thanh trực tiếp không cần mặt mũi, bỏ chạy một mạch.

Đột nhiên một suy nghĩ vụt qua đầu nàng..Thân phận bây giờ của nàng là hoàng hậu, tuy chỉ là hữu danh vô thực nhưng nếu hắn biết sự thật ấy, liệu có bỏ rơi nàng không? Liệu hắn có sẵn lòng dẫn nàng ra khỏi hoàng cung đáng sợ này không? Dù sao hắn cũng là một thị vệ mà... Lại rất ngốc.... Nàng dừng lại, nhìn hắn.

- " Vũ Hiên! "

- " ần? "

- " Vũ Hiên,từ khi gặp nhau,tại sao huynh không hỏi thân phận của ta? "

- " cần thiết sao? ". Hắn lơ đãng trả lời nàng. Đúng. Không cần thiết, bởi vì hắn đã biết thân phận của nàng rồi ~

Nàng cắn môi, cứ muốn nói lại thôi, cuối cùng, dường như đã quyết định, hét ầm lên.

- " Ta là hoàng hậu thất sủng!!!! Hứa Thanh Thanh!!!! "

Hắn biết, nhưng cũng tỏ vẻ ngạc nhiên cho nàng vừa lòng.

Nàng nhìn hắn, có lẽ hắn đã không còn ý định chịu trách nhiệm với nàng rồi, cường hôn hoàng hậu,là chuyện đáng sợ như thế nào chứ....

Hắn khẽ mở miệng...

- " Ta----- "

Hứa Thanh Thanh bỗng nhanh chóng xoay người, chạy thật nhanh về lãnh cung, không muốn nghe thấy hắn nói gì nữa...

Âu Dương Vũ Hiên có chút buồn cười nhìn bóng lưng đang chạy thục mạng của nàng, lại khẽ liếm môi...Nàng thực ngọt...cho dù mục đích của nàng là gì thì hắn - Âu Dương Vũ Hiên cũng đã quyết không để nàng chạy thoát ~(Bánh bao: * Sồn da gà / cúi đầu tìm kiếm * ôi chao ~ da gà của Bánh bao đâu rồi ~~~)

==Ta

==là

==phân

==cách

==tuyến

* khê ho * khụ ~ bánh bao đã hoàn thành chương 7 đầy sến súa...dù sao cũng là lần đầu viết đoạn...hun hun...* Đồ mặt *

Nếu không hay mong mọi người thông cảm ><

~~~~ Ủng hộ a ~~~~~

~~~~ ủng hộ nhiệt tình nha ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nguyên Vương Gia

....

=====phân cách tuyến đáng yêu là ta đây=====

Hứa Thanh Thanh sau một đêm hoàn toàn mất ngủ, vừa sáng sớm tinh dậy, hai mắt liên thâm đen như mắt gấu trúc, trông hão hão buồn cười... Khiến cho cả Trúc La, nha hoàn trung thành cũng không nhịn được mà cười lên, cười đến mức rớt nước mắt....

Hứa Thanh Thanh tròn trắng mắt khi nhìn thấy cảnh này, nàng là mắt gấu trúc đáng iu dễ thương được không aaaaaa ~ đừng cười nhạo nàng thớ a ~~~~~ hức ~

Nàng bĩu môi, không thèm nhìn Trúc La. Tuy ở lãnh cung nhưng nhờ vào số tiền ít ỏi mà nàng kiếm được của nam nhân xấu số hôm bữa, đút lót cho lũ thái giám nô tỳ hám tiền ấy nên cuộc sống cũng hông có quá khó khăn, ít nhất cũng cải thiện lên nhieu. (Bánh bao: Hông biết nam nhân ấy là ai liền nhảy đến chương 5 nha ~)

Nàng rửa mặt xong, vừa bước ra khỏi phòng liền bắt gặp khuôn mặt của một nam nhân, hán vận bộ y phục màu lam, khuôn mặt có nhiều vết thương nhưng không có nghiêm trọng lắm, chỉ hùy dung mà thôi

Nam nhân kia vừa thấy nàng liền chạy tới như hổ đói gặp mồi khiến nàng được một phen giật mình, nhanh chóng tránh thoát móng vuốt của tên nam nhân lạ mặt xấu xí kia...

Hắn mất đà, nhanh chóng ngã " ụcch " xuống mảnh đất màu mỡ ~~~~

Hứa Thanh Thanh cười vô (số) tội... thực ra là cười đến mức hai mắt híp lại hai đường chỉ cong cong ~

Nam nhân lồm cồm bò dậy, ánh mắt chứa vô vàn " ùy khuất " nhìn chăm chăm nàng, rung rung nước mắt như một tiểu tức phụ bị bắt...

Phi phi phi!!!! Sao có thể nghĩ như thế! Rõ ràng là giống một tiểu thụ xấu xí bị hùy dung a!

- " Huuuuuu~~~~~ Hoàng tẩu...tẩu bắt nạt người a ~~~~~~ " ....Hắn im lặng hồi lâu liền phun ra một câu như này làm Hứa Thanh Thanh nhà chúng ta...chót đứng ~ 3 giây...

Sau khi phục hồi tinh thần, nàng với lấy một cây gậy, vừa đánh tới tấp vào nam nhân kia vừa la hét.

- " hừ! Người thấy lão nương quá mỹ mà định "thấy người đẹp bắt quàng làm họ" haaaaaa! ai là hoàng tẩu của người...!!!! (Băng: khụ...tỷ nói sai rồi kia....hông biết thì bốt bốt thể hiện đue.....)

Hắn bị nàng rượt đuổi mấy vòng, hai tay ôm đầu chạy trời chết, bộ dáng chính là hão hão chật vật ~! Thế nhưng nàng hông có chút xú ý định buông tha cho tên nam nhân nhặn bữa này a ~

Trúc La nghe động tĩnh bên ngoài, vội vàng chạy tới liền nhìn thấy một màn này...chỉ một giây sau lại dùng tốc độ ánh sáng tiến tới bên cạnh chủ tử của mình, ánh mắt lộ rõ sự đau khổ...

- " Nương Nương!!!! nương Nương! Mau dừng tay a! Dừng đánh a! Đó là Nguyên Vương Gia đấy!!! Mau dừng tay aaaaaaaaa "

Tiếng thét chọc tiết lợn của Trúc La đã thành công làm hành động của nàng chậm lại nhưng tên gọi là " Nguyên Vương Gia " vẫn bị đánh một cái " Pốp " lên đầu....

- " Á!!!! Đau quá...hoàng tẩu hạ thủ lưu tình a!!!! "

Hứa Thanh Thanh vội vội vàng vàng hạ tay xuống, đôi môi nhếch lên thành một đường cong thích hợp và...chỉ hai giây sau, ngọc thủ lại tiếp tục nâng lên, mây gậy đánh lên đầu của nam nhân...

- "chót đi! Đây thì dám giả mạo vương gia! Người này thì giả mạo nè! Hừ hừ! ta liền dạy dỗ người a! Làm ta giết cả mình! Có tên vương gia nào như người không..... ".....

Quạ quạ quạ ~ một đàn quạ bay qua đầu nàng khi mắt thấy ngọc bội của nam nhân ấy rơi xuống...

Nó khắc chữ "Nguyên Vương "

Nàng kéo Trúc La còn đang sững sờ lại, thành thật hỏi nhỏ

- "Hắn....thực sự là vương gia? "

Trúc La nhìn nàng bằng ánh mắt không thể tin nổi, máy móc gật đầu....

Quạ quạ quạ ~~~~~ đàn quạ lại tiếp tục bay qua ~~~~~

Hứa Thanh Thanh dùng tốc độ ánh sáng nhanh chân đỡ người kia dậy, luôn miệng nói xin lỗi...phải nói người kia là vương gia a ~ là vương gia đâyyyyy!!!!

- "ahaha.....ta tưởng người là kẻ giả mạo, thành thật xin lỗi a...."

Nguyên vương gia ôm đầu xoa xoa, cười tươi.

- "không sao đâu hoàng tẩu! Bất quá chỉ bị thương nhẹ mà thôi! "

Hứa Thanh Thanh thay đổi thái độ quá nhanh chóng làm hắn không kịp thích ứng...ngó người vài giây rồi đưa ra một túi ngân lượng...đỏ mặt nói:

- "ừm...hoàng tẩu.....đệ...."

Nàng vội khoát tay bảo hắn im lặng, tay khẽ chạm vào ngọc bội, nhìn hồi lâu... Bỗng nắm lấy cổ áo hắn, ánh mắt rõ ràng giống mấy tên lưu manh....

- " người...rõ là nam nhân hôm trước còn nợ ngân lượng chưa trả! "

- "écccccc!!!! Hoàng...hoàng tẩu, đệ bây giờ là đến trả ngân lượng cho tẩu a! "

Nàng tỏ vẻ không tin tưởng nhìn hắn.

Nguyên Vương Gia trước ánh mắt của nàng, chịu không nổi liền lấy ra túi ngân lượng nặng trĩu đưa đến trước mặt nữ nhân.

- "đây là số tiền mà hoàng tẩu cần! "

Hứa Thanh Thanh cười vô cùng "hiền hậu", nhanh như chớp cướp lấy túi ngân lượng thu về mà mặt vẫn không đổi sắc, chân nhẹ nhàng đưa lên.....

Nguyên vương gia hoàn thành xong sứ mệnh, bị nàng đá ra khỏi lãnh cung một cách dứt khoát ~

Nàng nhìn nam nhân ủy khuất đứng trước cửa lãnh cung, mỉm cười gian xảo. Thật chẳng hợp với khuôn mặt khuyên thành của nàng nha ~

- "hoàng đệ. Lần sau nhớ đến ha ~. Goodbye ~ "

Tuy Nguyên Vương Gia không hiểu câu "gút bai" lắm nhưng nghĩ chắc đó là lời tạm biệt, lại nhìn nụ cười của nàng. Rùng mình, quên mất trước đó ai vừa đánh mình, vội vàng nhanh chóng biến mất trước tầm nhìn của vị hoàng tẩu đáng sợ.

Còn về phần Hứa Thanh Thanh? Đương nhiên là nàng đang cười híp mắt nha, cười vô cùng tươi trước ánh mắt nghi hoặc của Trúc La.

== phân cách tuyến đáng iu ==

~ Ngự Thư phòng~

Nguyên Vương Gia vừa mới từ lãnh cung trở về vội vàng đến điện kiến hoàng huynh. Hiện tại chính là đang ở ngự thư phòng của hoàng đế.

- "Hoàng huynh, nàng.. Rất xinh đẹp, cũng rất hung dữ "

- "Chi thế? "

- "... Đúng a....."

Nam nhân mặc long bào, vô cùng khinh bỉ nhìn đệ đệ của mình. Trẫm bảo người đi thăm dò chứ bảo người đi chịu đòn à???. Bạc môi chậm rãi phun ra hai chữ:

- "ngu ngốc! Mau biến về phủ đi! "

Nguyên Vương Gia (Ấu Dương Chi Nguyên) vô cùng đau khổ, ủy khuất lê thân xác tiều tụy về Nguyên Vương phủ mà vẫn không biết vì sao mình bị mắng là ngu ngốc.

Hoàng huynh có suy nghĩ quá sâu sắc, hần vẫn không thể hiểu được đi a!

~~~~~

Ahaha ~ hôm nay là 10-4-2018!

Hôm qua là 9-4-2018! Cũng là sinh nhật tẻ nhạt của bánh bao nga ^^

Tuy qua rồi nhưng mong có ai đó vào chúc mừng nhé ~~~~~

Ủng hộ truyện để Bánh bao có tinh thần viết nha....à, sắp thi rồi. Chúc mn thi tốt ^^

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thích khách thần bí

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Trong căn phòng nhỏ rách nát, có một nữ nhân với khuôn mặt kiều diễm đang chăm chú làm việc gì đó

..và nữ nhân ấy chính là nhân vật mặt dày của chúng ta! Hứa Thanh Thanh!

Hứa Thanh Thanh hai mắt đều đã tỏa sáng lấp lánh, tay kia mân mê mấy thỏi bạc không rời, khoe miệng dường như rơi nước miếng đến nơi. Chính xác vô cùng là bộ dáng của kẻ ham tiền khiến Trúc La ngoài im lặng vẫn chỉ còn im lặng...

kia là ai???? Tuyệt đối không phải hoàng hậu nương nương trước kia nhoooooooooooo!!!!!! Nàng không biết aaaaaaaa!!!!!!

....đêm tối....bầu trời là một mảnh tĩnh mịch, không trăng, không sao. Chính là thời điểm thích hợp nhất để giết người cướp của, làm nhiều việc xấu.

Và quả thật lúc đó có thích khách đã xông vào hoàng cung với mục tiêu ám sát hoàng thượng. Nhưng với bản lĩnh của hoàng thượng võ công đầy mình thì...Ám sát ư? Hơn nữa còn là đơn phương độc mã. Không phải là tự đâm đầu vào chỗ chết hay sao? Muốn ám sát thành công a ~ chính là ảo tưởng sức mạnh. Không thành, còn để toàn thân cao thấp bị trọng thương nghiêm trọng.

Thích khách một thân hắc y đầy máu nhanh chóng vận khinh công tìm địa phương hẻo lánh, tránh sự truy đuổi của ngự lâm quân.

Lúc đó...

Hứa Thanh Thanh đang mân mê đếm bạc thì...

" Rầm "

Tiếng động chói tai phát ra.

Một Hắc y nhân mình đầy vết thương ngã trước cửa phòng làm số bạc đang yên vị trên tay nàng rơi lộp bộp hết. Suýt nữa rơi xuống chiếc ghế nhỏ.

Nàng nhanh chóng đưa tay vuốt vuốt ngực, thở phào một hơi.

- " Trời ơi. Giật cả mình! Hù chết người ta a! "

Còn về Trúc La? Nàng ấy đang ngạc nhiên, lật đi lật lại hắc y nhân đã ngất xỉu từ lâu chu môi nói:

- " nương nương, là một nam nhân, à không. Là thích khách. Trên người cũng bị thương rất nặng nữa! Làm sao đây? "

Nàng gạt mạnh đầu, đang Cảm khái vì không ngờ nha hoàn của mình không có sợ hãi kêu than, hét lên như kiểu gặp ma giống trong mấy bộ phim truyền hình thì đột nhiên đập tay, nhanh chóng sầm sầm soi soi tên nam nhân đang bị thương đầy mình.

- "Trúc La! Trúc La! Bây giờ ta cứu hân! Sau này còn đòi tiền chữa trị a! Nhìn xem, chỉ là y phục để đi chơi đêm thôi mà cũng có chất liệu tốt thế này, hân là có khối ngân lượng đây. Ahaha "

Trúc La lại im lặng...sao nương nương lại có điệu cười man rợ thế chứ?.....

Vừa định được mục đích cao cả, nàng đã bắt tay vào làm việc, lôi cái tên nam nhân vô danh ấy lên chiếc giường cũ kỹ. Đang tính cởi áo lau vết thương cho hân thì Trúc La đã hoảng hốt ngăn lại, sắc mặt rõ ràng tái mét.

- "Nươ...nương nương! Không được đâu! Nam nữ thụ thụ bất tương thân! Vẫn nên để em làm đi a!!!!"

- "vậy em không phải nữ nhân hả? "

- "...em coi người đang nằm trên giường kia là nữ nhân nên không sao..."

- "...."....trầm mặc...Hứa Thanh Thanh nàng báỉ phục...báỉ phục...không ngờ còn có thể trực tiếp chuyển luôn giới tính của người ta nha. há há (bánh bao: hai chủ tớ giống i như nhau -_-)

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Trúc La, nàng đành buông tay, ngoan ngoãn ngồi xuống ngắm nha hoàn của mình cởi áo cho tên nam nhân....rồi suýt nữa phun máu mũi.

Ách ách ách....sao không ai thông báo cho nàng...hóa ra tên nam nhân nửa đêm nửa hôm đột nhập vào phòng nàng là một nam nhân vạm vỡ. À không, chính là soái ca sáu mũi trong truyền thuyết hay sao? Phi lễ chứ nhìn a! Phi lễ chứ nhìn a!

Éc éc éc. khí huyết công tâm a! Khí huyết công tâm a! Nàng nhanh lẹ bịt mũi, che mắt, cố gắng bảo toàn chút máu của bản thân...

....Trúc La hai hàng máu mũi chảy ròng ròng nhưng đôi tay vẫn nhanh lẹ lột sạch tên nam nhân kia, thoăn thoắt lau sạch máu trên người hân. Xé y phục cũ bằng bó cho tên nam nhân 6 mũi:3

Trúc La trước đây thường hay bằng bó cho nàng nên đã quen rồi a ~

.....sau đó...chủ tớ nhìn nhau....

Máu mũi càng chảy.... Không ngờ tên thích khách mặt mũi đầy máu chính là soái ca! Chính là soái ca đấy! Nàng tròn xoe mắt...không ngờ số của bản thân xuyên qua liền gặp ngay hai soái ca yêu nghiệt a nha nha!!! Đúng là.....

Nhưng khoan hãy nói cái này....chính là...

Cả cái lãnh cung chỉ độc một cái giường...để cho nam nhân lạ mặt này nằm rồi T^T... Vậy hai người chẳng phải ngủ dưới đất hay sao?

Hứa Thanh Thanh mặt không đổi sắc ngồi lên chiếc ghế cũ kỹ, nhắm mắt...1...2...3...4...

- "khò...khò...ZZZZzzzzz"

Trúc La tròn tròn mắt, có ý muốn thực sự muốn ngất xỉu. Thiên ơi!!!! Đây là hoàng hậu nương nương trước kia saoooo? Nàng thực sự không có quennnnnn aaaaaaaaaa!!!!

Trúc La miễn cưỡng liếc nhìn người nằm trên giường.

Ánh mắt hiền dịu, trong suốt đột nhiên chuyển biến, tràn đầy sự lạnh lùng không độ ẩm, nhìn nữ nhân đang ngủ say trước mặt.

- "Cung chủ, người vẫn là giả bộ hay thực sự đã quên thân phận của bản thân?... Cung chủ...Y Liên thực buồn a... Nhiệm vụ đến khi nào mới thành công đây? "

P/s: Thân phận của trúc là là gì? Y Liên là tên thật của Trúc La hay sao? Thanh Thanh là cung chủ?

Muốn biết? Mau mau đón chờ đến nhiều chương sau nhá ●___●

~~~~~

Hề lu ~

Sắp tới là thi học kỳ a ~ zô cùng quan trọng.

Có thể lâu lâu không ra chương mới...(thi bình thường cũng rất là lâu mới ra chương mới còn gì! Đồ sâu lười!!!!!!)

Hề hề....chắc thi xong sẽ nhanh chóng đền bù nha ~~~~~

lu mn ~ nhớ ủng hộ nhiệt tình nhá ~ như thế mới có động lực ngồi viết a. Đấu tranh với " lười " a ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hàn

Hứa Thanh Thanh ngái ngủ nằm trên bàn, nước dãi chảy lênh láng như sông (Bánh bao: há há há... Vậy là chỉ cần Thanh tỳ chảy nước dãi là đủ hạn hán cũng không lo thiếu nước.:D)

Trúc La ngáp ngáp, than thở nhìn chủ tử của mình, quả là mắt mệt, mắt mệt a..

Một tiếng ho nho nhỏ kéo sự chú ý của Trúc La.

Thích Khách hôm qua ho mấy tiếng. Cố gắng ngồi dậy, khi ngước mắt nhìn lên thì ánh mắt cảnh giác lại tràn đầy sự kinh ngạc...

- "Y Liên? Không phải cô bây giờ nên ở bên Cung chủ hay sao? "

Trúc La khe khẽ gật đầu, bước tới bên giường, cười.

- "Bây giờ gọi ta là Trúc La, hiện tại ở đây không có Y Liên nào cả..hơn nữa...". Nói đến đây thì nhẹ nhàng nhìn sang bên cạnh.

Hắn giật mình, lại càng kinh ngạc khi nhìn thấy nữ nhân đang ngủ say trên bàn, mắt tròn to, không nhận được lấp bắp...

- "Đó...đó ____

- "Mất trí nhớ"

Hắn nghe lời của Trúc La nói... Cảm giác ngoài kinh ngạc thì vẫn là kinh ngạc.

- "Sao có thể? "

Trúc La nhếch môi cười nhạt.

- "Cũng không biết nàng nghĩ gì, đường đường võ công đầy mình mà chịu để một đám nữ nhân chưa ngoa đánh đập, đi một vòng từ quý môn quan về! Ngu xuẩn! Bây giờ chính là mất trí nhớ. Ta cũng không rõ thực hư. Cứ thế này thì không biết bao giờ mới hoàn thành nhiệm vụ. "

Hắn trầm mặc..

- "Vương lại giao nhiệm vụ sao? "

- "Đúng, giết Âu Dương Vũ Hiên. "

- "...đây là một nhiệm vụ bất khả thi, Hắn võ công cao hơn ta không phải một bậc, tuyệt không phải quá hồng mềm, nhiệm vụ này.... Rất khó thực hiện.."

- "Ta biết nhưng ____

" Bộp "

Hứa Thanh Thanh đang ngủ đột nhiên rơi xuống ghế, hoa hoa lệ lệ tiếp xúc thân mật với đất mẹ, hai mắt chớp chớp nhìn Trúc La cùng nam nhân lạ mặt.

Trúc La và nam nhân tên Hàn:....

Nàng dụi mắt, trực tiếp ngáp một cái rõ lớn, nhìn hai người một hồi lâu rồi.....gục đầu ngủ tiếp.

Hai người:.....

Hắn ngạc nhiên, nói:

- "đây là đệ nhất sát thủ trước kia sao? "

Trúc La vẽ mặt nhàn nhạt nhìn hắn.

- " Chuyện ở đó thế nào rồi? "

- "không cần lo, bây giờ vẫn nên lo cho nàng thì hơn. Nếu để Vương biết thì hẳn không hay..."

- "nếu Vương biết ta cùng cung chủ không còn giá trị..kết quả chỉ có một.."

Nói đến đây, sắc mặt của Trúc La và Hàn trở nên ngưng trọng.

Trong khi Trúc La cùng Hàn nói chuyện bí mật thì Hứa Thanh Thanh ngủ một giấc vô cùng ngon, không thèm để ý mà nằm giữa sàn nhà, nước dãi chảy lênh láng.. (Bánh bao: mặt hình tượng què =_ =)

Lúc sau, Hứa Thanh Thanh được bế lên chiếc giường gỗ mộc nát, bộ dạng thể hiện " không ngủ tới chiều mới là lạ"

Hàn nhìn qua nữ nhân đang ngủ ngon trên giường, lại nói với Trúc La.

- "Hiện tại ta phải rời đi, ở đây không an toàn, có khi lại liên lụy đến hai người. "

Trúc La gật nhẹ đầu.

- " hảo "

Hắn nghe xong câu đó, vận khinh công phi thân rời đi mà không hề biết ở gần đó có một nam nhân vận hoàng bào đang nhìn bọn họ.

□..... Phân cách tuyến đề nhất đáng yêu quay lại rồi đây..... □

Âu Dương Vũ Hiền quay trở lại Ngự Thư Phòng, mây nhú chặt. Cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nhìn sang bên cạnh... Hoàng đệ vô dụng của hắn đang chăm chú nhìn hắn...

- "Đệ nhìn trộm làm gì vậy? "

Âu Dương Chi Nguyên chống cằm, có chút buồn bực.

- "Hoàng huynh, huynh nghĩ hoàng hậu bây giờ có thực sự là con gái của lão hồ ly không? "

- "ý đệ là gì? "

- "trước đây đệ từng gặp tiểu thư của phủ thừa tướng, bộ dáng...quả thật khác xa bây giờ! Trước kia hoàn toàn là tài nữ... Bây giờ chính là... Khụ khụ.."

Hắn nghe xong, quả thật có chút khó hiểu..

- "Nhưng dung mạo..? "

Nguyên vương gia không do dự bật ra hai chữ:

- "Dị dung! "

Âu Dương Vũ Hiền bỗng dưng có cảm giác đệ đệ của mình chính là một kẻ ngốc...

- "chắc chắn không phải dị dung nhưng hiển nhiên đúng theo ý đệ, không phải một người. "

- "sao hoàng huynh biết? "

Hắn đột nhiên có cảm giác lúng túng, nhớ đến ngày hôm đó ở rừng đào.... Trên mặt phút chốc xuất hiện vết hồng khả nghi, lại nhanh chóng biến mất khiến người khác nhìn không ra.

Âu Dương Chi Nguyên thấy hoàng huynh của mình có vẻ ngờ ngác hiếm thấy, vội vàng đưa hai tay lên quơ quơ trước mặt.

- "Hoàng huynh? "

Hắn biết mình thất thố, vội vàng ho mấy tiếng tỏ vẻ uy nghiêm

- "khụ khụ.... nếu trẫm không biết thì còn ai có thể biết? "

- "đương nhiên là hoàng hậu a! "

Hắn cảm thấy như đang có một đàn quạ bay qua đầu mình... Kêu " quạ quạ quạ quạ "

Âu Dương Chi Nguyên thấy hoàng huynh không phản ứng, vô tội bồi thêm một câu:

- "Hoàng huynh hôm nay thật là ngốc! Có phải hay không có vấn đề? "

.... Một khắc sau, Nguyên Vương gia của Minh Quốc đã " hoa hoa lệ lệ " bay thẳng ra khỏi ngự thư phòng trước ánh mắt kinh ngạc của các thái giám, nô tỳ bên ngoài.

Hắn bên trong chỉ nghe " bịch " một tiếng... Sau đó là tiếng nói hốt hoảng " Vương gia có sao không????"... Tiếp theo chính là tiếng than khóc oán trách của hoàng đệ " Huhuhu!!!! Hoàng huynh sao nỡ đối với đệ như thế!!! Đệ chỉ là quan tâm xem huynh có phải...có phải...có vấn đề về.....nào thôi không mà...." .. Giọng nói nhỏ dần...

.... Dựa vào võ công cao cường của hắn. Không nghe được mới là lạ...

Kết quả sau khi hoàng đế lạnh lùng nghe thấy câu nói đủ kinh sợ cả hoàng cung thì lập tức..... Đen mặt, tức giận hết.

- "Nguyên Vương Gia cầm tức trong phủ hai tháng, ở trong phòng hảo hảo kiểm điểm bản thân!!! Lập tức thi hành mệnh lệnh!"

- " Á!!!! Hoàng huynh! Đệ biết lỗi rồi! Huhu!!!! Hoàng huynh ~~~~~ " "

... Từ ngày hôm đó, trong phủ vương gia duy nhất của Minh triều, liên tục phát ra tiếng kêu than trời trách đất suốt hai tháng

... Và người được nhắc nhiều nhất chính là vị hoàng đế cao cao tại thượng của Minh Triều.

....

_____ta

_____là

_____phân

_____cách

_____tuyển

Hức T^T... Hứa sẽ ra chương mới...bất quá chỉ là không biết thời gian mà thôi.

Đa tạ các vị tỷ tỷ, huynh đài đã xem và ủng hộ truyện của Băng nhá □□□

Đăng vào ngày Băng chính thức nghỉ hè. Há há □□□

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thân Phận Bại Lộ

Vào một buổi chiều đẹp trời. Hứa Thanh Thanh nổi hứng đi dạo, thế nhưng không hiểu sao lại tự nhiên đi đến rừng đào rộng lớn, bất giác nghĩ đến nụ hôn ngày hôm đó... Khuôn mặt lại đỏ lên bất thường.. Sau đó lại... Tức giận đến đỏ mặt a ~ Aaaaaaaa!!!! Cái tên thối tha!!! Nếu gặp lại! Nàng sẽ đánh hắn đến mức ngay cả phụ mẫu hắn cũng không nhận ra!!!!... Nhưng mà...hắn nguyện ở cùng nàng nữa sao?... Nhưng mà ngày hôm đó, rốt cuộc... Hắn muốn nói gì? (Bánh bao: * đầy đầy * không nhớ liền bay về chương 7 a ~ *

Nàng đang nghĩ đến ngày hôm đó hắn muốn nói gì thì một bàn tay bỗng đập lên vai, kèm theo giọng nói rộn người:

- "Hoàng ~ tẩu ~ "

- " Á!!!!!!!"

Nàng giật mình, suýt ngã xiu, quay đầu lại nhìn thấy gương mặt đang cười hề hề quen thuộc... Tức giận đánh một cái lên đầu tên ấy.

- " Cái tên chết tiệt này! Tính hù lão nương chết hà?????"

Âu Dương Chi Nguyên đáng thương hề hề ôm đầu, mếu máo nói:

- " Hoàng tẩu thật độc ác "

Hứa Thanh Thanh nhanh chóng hất mái tóc dài của mình, nhếch môi cười :

" há há ~ quá khen ~ lão nương tự biết mình độc ác mà ~ "

Âu Dương Chi Nguyên : "....."

.... Quạ ~ quạ ~ quạ ~

Nguyên vương gia đột nhiên tiến tới:

" lúc này hoàng tẩu nghĩ gì mà chăm chú quá vậy? Lại còn đỏ mặt nữa! "

Nàng.....chột dạ được chưa!!!!

" lão...lão nương đâu có nghĩ gì! "

" Hoàng Tẩu nói dối! "

" lão nương mà cần nói dối à? Ngươi xem, ngươi có gì xứng để lão nương nói dối ngươi? Hờ? Hờ? "

" thì...đệ là Nguyên vương gia của Minh Quốc...có hoàng huynh là hoàng đế Minh Quốc "

Nàng nhún mày, cười nham hiểm:

" ô ~ hắc hắc ~ "

Âu Dương Chi Nguyên nghe tiếng cười, cả người nổi da gà...

Nàng khẽ đưa tay hái một bông hoa, nói:

" Vậy, ai là ngươi nắm quyền? Là hoàng đế hay là ngươi? "

" a? Đương nhiên là hoàng huynh rồi! "

" vậy... Ngươi tham gia chính sự không? Lên triều không? "

" cái này cũng đương nhiên là không, mấy cái triều chính ấy mệt lắm! "

" há há ~ vậy ngươi chẳng có quyền gì đâu ~ là hoàng huynh của ngươi nắm quyền ~ đâu phải ngươi ~ nhỏ? "

"....."

Hứa Thanh Thanh nhanh tay cài bông hoa đào vừa hái lên tóc của Nguyên Vương Gia, nhìn nhìn vẻ mặt sùng sốt của hắn...ánh mắt từ từ phát sáng:

" Ngươi í, rất có tư chất làm một Tiểu Mỹ thụ!!!! " (Bánh bao: khụ...1..2....3.. Xiu ~)

Âu Dương Chi Nguyên vẫn mang bộ mặt ngơ ngác như con nai vàng.

" Tiểu mỹ thụ? Là sao? "

" chính là..thôi, lão nương không nói cho ngươi biết đâu ~ hắc hắc "

Hứa Thanh Thanh bỗng thấy nhớ cô bạn thân của mình - Chu Hiểu Linh. haizz ~ Hiểu Linh rất thích đàm mĩ, nếu mà thấy tên Âu Dương Chi Nguyên này, chắc.... Thôi, hông nghĩ nữa ~ Khoan! Nếu mà tên hoàng thượng gì gì đó đẹp trai í...Nàng có nên làm bà mai hom??? Há há ~

Thực ra...nàng chẳng biết cái tên hoàng thượng trong truyền thuyết ấy ra sao, bao nhiêu tuổi, mặt xấu thế nào.... A! Không phải bên cạnh có đệ đệ của hắn hay sao?? Nàng cười một tiếng. Thân mật khoác tay lên vai Âu Dương Chi Nguyên:

" Chi Nguyên à ~ Hoàng tẩu muốn hỏi đệ một việc ~ "

Nguyên Vương Gia tựa như " thụ sủng nhược kinh ", cả người run run nhìn hoàng tẩu của mình...

" Tẩu..Tẩu muốn hỏi gì? "

" Hắc hắc hắc.. Đương nhiên là ~ hỏi hoàng huynh của đệ như thế nào rồi ~ Khuôn mặt ra sao? "

Hắn nghe câu nói của nàng, đôi mắt bỗng bừng sáng.. Chính là thể hiện của sự sùng bái!.....Ế? Sao mà giống như sự sùng bái của Fan với idol nhỏ?

- " Hoàng huynh là người vô cùng mỹ!!!! Vô cùng đẹp! Còn đẹp hơn hoàng tẩu! Huynh ấy còn là vị hoàng thượng vô cùng tốt nha ~~~~blablabla (Bánh bao: lược bỏ 100 từ.v)

Hứa Thanh Thanh đột ngột ngắt lời:

- " Khoan! Ngươi nói hấn... Mỹ hơn ta? Soái hơn ta??? ". Một cổ tò mò nổi lên..... Ách ~ hông biết hấn có đẹp bằng tên thị vệ lưu manh kia không?

.. Một tràng gật gật ~

Hấn tiếp tục dùng vẻ mặt " tự hào ", nói liên miên về tên hoàng đế mà nàng chưa một lần gặp mặt ~ (Bánh bao: á à ~ gặp rồi ~ / Thanh Thanh: Gặp? Lúc nào? Noái!!!!!! / bánh bao: ahihi..... Tương lai gặp rồi " / Thanh Thanh: * cầm dép * Mún chết hơ???? / bánh bao: co giò chạy lẹ co giò chạy lẹ co giò chạy lẹ!!!!!!)

_____ Cùng Lúc Đó _____

Hoàng đế bệ hạ của chúng ta đang vận hoàng bào, chậm chậm tiêu soái, nhẹ nhàng mà bước trong rừng đào, dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó mà bạc môi được nâng lên một độ cong nho nhỏ khiến khuôn mặt lạnh lùng vô thêm nét nhu hòa, lại càng thêm phần soái!!!!

Bất quá, khi hấn thấy một nam, một nữ đang cười đùa ở phía xa, ánh mắt tối sầm lại, trong lòng có chút khó chịu nhìn chăm chăm vào hai người họ. (Bánh bao: a??? Hiên cửa cửa ghen? Uống giấm? A ~ chưa quá đuy ~~~ / Vũ Hiên: * sát khí phóng ra * ghen? Trầm mà ghen á? / Băng: * lau mồ hôi * ahahaha.....hông có..hông có..)

Hấn vẫn chưa muốn để cho nàng biết thân phận của mình. Khi sắp bước đi lại nghe được nàng nói:

- " Nà Nĩ? Ngươi đùa lão nương hả??? Tên Hoàng Đế ấy không phải là lão già hơn 60 tuổi sao? Không phải râu tóc bạc phơ sao? Không phải lưng còng sao? Không phải.. Không phải...sấp bắng hà sao???? " "

Âu Dương Chi Nguyên ôm mặt, hét ầm lên:

- " á!!!! Hoàng tẩu sao lại có ý nghĩ ấy!!! Không phải đêm tân hôn tẩu đã nhìn thấy hoàng huynh sao??? Còn là hoàng huynh vận hồng y nữa a!!! " "

- " Ta đương nhiên là chưa.....thấy " "

- " Không thể nào!!! Chẳng lẽ đêm tân hôn mà hoàng huynh lại đi phê tẩu chương????? " "

Nàng nổi cáu, hét lên không kém tên nhũ chuyện bên cạnh:

- " Ai nói Hấn đi xử lí tẩu chương!!! Lỡ hấn đi đến cung phi tần thì sao!!!! " "

- " Không thể a! Hoàng huynh xưa nay không gần nữ sắc..." "

- " Có Nam nhân nào cưỡng lại được mị lực của nữ nhân? Hơn nữa là nữ nhân vô cùng mỹ, thân hình đầy đặn a!!!! " "

- "... Không phải chứ...".. Nguyên Vương Gia bắt đầu cảm thấy hoàng tẩu nói...rất có lý...

...Hất ~ Xi ~

Một tiếng hất hơi đã thành công kéo được sự chú ý của hai người đang cãi nhau kịch liệt...

Còn đương sự vừa được nhắc tới lại... Đứng gần đó!!!! Nghe sạch những lời kia....

Hứa Thanh Thanh vừa nhìn thấy người đó liền kéo tay hấn, hét ầm lên:

- " Thị vệ thôi! Ngươi đã từng gặp hoàng thượng hay _____ " "

- " Hoàng Huynh!!!! Đêm tân hôn huynh bỏ hoàng tẩu phê tẩu chương! Phải không??? Phải không??? " "

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết.

Yên Tĩnh duy trì 10 giây...

- " What!!!!!!!!!!!!!! Ngươi Nói Cái Gì Cơ??????? Hấn Là Hoàng Huynh Của Ngươi Á?????" "

- "... Đúng Vậy a...." "

- " Ngươi Dám Nói Dối lão nương? Thèm đòn hả? Rõ ràng hấn là một tên thị vệ quen a!!!! Còn đã.....tĩnh thân a..." (Bánh bao: * cười nghiêng ngả * há

há há há ~~~ Hiền Cua Cua đã trở thành thái giám trong lòng Thanh Tỷ ~ há há há / Vũ Hiền: người có tin ta dùng ngân lượng đập chết người hay không? Cút!!!! / Bánh bao: oa ~ huhu ~ thật là hung dữ a ~~~ nhưng mà..bị ngân lượng đánh chết cũng là một vinh hạnh a ~)

... Yên Tĩnh toàn tập.

- " Tẩu nói cái gì CỐ???? TỊNH THÂN????????? " "

- " Đúng! " "

- "... Ra là vậy....đây chính là lý do hoàng huynh không gần nữ sắc???? Oa huhuhu ~~~ sau này làm sao đây? Nếu tin này truyền ra ——— " "

" BỐP " "

- " Đệ - Câm - Miệng!!!! " "

(Bánh bao: Vị hoàng đế của chúng ta đang tức giận đến cực điểm, mọi người mau co giò chạy lẹ a ~ ! Khoan! Trước khi co giò chạy lẹ, ít nhất để lại lượt bình chọn a ~)

Âu Dương Chi Nguyên ôm đầu, khóc thảm:

- " huhu... Hoàng huynh, sao huynh lại tịnh thân..huhu " "

Hắn nghe xong, lập tức phát hỏa:

- " Đệ Hay lắm! Chi Cầm Túc 1 tuần thôi nên đệ coi thường lắm sao? 3 tháng! Cầm túc 3 tháng ! Không nói nhiều! Nếu đệ nói thêm câu nữa ta liền cầm túc đệ một năm! Bây giờ ngoan ngoãn cút về phủ cho lắm!!!! " "

Âu Dương Chi Nguyên khóc càng thảm thiết, lê lét cái thân xác tiều tụy rồi đi, để lại hiện trường cho hai đương sự.

Hứa Thanh Thanh nhìn tên gốc kia đã đi khuất, lại nhìn tới nam nhân vận hoàng bào trước mặt, ngạc nhiên không nói nên lời.

Âu Dương Vũ Hiền ôm lấy nàng, nói nhỏ:

- " Ta xin lỗi vì đã dẫu nàng ". Hắn không hề dùng " Trẫm " để xưng hô với nàng a ~ "

Đột nhiên trên vai ẩm ướt một mảnh, hắn ngạc nhiên nhìn đôi mắt đỏ hoe của nàng, những giọt nước mắt trong suốt từ từ rơi xuống vạt áo hắn.

- " Oahuhuhuhu!!! Người là tên thối tha!!!! " "

Hắn chính là hoàn toàn bối rối a..

- " ừ, ta là tên thối tha " "

- " oahuhu... Người thật đáng ghét!!!. " "

- " ừ, ta rất đáng ghét " "

- " hu! Người thật quá đáng!!!! " "

- " ừ, ta rất quá đáng..." "

- " oahuhu!!! Sao người không dứt khoát tịnh thân đi? " (Bánh bao: oa? Nghe mùi vị âm mưu a ~)

- " ừ, ta sẽ dứt khoát tịnh.....thân " "

Hứa Thanh Thanh đẩy hắn, chạy ra xa, ôm bụng cười lớn.

- " Á Há há há! Vậy là người đồng ý dứt khoát tịnh thân " "

Hắn nghiêng răng, phun ra từng chữ một:

- " Nàng - Được - lắm!!!!!! " "

Hứa Thanh Thanh thấy tên kia bị lừa, tức giận ngập tràn nhìn nàng... Òa.. Nàng thấy hơi sợ rồi a...

Thế là ~ nàng bỏ chạy ngay tức khắc, để lại nam nhân đang tức giận nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của nàng.

- " Hừ! Sớm muộn gì ta cũng sẽ cho nàng biết bản lĩnh của ta! ". Nói xong liền phất tay áo rồi đi.

(Bánh bao: hắc hắc hắc ~~~~ / Vũ Hiên: * sát khí phóng ngàn ngút * C-Ú-T!!!!!!! / Bánh bao: ồa ~~~ hung dữ quá!!! Người như Hiên cura cura có ai thèm lấy à ~~~/ Chi Nguyên: Hà? Hoàng thượng chính là có hậu cung ba nghìn mỹ nữ đó! / bánh bao:.....hử~)

_ tui là phân cách tuyến đệ nhất cute _

Bánh bao: ồa ~ hết chương rồi ồa ~

Các vị từ già trẻ lớn bé, từ nam nữ đến bất nam bất nữ, từ người chết đến người sống a ~ đọc mà hông bình chọn là Tâm của Bánh bao đau lắm a ~ đau lắm lắm lắm a ~

Chỉ là bầm một cái thui mà..hông được sao??? * ánh mắt rung rung *

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mật Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: An Quý Phi

Hứa Thanh Thanh lại một đêm không chợp mắt... Lăn qua lăn lại trên giường cả một đêm, vừa nhắm mắt thì trong đầu lại xuất hiện cái tên yêu nghiệt đáng ghét kia..

Thiên Aaaaaa!!!! Hắn là hoàng thượng đó!!!!.. Nàng nói hắn sắp chết... Nói hắn là lão già xấu xí... Không phải hắn sẽ chém đầu nàng chứ???

Bật dậy, mắt mở thao láo nhìn vào khoảng không...

- " hử! Hắn dám cướp nụ hôn đầu của đệ nhất mỹ nữ lão nương đây! Hắn dám chém nàng sao? Đừng quên nàng đã ba năm dành cúp vô địch karate giải thành phố đây! Đến lúc đó hắn dám chém đầu nàng vì tội khi quân thì nàng sẽ đánh hắn thành đầu heo! Đến phụ mẫu cũng không nhận được ra a !!! Ahahahahaha ~~~~"

Giữa đêm.. Từ lãnh cung phát ra một tiếng cười ghê rợn làm người ta dựng cả tóc gáy...

Đến sáng hôm sau, khi tia nắng đầu tiên chiếu vào lãnh cung, xua tan cái lạnh lẽo ở lãnh cung, lại tăng phần ấm áp, chính là thời khắc đẹp để sưởi nắng, chuẩn bị một ngày mới thì.... Hứa Thanh Thanh lại nhắm mắt ngủ ngon...

Trúc La nhìn.. Nhìn.. Rồi thờ dài.

..... Khi nàng sắp chạm vào đùi gà giòn thơm, sắp chạm được vào hamburger ngon lành.. Khi sắp được ăn cây kem ngọt lành.. Được gặm chiếc bánh từ cửa hàng candy thì..

- " Nương nương! Nương nương! Mau mau dậy thôi "

Nàng nói thật! Nói thật! Bây giờ không tức giận là giả! Trời ớiiii!!!!

Nàng khóc không ra nước mắt, kéo tay Trúc La la hét:

- " Huhuhu!! Mau trả đùi gà cho lão Nương! Mau trả bánh socola cho lão nương! Mau trả kem cho lão nương! mau trả hamburger cho lão nương!!! Trả đây trả đây!!!!!"

Lúc nàng đang gào thét thì một giọng nói chua ngoa phát ra:

- " Haha ~ đây chính là hoàng hậu đây sao? Hahaha "

Hứa Thanh Thanh đang vô cùng bức mình vì bị đánh thức khỏi giấc mộng đẹp đẽ, tức giận trừng mắt:

- " đúng đó! Ta chính là hoàng hậu đây! Mắt ngươi bị mù hay sao mà không thấy? Còn không hành lễ! "

Nữ nhân trát trên mặt cả tấn phấn son, trên đầu cắm một đồng trăm cài, y phục lờ lợt ghê gớm làm nàng một trận buồn nôn, không những thế, phía sau nàng ta lại là một đồng phi tần y phục xanh xanh đỏ đỏ. Quả thật là làm hỏng phong cảnh buổi sáng mà.

Nữ nhân kia cười khinh bỉ:

- " haha. Ngươi vốn chỉ là một hoàng hậu thất sủng, muốn bọn ta hành lễ? Nực cười! Haha "

Chúng phi tẩn phía sau cười rộ lên.

Trúc La đứng bên cạnh, lo lắng kéo kéo tay áo nàng, nói nhỏ.

- "hoàng hậu, đó là An quý phi, người y phục vàng phía sau là Ninh Phi, y phục lục là Hoa Phi, y phục hường phấn là Lan phi. "

An Quý phi!!! Chẳng phải là người hại nàng vừa mới xuyên đến đã đau khổ với vết thương trên lưng hay sao? Há! Nàng là một người ghi thù vô cùng lâu, nàng mới không thêm trả thù cái nữ nhân cả tấn phần ấy.. Bất quá.. Còn lâu nàng mới để yên cho mà sống nhá!

Hứa Thanh Thanh hất cằm, khinh bỉ nhìn năm nữ nhân trước mặt.

- "Luận theo thân phận thì ta vẫn cao hơn các người một bậc! Thấy ta mà không hành lễ! Quy củ lễ nghi đâu? "

An Quý Phi then quá hóa giận, tiến lên định hạ thủ.

- "Một tiện nhân như người cũng dám bảo bổn cung hành lễ? "

Trúc La nhanh nhẹn chắn trước người nàng, ánh mắt vụt qua một tia khinh bỉ rồi nhanh chóng biến mất.

" Bốp "

Một tát giáng lên bên má trái của Trúc La không hề nương tình, An Quý phi như người đàn bà chanh chua, chỉ vào Trúc La mắng:

- "Tiện tì đâu ra dám chắn đường bổn cung! Người đâu! Và miệng cho bổn cung! "

Hứa Thanh Thanh tức giận level max, dám động đến người của nàng? Chán sống a! Nàng chính là nữ nhân đã đoạt giải nhất karate thành phố 3 năm liền tiếp đấy! Hừ! Nàng sẽ cho những nữ nhân ngu xuẩn này biết được ai là người không nên đụng tới!

Khi An quý phi lại muốn cho Trúc La thêm một cái tát thì nàng đã nhanh tay bắt được cánh tay của nàng ta, một đòn đá tới tấp, không hề hạ thủ lưu tình.

An Quý Phi vút hết thể diện. Đầu đón ôm chỗ bị đá, hét ầm lên:

- "Người đâu! Đứng đó làm gì! Còn không mau đánh chết con tiện nhân này cho ta! "

___•một khắc sau•___

Nàng cười lớn nhìn đồng phi tẩn nhếch nhác bản thủ đang lê lét dưới đất! Đây là thành quả của nàng đó!

Ah!hi! Đồ ngốc!

Dám trêu nàng á?

Hừ! Không có cửa! Vạn năm sau cũng đừng mơ có cửa!!! Ngay cả cửa sổ cũng không có! Cái lỗ bé xíu lại càng không có!

Hứa Thanh Thanh nhếch môi cười, dùng chân đạp đạp vị An Quý Phi chật vật nằm trên đất. Lại liếc sang đồng nô tài chật vật không kém nằm bên cạnh (Bánh bai: Tung hoa tung hoa ~~)

Hừ hừ, mỗi thù bị đánh nàng còn nhớ a ~

Trúc La bên cạnh là biểu tình sùng bái nhưng đáy mắt chỉ là một mảnh tĩnh mịch cùng nghi hoặc.

- "Hoàng Thượng Giá Lâm "

Lúc đó, tiếng thái giám the thé cất lên.

Âu Dương Vũ Hiên gân xanh đầy trán khi nhìn thấy cảnh này. Hắn lo lắng nàng bị bắt nạt, chạy đến chỗ này lại nhìn thấy như vậy!

- "đường đường là một mẫu nghi thiên hạ!nàng làm thế này thì mặt mũi trăm còn để ở đâu HẢ!!!!!!!!?????"

Hứa Thanh Thanh chính là kiểu người chuẩn thù dai, nàng còn nhớ ai lừa nàng suốt một thời gian dài đó nha ~ Nàng lập tức dùng cái bản mặt lo lắng hét với lũ nô tỳ, thái giám sau hoàng thượng:

- "người đâu!!!! Mau kiểm mặt mũi cho hoàng thượng kia!!! Hoàng thượng không biết để mặt mũi ở đâu rồi á!..."

Sau đó nàng quay lại nhìn hắn, vẻ mặt cực kì ngây thơ....nhưng ai biết dưới vẻ mặt ngây thơ ấy là con người gian xảo như thế nào chứ!

- "mà Hoàng thượng nè! Là hoàng thượng mà sao trí nhớ kém vậy hở? Ngay cả mặt mình để ở đâu cũng hông nhớ là sao? Với lại mẫu nghi thiên hạ là gì vậy? Ăn ngon hông? Nè nè! Đưa ra cho ta xem i! "

- "....."

Yên tĩnh..

Một con quạ bay qua... Quạ....Quạ..Quạ.....

Âu Dương Vũ Hiền " khụ " một tiếng, bảo người đỡ các vị phi tằm dây.

An Quý Phi khóc lóc thảm thiết chạy tới ôm hoàng thượng lại bị hoàng thượng né đi, ngã " Rầm " xuống đất. Tình cảnh đã chật vật lại càng thêm chật vật, một thân y phục hoa lệ nhiễm bẩn, mái tóc rối như tơ vò lại thêm một đồng trâm cài, khuôn mặt trét cả tằm son phấn bị nước mắt rửa trôi.... Nói xem. Có giống ma không cơ chứ!

Hứa Thanh Thanh ôm bụng, dựa vào cái cây gần đó mà cười lớn, cười đến bụng không được.

An Quý Phi căm hận nhìn nàng, nghiêng răng nói:

- " Tiệp Nhân! Ngươi căm miệng! Còn cười nữa bản phi đánh chết ngươi! "

Âu Dương Vũ Hiền nghe vậy, mày kiếm khẽ nhúc.

- " Tiệp Nhân? "

An Quý Phi đang hóa khí công tâm,não cũng theo đó bị... Biến dạng, tức giận la hét ầm ĩ, vốn dĩ có chút tư sắc lại bị cái bộ dạng này làm sát phong cảnh mà ~

- " ả là tiệp nhân! Chỉ là con của tội nhân mà cũng làm hoàng hậu! Ắ chính là tiệp nhân "

Hoàng Thượng mặt trầm xuống, bạc môi phun ra một câu lạnh lẽo:

- " Đưa đi, chém đầu "

An Quý Phi nghe vậy, tâm trí phục hồi, vội vàng quỳ xuống, nước mắt đầy mặt

- " Hoàng Thượng, hoàng thượng, xin hoàng thượng tha cho thần thiếp, Thần thiếp lỡ lời, xin hoàng thượng khai ân. "

- " Lỡ lời? ". Hắn nhếch môi, lạnh lùng nhìn nữ nhân đang quỳ dưới đất.

- " Ngươi đâu! Còn không mau kéo An Quý Phi xuống! "

An Quý Phi hoảng sợ, giãy giụa khóc thét.

- " Hoàng Thượng không thể giết Thần thiếp, nếu không phụ thân nhất định sẽ không để yên... "

Âu Dương Vũ Hiền nhướn mày.

- " Trẫm chẳng lẽ lại sợ một Thừa tướng hay sao? kéo xuống!"

Hai binh lính nhanh chóng thực thi mệnh lệnh, kéo An Quý phi xuống.

- " Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!!!! "

Tiếng thét của An Quý Phi nhỏ dần rồi biến mất, khắp lãnh cung chỉ còn sự yên tĩnh.

- " Đưa các phi tằm còn lại về cung đi. "

- " Vâng "

Cuối cùng, cả lãnh cung chỉ còn Nàng, Trúc La, hoàng thượng và một thái giám, hiện trường yên tĩnh đến cực điểm..

Hứa Thanh Thanh run run nhìn chăm chăm Âu Dương Vũ Hiền, sợ hãi đột nhiên cũng lòi bản thân ra chém...

Âu Dương Vũ Hiền đột nhiên phun ra một câu:

- ".....(Bánh bao: câu gì thì chờ chương sau nhá ~ há há ~)

_____•°hết chương 12°•_____

Chào ~ bánh bao đã trở lại và lợi hại hơn xưa ~

Mọi người tiếp tục ủng hộ truyện của Bánh bao nhá ~~~~~

Xuân đi~ hạ tới ~ thu đến ~ đông qua ~

Cả mùa hè phải đi học... Trời ờiiiii!!!!!! Nói xem, còn có chuyện gì đau khổ hơn sáng sớm phải dậy đi học. Chấm dứt ngủ nướng ~~~~ đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Phượng Tê Cung

Băng đã trở lại và lợi hại hơn xưa ~

urahurahura ~

~~ zô Truyện nè ~~

Âu Dương Vũ Hiền đột nhiên phun ra một câu:

"3 ngày nữa sinh thần hoàng thái hậu, sứ Thần tam quốc đến, nàng nên học lại lễ nghi trong cung."

Hứa Thanh Thanh vô cùng không vui liếc hần.

"Sứ thần đến thì liên quan gì đến ta mà phải học lễ nghi chứ?"

Phúc Công công nghe câu đó, nhú mày quát lên:

"Vô lễ!"

Nàng bực bội nhìn cái tên thái giám, vô cùng buồn bực:

"Vô lễ? Ngươi mới vô lễ! Cả nhà ngươi đều vô lễ! Ta chính là hoàng hậu đấy! Ngươi lại dám lớn tiếng với ta à???"

"Ngươi..."

Âu Dương Vũ Hiền lúc này mới liếc qua Phúc Công Công, liếc nhìn hần một cái coi như nhắc nhở.

"Nàng, chuẩn bị về Phượng Tê Cung (Cung dành cho hoàng hậu)"

Hứa Thanh Thanh nghe đến đó, hai mắt cơ hồ bùng sáng. Hahahaha ~ có phải nàng sẽ ngày ngày ăn ngon hay không? Không phải nằm trên cái giường cũ kỹ nữa hay không? Nghĩ đến đây, nàng cực kỳ vui vẻ, hai mắt đều híp lại. Tên kia vô lễ với nàng à ~ sao có thể buông tha như vậy ~ haha ~ nhưng nàng rất hiền, hơn nữa bây giờ tâm trạng nàng cực kỳ tốt nên tạm tha vậy ~

"Tạ Ôn hoàng thượng"

..... Sau đó, cái tên hoàng thượng khó ưa đẩy phất ống tay áo đi mất tiêu.

Nàng phía sau còn làm cái mặt quỷ về phía hần. Hừ hừ! Nếu không phải ngươi là hoàng thượng, ta sợ đầu chuyển nhà thì đã cho ngươi vài đạp rồi nhá! (Băng.. Không biết ai đạp ai...)

□phân cách tuyến cute là ta nè□

Sau khi được một đồng thái giám nha hoàn dẫn đến nơi gọi là "Phượng Tê Cung"... Nàng hai mắt đều tỏa sáng... Khuôn mặt hiện rõ chữ "vàng! Vàng kia! Thật là Tiền!!!!!!"

.. Nàng đã một bước trở thành..... Sâu lười!

Mà Sâu lười thì có thể làm gì? Đương nhiên là "Ăn Và Ngủ!"

Mà cái dạ dày đáng thương mười phần của nàng đã bị ngược đãi thâm từ khi xuyên tới cái thời đại này rồi, còn chưa được ăn một bữa tử tế Nên việc đầu tiên nên làm... Chính là Ăn! Ăn và Ăn!

Vì thế... Nàng nhìn mấy nha hoàn. Chọn một người lanh lợi, tên Yên Yên. Một người tâm tư thu liễm, cực kỳ thích hợp ở chốn hoàng cung. Tên Hân Hân... Sao mà giống Hâm hân? Há há há.

Nàng cười dịu dàng với chúng nha hoàn, thưởng cho mỗi người một cái hà bao nhỏ, vô cùng dịu dàng.. Vô cùng hiền lành....

- "mọi người có thể chuẩn bị bữa trưa cho ta không? "

Oa ~~~~~ hoàng hậu thật hiền lành! Không giống những nương nương khác!

Hình tượng hoàng hậu trong lòng chúng nha hoàn: * sáng lấp lánh *

__•nửa canh giờ sau•__

Nàng xoa xoa cái bụng to tròn (Bỗng... Nghe giống như đang mang thai á!) Lại còn thập phần bất nhả ợ lên một tiếng, một đồng thức ăn trên bàn đã tan thành mây khói, giống như vừa trải qua một cuộc chiến tàn khốc, chỉ để lại chiến trường đầy.....xương.

- " Ồ "

Hứa Thanh Thanh vẽ mặt thỏa mãn híp đôi mắt lại. Lau miệng rửa tay xong liền leo lên giường..... Ngủ mất.

Chúng nha hoàn:"....." mắt chữ A miệng chữ O.

Hình tượng hoàng hậu trong lòng chúng nha hoàn: Rắc... (tiếng vỡ)

.....

Khi nàng đang chìm vào giấc mộng đẹp để thì bị mạnh mẽ lay tỉnh..

- " Nương Nương! nương nương! Mau tỉnh a! Mau tỉnh! "

- " 5 phút nữa..5 phút nữa thôi.."

- " Nương Nương!!!! Có Cháy!!!!!"

Vừa nghe xong, nàng giật mình tỉnh dậy.. Lại hoa lệ lẫn một vòng xuống đất, cả người tiếp xúc thân mật với đất mẹ.

"Rầm"

- " Hự.. Đau chết ta! Cháy? Cháy ở đâu? Nơi nào cháy?

Chúng Nha hoàn:"....." mắt chữ A miệng chữ O tập hai.

Trúc La tiến lên đỡ nàng, bộ dáng rất lo lắng.

- " Nương nương có sao không? "

- " Sao đầy đầu đầy rồi nè!!! Cái nha đầu này lại dám lừa ta! "

- " không nói thế thì làm sao nương nương dậy chứ. "

Ngay lúc nàng đang ôm cái đầu đáng thương vừa bị đập lên sàn thì một bà già bước vào.

- " thỉnh an Hoàng hậu nương nương, lão nô là Lý Ma ma, được hoàng thượng cử đến đây chỉ bảo nương nương lễ nghi trong Hoàng cung "

Nàng thấy, bà ta là... Khinh bỉ nàng! Miệng thỉnh an mà vẫn không hành lễ.

Hứa Thanh Thanh đứng thẳng người, nhú mày liếc:

- " Thấy ta mà không hành lễ vậy mà cũng nói muốn chỉ dạy ta lễ nghi? Người đâu! Kéo ra ngoài đánh 20 trượng cho ta! "

Lý ma ma là người chuyên chỉ dạy lễ nghi trong hoàng cung, từ trước tới nay, cách phi tần thấy bà ta đều khách khí vài phần. Tuy đây là hoàng hậu, nhưng chỉ là hoàng hậu trên danh nghĩa, một hoàng hậu thất sủng cũng dám lên mặt với bà ta? Vừa gặp mặt liền muốn đánh?

- " Hoàng hậu, hoàng thượng cử lão nô tới đây chỉ dạy lễ nghi cho người...."

Nàng bực mình, đang ngủ ngon thì bị lay tỉnh vì cái bà già này, giờ lại đòi chỉ dạy lễ nghi cho nàng? Há! Lão nương là quả hồng mềm sao?

- " Hừ! Ngươi kéo hoàng thượng ra dọa ta sao? "

- " Lão nô không dám "

Hứa Thanh Thanh nhìn binh lính đứng cạnh cửa vẫn chưa kéo cái bà già kiêu ngạo ra ngoài xử phạt, bực bội. Nàng hiền quá nên bọn họ khinh thường hả?

- " Các ngươi sao chưa kéo bà ta ra ngoài? "

- "... Nhưng..."

Nàng trực tiếp tiến tới cạnh hai binh lính, dùng võ công thế kỷ 21 đánh cho hai tên kia đứng không nổi. Sau đó, dùng khăn lau tay sạch sẽ, khinh thường nhìn mấy binh lính đang xanh mặt. Hừm ~ nói không được liền dùng vũ lực! Dùng vũ lực rồi hãy nói!

- " Các ngươi, ai dám kháng lệnh của ta! Hậu quả... Tự biết! ". Dứt lời liền bẻ khớp xương rắc rắc.

Chúng nha hoàn: oa ~~ nương nương thật oai phong!

Binh lính ở Tê Phụng Cung đồng loạt quỳ xuống:

- " Nương nương tha tội! "

Hứa Thanh Thanh vuốt mái tóc dài mượt ra vẻ hiền thực, cười đến dịu dàng:

- " haha ~ Ta rất hiền lành nên đương nhiên sẽ tha tội cho các ngươi. "

.. Tất cả mọi người ở đó lại lần nữa đồng loạt giật giật khóe môi.. Không kìm được liếc qua hai tên bị đánh tới mức bầm dập... Nàng mà hiền thì còn ai ác nữa đây??... Hơn nữa bọn họ có tội gì đâu?

- " A ~ khoan đã. Hai ngươi, kéo bà già không biết lễ nghi quý cù này ra ngoài, đánh 20 trượng! "

- " Vâng, hoàng hậu nương nương "

Nàng phát phát tay, cười tươi:

- " kéo ra xa chút "

Bà già kia hốt hoảng la hét:

- " hoàng hậu tha mạng! Hoàng hậu tha mạng! "

Trúc La bên cạnh cũng kéo áo nàng, nói nhỏ:

- " Hoàng hậu, Lý mama tuổi già..đánh 20 trượng sợ là cũng phải nằm liệt giường vài tháng..."

Nàng ngoáy ngoáy lỗ tai một cách vô cùng không tao nhã:

- " vậy ta nể tình Lý mama tuổi già sức yếu, hơn nữa, Ta cũng là một người vô cùng hiền lành. Đánh 22 trượng vậy. "

Mọi người tiếp tục đồng loạt giật giật khóe miệng. Nể tình tuổi già sức yếu? Hiền lành? Vậy mà từ 20 trượng nhảy sang 22 trượng? Hoàng hậu quả là vô sỉ!!!

Hứa Thanh Thanh vẻ mặt nham hiểm hết sức, ngồi trên bàn cạp quả táo, hai mắt híp lại thành đường chỉ.

Ahahahaha ~ dám khinh thường lão nương! Lão nương liền cho ngươi ăn gậy! Ahahaha ~~~

Chúng nha hoàn nhìn thấy vẻ mặt này của nàng, lại lần nữa đồng loạt run rẩy. Hoàng hậu.. Thật đáng sợ! Nhưng cũng thật oai phong!

Hứa Thanh Thanh cảm thấy.. Vô cùng nhàm chán, đột nhiên tiếng hét the thé chói tay level max phát ra như cái loa:

- " Hoàng hậu mai ra ngoài lãnh chi "

Nàng buồn bực lết cái thân xác hoang tàn ra nhìn chằm chằm vào tên thái giám vừa đắc tội nàng lúc sáng.

- " hoàng hậu, còn không mau quỳ xuống nhận chi? "

- " lão nương ứ quỳ đây! Ngươi làm gì được lão nương? Không đọc chỉ thì.. Cút! "

..... Yên tĩnh...

-" hoàng hậu, đây...."

-" đọc lẹ đi! Không thì để ta tự đọc!"

Phúc công công không còn gì để nói, đành đọc thánh chỉ trên tay

-" Phụng Thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, hoàng hậu Hứa Thanh Thanh hiền thực, dịu dàng, tứ đức đầy đủ, cảm kỳ thi họa đều tinh thông..."

Nàng bực mình nhìn.. Nói thì nói lẹ đi, dài dòng!

-" vào chủ đề chính! Ta tự biết ta hiền thực, dịu dàng, tứ đức đầy đủ, cảm kỳ thi họa tinh thông, không cần nhắc lại "

..... Lần thứ n trong ngày, mọi người đồng loạt giật giật khóe miệng.

-" khụ.. Nay hoàng hậu đã biết hối cải,....." (Bỗng: lược bỏ... Lược bỏ... Lược lược bỏ)

Hứa Thanh Thanh cầm thánh chỉ trên tay, lại nhanh chóng vứt cho Trúc La phía sau.. Nhảy tới mấy cái rương chứa đầy ngân lượng cùng trang sức vừa được đưa đến. Hai mắt phát sáng, ôm chầm lấy đồng vàng vào lòng, cười như điên.

Ahahahaha!!! Vàng! Là vàng! Trời ơi! Nhiều vàng quá! Trang sức kia! Dạ minh châu kia! Ngọc trai kia! Trời ơi!!! Trời ơi!!!! Tất cả là của lão nương!
Ahahahahaha!!! Lão nương thành đại gia rồi!!! Ahahahahaha!!!

Mọi người tròn tròn mắt....

Hứa Thanh Thanh tiện tay vứt cho tên Phúc công công một cái hà bao mỏng dính.

-" ta hiểu rồi, người về đi "

Phúc công công khuôn mặt nhăn nhó thành một đoàn, rồi đi.. Không ngờ hoàng hậu là một kẻ hám tài...(Bỗng: phản đối! Phản đối! Hám tài mới tốt!
Không hám tài liền không tốt!)

.... Sau đó.. Nàng lại tiếp tục ôm vàng cười như điên...

Hình tượng hoàng hậu trong lòng chúng nha hoàn: * rắc rắc... Rầm * (vỡ nát)

>|||||||<

Ahahaha ~ ahahaha ~ ahahaha~

Khụ.. Đã hết chương.. Mọi người tiếp tục ủng hộ nha ~ ủng hộ nha nha

Hắc hắc ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: .....

Ngày mai đã là sinh thần hoàng thái hậu.. Vậy mà các nha hoàn, thái giám ở Phụng Tê Cung thế nhưng không có nửa điểm vui vẻ. Vì sao ư?

Mọi người thử nghĩ xem, mỗi ngày đều nhìn thấy chủ tử- tức hoàng hậu nương nương ôm vàng cười như điên... Ngay cả lúc ăn uống cũng cười man rợ....đáng sợ hơn là mỗi đêm, nhất định thì thoảng sẽ phát ra tiếng cười vô cùng ghê rợn...mỗi lần nghe thấy, đều không nhịn được run cả người..... 2 ngày liên tiếp đều như vậy, làm sao vui cho nổi?

-" muahahahahahahahahaha "

Từ Phụng Tê Cung lại xuất hiện một tràng tiếng cười ghê rợn.

Hứa Thanh Thanh vui vẻ nhìn vàng, nhìn trang sức. Cười tới hai mắt đều híp lại. Trúc La bên cạnh một trận run rẩy, lí nhí nói:

-" nương nương..ngày mai là sinh thần hoàng thái hậu..."

Nàng mang bộ mặt ngạc nhiên nhìn:

- " Sinh thần hoàng thái hậu thì liên quan gì đến ta? "

Hân Hân nhìn nàng với bộ mặt buồn phiền..

- "... Nương nương phải tham gia.. Còn nên tặng quà.. "

Nàng nghiêng đầu, hồ nghi nhìn Hân Hân cùng Yên Yên.

- " Tặng quà??? Nên tặng gì???"

Yên Yên cười tươi, ra ý kiến:

- " Nương Nương! Một ngày trước hoàng thượng có ban tặng cho nương nương một đôi ngọc Như Ý thượng hạng, hay nương nương đem tặng cho hoàng thái hậu? "

Hứa Thanh Thanh nhảy lên, lắc đầu nguầy nguậy

- " Không thể a! Nhìn xem đôi ngọc Như Ý thượng hạng, đẹp dễ tình xảo thế này...ta...ta...không nỡ đem tặng a ~~~~~ "

Yên Yên, Hân Hân, Trúc La đỏ mặt hỏi....

Hân Hân lên tiếng:

- " hay là tặng hoàng thái hậu Trâm Hoa mẫu đơn? Hoàng thái hậu cũng thích hoa mẫu đơn... "

Nàng nhìn cái trâm ngọc khắc hình đoá hoa mẫu đơn vô cùng đẹp đẽ. Mẫu ngọc bích lại tăng thêm vẻ thanh nhã, cao quý của đoá mẫu đơn. Chiếc trâm này Phải nói là nghìn vàng khó cầu. (Bánh bao: phần này chém..chém hết tron)

Nghìn vàng khó cầu đấy! Một người có hiểu không? Trời ơi!!! Như vậy ta đâu nỡ đem tặng a!!! Không nỡ! Hoàn toàn không nỡ a!!! Nghĩ đến đây, nàng nhanh chóng ôm chặt cái trâm như kiểu có ai muốn cướp nó khỏi tay nàng vậy. Lại còn trừng trừng mắt với Hân Hân.

Hân Hân giật giật khóe miệng..

Trúc La theo nàng đã lâu, cũng hiểu được nàng " yêu tiền như mạng ". Khe khẽ thở dài.

- " nương nương, quan trọng là tấm lòng... Nô tỳ nghĩ nên tặng cho hoàng thái hậu một món quà ý nghĩa.... "

Hứa Thanh Thanh vô cùng hưởng ứng gật gật đầu.

- " Trúc La nói đúng a! Không quan trọng vật chất! Ahaha "

Suy nghĩ trong đầu Yên Yên, Trúc La, Hân Hân... Hoàng hậu không nỡ đem tặng hoàng thái hậu thì có!!!

Nàng tùy tiện lấy một quả táo, cạo mấy miếng, bắt đầu suy nghĩ nên tặng cái gì cho hoàng thái hậu.

Bỗng, một nha hoàn bước vào, cúi đầu:

- " hoàng hậu nương nương, Hiền quý phi, Hoa Phi, Lan Phi, Yên quý phi, đức phi đến thỉnh an nương nương. "

Hứa Thanh Thanh bộ mặt mất hứng, đột nhiên nghĩ ra một cái ý tưởng.. Cười Hắc hắc, nói với nha hoàn kia:

- " Ngươi bảo mấy vị phi tần kia đứng chờ bồn cung. Bồn cung chuẩn bị một chút "

Nha hoàn khó hiểu nhìn hoàng hậu nương nương y phục chỉnh tề, cuối cùng cũng bước ra thông báo.

Chúng phi tần: đợi hoàng hậu thay y phục.. Nhất thiết phải đứng ở ngoài này hay sao? Lẽ nào vào trong chờ không được hay sao??.. Nghĩ đến đây lại nhìn bầu trời.. Thật là nắng nóng!

Trong phòng ~

Hứa Thanh Thanh cười nham hiểm, cố ý kéo dài thời gian. Hừ hừ! Cho các ngươi nóng chết! Ahaha!

Nửa canh giờ sau...

Chúng phi tần ai ai cũng mệt mỏi, nắng chiếu thẳng xuống.... Trời ơi.. Thay y phục có cần lâu như vậy hay không?????

Nàng ở trong phòng cạp hết 4 quả táo, nói chuyện phiếm với Trúc La, cảm thấy hài lòng, cười cười.

- "Hân Hân, mời mấy vị phi tần ấy vào "

Chúng phi tần lê lét cái thân xác yếu ớt vào, nhìn thấy hoàng hậu nương nương còn đang thanh thản ăn điểm tâm. Đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười nhìn họ làm tâm tình các phi tần vô cùng buồn bực.

- "Thỉnh an hoàng hậu nương nương. "

Bọn họ vốn không muốn đến đây, nhưng cuối cùng vẫn cùng nhau đến... Để làm gì ư? Đương nhiên là để chiêm chọc, trêu tức vị hoàng hậu thất sủng yếu ớt này. Ai mà ngờ, một lần chờ tới hơn nửa canh giờ. Nàng ta là ra oai phủ đầu sao? Tình tình cũng hoàn toàn thay đổi.

Nàng nhìn nhìn nhìn, cảm thấy vô cùng khó hiểu... Sao phi tần ở hậu cung này ít quá thế? (Bánh bao: chứ hông lẽ tỷ mún Hiền cura cura có cả trăm phi tần à -_-)

.. Mà sao bọn họ cứ thích đem vàng nhét lên đầu vậy nhỉ?... Lỡ bị cướp mất thì không phải rất là tiếc hay sao?

Ể? Mà sao bọn họ không đứng lên vậy? Nàng khó hiểu liếc qua Trúc La, Thấy ba nha hoàn thân cận cũng đang khó hiểu nhìn nàng. Ể? Ba người kia thì khó hiểu cái gì? Nàng mới nên khó hiểu này!

Hứa Thanh Thanh đối Trúc La nói nhỏ :

- "*Trúc la ~ sao mà bọn họ không đứng thẳng vậy? Đúng như thế không thấy mệt sao? "*

Trên đầu Trúc La hiện ra một giọt mồ hôi to đùng.

- "Hoàng hậu.. Người phải nói thì các vị nương nương mới đứng thẳng được chứ..."

- "Yên Quý phi đứng thẳng rồi kìa "

- "....." sao hôm nay nương nương ngốc vậy??? Hay là nhìn vàng trên đầu các nương nương kia tới ngốc luôn rồi???

Hứa Thanh Thanh " khụ " một tiếng:

- "đứng dậy đi, Hân Hân, ban ghế ngồi "

Chúng phi tần vừa ngồi xuống, Hứa Thanh Thanh đã nhú mày, bực bội.

- "Yên Quý phi, bốn cung bảo ngươì ngồi xuống sao? "

Yên quý phi gạt mình, cười mỉa mai.

- "hoàng hậu tỷ tỷ đã ban ghế, có gì muội muội lại không được ngồi? "

Nàng nở một nụ cười nhẹ nhàng, mặt không đổi sắc.

- "muội muội? Ha ~ trong nhà chỉ có mình bốn cung là tiểu thư. Từ lúc nào lại xuất hiện một muội muội? Yên quý phi vẫn là không nên nhận bừa đi "

Yên quý phi có vẻ hơi tức giận, nhưng dù sao cũng đã nghe qua " uy danh " của vị hoàng hậu thất sủng này, đành nhẫn nhịn. (bánh bao: uy danh đánh nhau....)

Hứa Thanh Thanh nhìn Khuôn mặt Yên Quý phi cũng có thể gọi là tuyệt sắc, nhưng mà.... Vẫn là thua xa nàng đi! Ahahah!

- "hoàng hậu tỷ tỷ, mọi người sau này đều hầu hạ hoàng thượng, như vậy liền là tỷ muội với nhau rồi...."

Nàng buồn bực liếc nàng ta, nữ nhân này bị điếc sao? Ai là tỷ muội với ngươì? Tỷ muội cái đầu ngươì ấy!

- "chỉ sợ Yên quý phi không xứng làm muội muội của bốn cung mà thôi "

Yên quý phi tức giận trừng mắt với nàng, không xứng? Ngươì mới không xứng!

Nàng vô cùng không keo kiệt trừng lại, hừ hừ! Ngươì cũng xứng làm muội muội của ta á? Ngươì không xứng! Cả nhà ngươì đều không xứng!

Chúng phi tần nhìn thấy cảnh ngập màu thuốc súng của Yên quý phi cùng Vị hoàng hậu thất sủng. Trong lòng đổ mồ hôi.

Yên quý phi cười, hỏi:

- "Vậy hoàng hậu thấy thần thiếp có chỗ nào không xứng? "

- "Chỗ nào cũng không xứng! Hơn nữa... Chẳng lẽ trong hậu cung không có ai dạy lễ nghi cho phi tần?"

Hiền quý phi ngồi gần nàng nhất che miệng cười.

- "Hoàng hậu nương nương không biết thật hay là không biết giả đây? Trong hậu cung, ai mà không biết quy củ lễ nghi đây. "

Hứa Thanh Thanh nghe xong liền lạnh lùng hét lớn.

- "Người đâu! Kéo Yên Quý phi ra ngoài đánh 20 trượng!" (Bánh bao:.... Đạo này tỷ hờ tỷ là đánh người à.. Cơ mà.. Bểng thích, há há ~ đánh chót bọn họ đi ~~~ * tung hoa *)

Yên Quý phi sắc mặt tái mét, hướng nàng hỏi.

- "hoàng hậu nương nương lấy gì để phạt thần thiếp?"

Nàng chậm rãi thưởng thức điểm tâm trên tay, cười ngọt ngào.

- "Yên quý phi tự xem lại y phục của mình đi. Y phục đồ rục, theo ta biết chỉ có hoàng hậu mới được mặc.. Hôm nay yên quý phi lại mặc y phục đồ tới tình an bồn cung.....".

Dứt lời, chưa để Yên quý phi phản bác, nàng liền tỏ một vẻ mặt bất mãn, nhú mày nhìn hai tên lính.

- "Các người cũng muốn bị phạt sao? "

Hai tên lính lập tức thi hành mệnh lệnh, kéo Yên Quý phi ra ngoài. Bọn họ cũng không muốn đắc tội với Yên Quý phi.. Càng không muốn đắc tội với hoàng hậu đâu.. Thật sự đau khổ quá a ~~~~

Nàng nhắm mắt, thỏa mãn nghe tiếng thét chói tai của ai kia. Nghe đủ liền phát tay áo.

- "sau này các người cũng nên học tập lễ nghi cho tốt đi. Thực ra trong lòng bồn cung cũng không muốn phạt Yên quý phi đâu. Bồn cung vì muốn tốt cho Yên quý phi nên mới phạt nàng. Ài... Trong lòng của bồn cung cũng rất đau đớn khi phải phạt Yên Quý phi. Trúc La! Tiễn các vị nương nương "

Chúng phi tần:.....nhìn nương nương có vẻ gì là đau lòng sao?

• _____ •

Thiên a ~~~~ chương này thật sự vất hết chất xám của bánh bao đáng thương rồiiiiiii ☐

Vậy nên.. Mọi người ủng hộ để Bánh bao còn kiếm lại chất xám,viết chương mới a ~

... Chương này nhảm kinh quá °^°...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Sinh thần hoàng thái hậu (1)

Hú hú hú ~~~ đổi danh: Bểng => Bánh bao nha ☐☐☐

_____ phượng tề cung _____

Hứa Thanh Thanh tròn tròn mắt nhìn cửa sổ...

Lúc còn ở lãnh cung, tuy không đủ tiện nghi nhưng mà lại vắng vẻ, yên tĩnh. Còn ở cái chỗ này thì...

Ài..thật không vui vẻ mà. Nhiều người, khó làm việc..

Việc gì ư? Chính là...

Hứa Thanh Thanh nàng đã xuyên vào một thân thể võ công đầy mình! Hơn nữa... Ahahaha. Lại còn khinh công tuyệt đỉnh nữa! Ahahahaha! Trời ơi! Khinh công đó! Có thể bay như chim đó! Ahaha!

...Nhưng mà..... Nàng lại không có được trí nhớ của thân thể này a!!! Nhưng nàng rất là thông minh ~ Tuy là không có trí nhớ.. Bất quá, nàng vẫn có thể dùng khinh công..Bằng 1/100 của lúc trước. Hắc hắc.

Vốn đêm nay muốn thử xem khinh công của nàng có tăng lên không... Ài..nàng quên mất là...

Cái Phượng Tê Cung này có rất nhiều người a!!! Mà khinh công của nàng lại dở tệ.... Sau đó. Nàng sẽ giống như trong mấy bộ phim, bị bắt lại..... Sau đó... Đầu nàng sẽ chuyển nhà!

Hứa Thanh Thanh uể oải lăn lăn trên cái giường mềm mại, mở to mắt nhìn cửa sổ. Cuối cùng nhắm mắt lại, ngủ ngon lành.

Từ đầu đến cuối, nàng chưa bao giờ chú ý tới một ánh mắt dõi theo nhất cử nhất động của nàng.

Sau khi trở về tẩm cung, đầu óc của vị hoàng thượng rối bời.

Tại sao hắn lại đến nhìn nàng chứ? Tại sao lại nhớ tới nàng chứ? Còn nữa.....Tại sao tìm hắn lại đập nhanh như thế?.. Hơn nữa.. Tại sao hắn luôn dung túng cho nàng chứ????

Tại saoooooooo????

Có lẽ là hắn bị bệnh rồi!

Đúng! Ngày mai hắn phải gọi ngự y! Hắn bệnh rồi! Quả thật bệnh mất rồi! (Bánh bao:... Ca quả thật đã bệnh...)

Thế là vị hoàng thượng có thể chuyển nhà đầu của người khác cả một đêm thức trắng....

~~~~~
Hứa Thanh Thanh một đêm ngủ ngon, tinh thần sáng khoái. Hôm nay lại phá lệ dậy rất sớm làm ba người Trúc La, Yên Yên, Vũ Hân tròn tròn mắt (Bánh bao: Đổi Hân Hân = Vũ Hân)

Trúc La ở bên nàng đã lâu, hiểu được tính cách của nàng, còn hai người kia cũng biết nàng không phải là người trọng lễ nghi, khinh thường nha hoàn nên ngày càng to gan!

Trúc La còn sờ lên trán nàng, hỏi một câu:

- "Hoàng hậu.. Đầu người có sao không? Có bị đụng vào chỗ nào không? "

- "đụng cái đầu em ấy! "

Yên Yên nhìn nhìn đầu của Trúc La, vẻ mặt vô cùng hoài nghi.

- "hoàng hậu.. Đầu Trúc La đâu có bị đụng đâu."

Nàng đập đầu vào cái gối mềm mại. Buồn bực mười phần, chán chường nhìn ba nha hoàn đang cười thầm.

- " hừ! Các em thế nhưng hùa lại ăn hiếp ta à? "

Vũ Hân tiến lên, giúp nàng rửa mặt, cười nhẹ.

- " hìhì, chúng em đâu có dám ăn hiếp nương nương đâu "

- " Không dám á? Là quá dám thì có!"

Trúc La đứng bên cạnh làm bộ đáng đau buồn, thờ dài.

- " Ài.. Chúng em đương nhiên không dám rồi, chỉ là nếu nương nương thích thì chúng em sẵn lòng hùa nhau ăn hiếp nương nương "

Nàng cốc đầu Trúc La một cái, bĩu môi.

- "Ta có nói thích bao giờ đâu? "

Vũ Hân làm cho nàng một kiểu tóc đơn giản, cài thêm một cây trâm ngọc bích.

- " Hoàng hậu.. Nhưng về mặt của người rõ ràng thể hiện là người thích mà.."

- " Trên mặt ta có thể hiện á???"

- " đúng vậy ạ! "

Hứa Thanh Thanh nhìn bản thân trong gương, ngẩng ngẩng

- " Ta đâu có thấy! "

Yên Yên đưa đến bộ y phục màu lam, thay cho nàng.

- " Nương nương không thấy nhưng chúng em thấy đấy ạ! "

Nàng cầm quả táo gặm gặm, vô cùng bất nhã, phát phát tay áo.

- " thôi bỏ qua chuyện này đi, còn về việc sinh nhật hoàng thái hậu...."

Cả ba nha hoàn đồng thanh:

- " Nương nương, quà tặng hoàng thái hậu.. "

Hứa Thanh Thanh trưng ra vẻ mặt " Ta đây rất thông minh " chỉ vào cây hoa mẫu đơn điểm lệ đặt trong chậu.(Bánh bao:...mọi người hãy để trí tưởng tượng bay cao bay xa về đóa mẫu đơn.. Bánh bao hồng tượng tượng ra cái gì hết chon °^^°)

- " Thấy cây mẫu đơn đó không? "

Trúc la kêu lên.

- " Oa ~ đẹp quá ~ "

Nàng hát mái tóc dài, bộ dạng đắc ý từ đầu đến chân.

- " hoa do ta tìm, không đẹp thì còn gì đẹp chứ!.. À quên, ta đẹp nè, haha ~ ta đúng là vừa đẹp vừa thông minh. há há há " (Bánh Bao: hổ hổ, Thanh tỷ rất đẹp, rất thông minh, cơ mà... Lại thua bánh bao mất rồi ~)

Ba nha hoàn đồng loạt giật giật môi.. Nương nương a ~~~ chúng em biết người đẹp rồi nha! Người không cần nói nữa đâu!

Trúc La nhìn đóa mẫu đơn.

- " Vậy nương nương định làm gì với đóa mẫu đơn này ạ? "

- " ngọc thể ~ đương nhiên là đem tặng hoàng thái hậu rồi ~ "

Cả ba nha hoàn trầm lặng liếc nhìn nhau.. Trong lòng cùng chung một ý nghĩ... Hình như..hình như.. Ba người đã thấy đóa mẫu đơn này trong..Ngự Hoa Viên?? Hoàng hậu là..trộm ở Ngự Hoa Viên sao????

-----hoàng cung-----

Yến tiệc sắp bắt đầu, mọi người yên vị, ngay cả vị hoàng đế cao cao tại thượng cùng nhân vật chính của bữa tiệc - hoàng thái hậu cũng đã có mặt, vậy mà..

Hoàng hậu - mẫu nghi thiên hạ vẫn chưa có mặt!!!

Cái này thật sự không có nể mặt quần thần, sứ thần, càng không nể mặt hoàng thượng ạ! Dù sao hoàng hậu cũng không có thể lực hậu thuẫn.. Chuyện này quả thực có chút quá kiêu ngạo rồi !

Một bên quần thần đang tức giận..

Một bên...

Hứa Thanh Thanh ngồi trên kiệu, kêu gào thảm thiết.

- " sao em không gọi ta dậy hả???" "

- " chúng em đều gọi, chỉ là nương nương không chịu dậy mà thôi.. "

Chuyện là thế này.. Nàng đã ngủ một giấc... Và ngủ quên mất. Cả ba nha hoàn thay phiên hét ầm lên gọi nàng dậy trước khi muộn sinh thần hoàng thái

hậu, ngay cả tuyệt chiêu " cháy nhà rồi " cùng với " Nương nương! Có người trộm vàng của người " của Trúc La cũng không có hiệu quả.

Tới lúc nàng bật dậy, chuẩn bị xong thì cũng đã là muộn rồi..

Nàng lại lần thứ n trong vòng một khắc than vãn.

Toi rồi! Toi rồi! Nàng đến muộn, kiểu gì cũng bị cho là " kiêu ngạo " rồi " coi khinh quyền uy " còn " không đặt hoàng thượng, hoàng thái hậu, sứ thần tam quốc vào mắt ".. Xong rồi!!!!

Ài..tại nàng bỗng mơ thấy bản thân đang nằm giữa một núi vàng... Ai bảo cái giấc mơ nó...khụ khụ, quá có sức dụ hoặc a ~~~~~

Nàng vô tội ~~~~ giấc mơ mới có tội ~~~~~(Bánh bao: giấc mơ tội nghiệp)

Bánh bao: chương này ngắn nè:3

Khụ.. Bánh bao sắp tới sẽ có việc nên ra chương mới có thể sẽ chậm lại (mặc dù bình thường đã chậm rồi)

Hắc hắc, cơ mà bánh bao sẽ bù lại sau.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ nga ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mật Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Sinh thần hoàng thái hậu (2)

~~ hú ~ chương mới tới rồi đây ~ có ai hóng hóng ~ đây là chương cuối cùng trước khi chia ly với điện thoại a ~

Trong đại điện, vị hoàng thượng đã đen mặt, vừa có ý định tuyên bố bắt đầu bữa tiệc thì tiếng thái giám the thé vang lên.

- " Hoàng hậu nương nương đếnnnnn "

Hứa Thanh Thanh điều hòa nhịp thở, bình tĩnh bước vào đại điện, chống lại hàng trăm cặp mắt nhìn chăm chăm vào nàng.... Nhìn cái gì mà nhìn! Còn nhìn nữa nàng liền móc mắt các ngươi! Hứ! Nhưng vì nể tình các ngươi nhìn không chớp mắt vì nàng quá đẹp, các ngươi ai cũng không dòi mắt, nàng đành rộng lượng tha cho các ngươi vậy ~ hahaha ~ các ngươi thấy chưa? Bỏn cô nương vừa đẹp vừa rộng lượng nga ~ hahaha

Hôm nay nàng không mặc y phục dành cho hoàng hậu mà chỉ chọn một bộ bạch y, trên đầu cũng chỉ có một cây trâm. Thế nhưng tuy đơn giản mà vẫn giấu không được vẻ tuyệt mỹ cùng khí chất thanh nhã của nàng. (Bánh bao: thật ra bánh bao không hề tình nguyện...)

Nàng trong lòng nói nhảm đả kích ý mười phần, bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh hành lễ với tên mặt lạnh, à không, mặt đen. Ài..Chẳng lẽ hoàng thượng là nam nhân có vẻ đẹp tiềm ẩn? Sao nàng càng nhìn da của hắn càng đen? Thật giống Bao Thanh Thiên trong phim truyền hình nha ~

([bánh bao chú thích] vẻ đẹp tiềm ẩn là vẻ đẹp càng nhìn càng ẩn, ý Thanh tỷ là...Hiên cưa cưa càng nhìn càng xấu ☹)

Cơ mà cái đại điện hoàng cung này thật rộng lớn nha nha! Còn có dát vàng.. Ôi mói oi ~~~ đây...đây chính là đại điện hoàng cung trong truyền thuyết? Thật là đẹp a.. Cơ mà..... Vì sao???? Vì sao bọn họ nữ lòng đem vàng làm ra cái chỗ này? Vàng đó ! Huhu.. Thật là tiếc quá.. Tiếc quá đi!!!! Quá tiếc mà!!!!!!!!!!!!

Nàng lại là hét khóc thầm trong lòng, đến khi Hoàng thượng mặt đen lãnh khí mở miệng mới thôi than khóc.

- " Hoàng hậu, hôm nay là sinh thần hoàng thái hậu, nàng đến muộn như vậy, có phải hay không...? "

Hứa Thanh Thanh trong đầu di chuyển 360 vòng, lại mỉm cười.

- " Thần Thiếp chính vì hôm nay là sinh thần hoàng thái hậu nên mới đến muộn "

Âu Dương Vũ Hiên nhướn mày.

- " Ờ? Ý hoàng hậu là? "

- " thần thiếp đã mất ăn mất ngủ suốt mấy ngày liền để nghĩ ra quà tặng cho hoàng thái hậu, vừa rồi không hiểu sao mấy nha hoàn làm việc thế nào, món quà thần thiếp cất công chuẩn bị đột nhiên biến mất... Thần thiếp đành phải tốn thời gian tìm kiếm. Mong hoàng thượng, hoàng thái hậu cùng sứ thần không để ý chuyện này."

Hoàng thượng vẫn là bộ mặt đen thui.

- " Vậy hoàng hậu đã tìm được chưa? "

- " Thần thiếp đã tìm được rồi, hoàng thượng không cần lo ".

Âu Dương Vũ Hiền buồn bực lườm nàng một cái, trầm lo? Lo lúc nào?

- " Hoàng hậu quà thật có tâm, trẫm rất mong được nhìn xem quà của hoàng hậu đấy. Khai tiệc! "

Hoàng thượng đã nói thế, còn ai dám có ý kiến. Chúng quần thần, sứ thần đều im lặng.

Nàng chậm chậm ngồi xuống bàn dành cho hoàng hậu. Trong lòng cười như điên. Không ngờ trình độ chém gió của nàng càng ngày càng cao mà ~

Lại nhìn sang chỗ hoàng thái hậu, nhìn qua tuổi chắc đã hơn 50 nhưng làn da vẫn đều

Tiếng nhạc vang lên, vũ cơ nhảy múa.

Hứa Thanh Thanh găm một đồng điểm tâm, nhìn điệu múa của các vũ cơ, trong lòng than vãn.

Mấy nữ nhân kia múa không đẹp mà sao bọn họ cứ nhìn hoài không chớp mắt kia.. Haha. Nếu mà nàng múa một điệu chắc chắn bọn họ còn chảy cả nước miếng ra luôn chứ...

Đôi mắt tinh nghịch của nàng quét một vòng, đột nhiên dừng lại....

Á Á Á!!!! Mỹ.. Mỹ nam! Mỹ nam kia!!!

Nàng nhìn mỹ nam vận y phục màu lục không chớp mắt. Oa.. Đôi mắt mị hoặc còn chớp chớp.. Lông mi dài khẽ rung động làm người ta muốn ờ.....muốn gì nhỉ? Á ~~~ chính là muốn đem nhốt hết! Rồi còn có sóng mũi dài a ~~~ mái tóc mềm mại a ~~~~ thật sự.. Quá quá mị hoặc!

Ôi thiên a!!! Đúng là mỹ nam!

Hứa Thanh Thanh nhìn vị hoàng thượng ngồi trên ghế rồng.. Khụ.. Chính xác là nhìn cái ghế... Ôi thiên a!!!! Đùa sao? Một cái ghế làm bằng vàng!! Sao bọn họ nở lòng?

Nàng trong lòng khóc thầm một lúc lâu mới nhìn tên hoàng thượng phung phí vàng làm ghế ngồi, lại nhìn qua cái vị mỹ nam vận lục y.... Đột nhiên chú ý đến một nam nhân hắc bào trong tay vuốt ve một tiểu miêu... Lại há hốc miệng nhìn nam nhân vận bạch y.

Lão Thiên!!! Nàng xuyên đến đây thật không uống công!

Đây chính là thời đại toàn mỹ nam nha nha nha!

Hứa Thanh Thanh dùng hết khí lực từ nhỏ tới lớn mới kìm được máu mũi phun thảm thiết... Tiếp tục nhìn chăm chăm vào mấy mỹ nam

Mỹ nam hắc bào lạnh lùng, Cool ngầu a! Cơ mà bàn tay thon dài lại dịu dàng vuốt ve một con mèo.. Thật là ngược đời a... Nhưng mà... Mặc kệ! Mỹ nam đẹp! Mỹ nam có quyền a!

Còn có mỹ nam bạch y ôn nhu.. Đường như bạch y mỹ nam nhận ra có một ánh mắt nóng bỏng chiếu thẳng vào bản thân, quay lại nhìn nàng, nở một nụ cười rạng rỡ...

Đầu hứa Thanh Thanh " ینگ " một cái, dừng hoạt động. Ngơ ngẩn ngắm mỹ nam, không hề chú ý một ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm vào bản thân.

Âu Dương Vũ Hiền " hừ " một tiếng, đường đường là mẫu nghi thiên hạ lại mê nam sắc như vậy! Chẳng lẽ hắn không phải mỹ nam? Nàng ngắm hắn là được không phải sao! Trực tiếp dùng ánh mắt giết người nhìn đến mức muốn thủng mấy lỗ trên người của vị mê nam sắc kia.

Đột nhiên, lục y mỹ nam đứng dậy, trên môi nở nụ cười tà.

Tiếng nhạc cũng theo đó dừng lại, vũ cơ đều lui ra khỏi đại diện.

Lục y mỹ nam bước ra giữa đại diện, trên môi vẫn là nụ cười tà, hành lễ với hoàng thượng Minh quốc cùng Hoàng thái hậu này giờ vẫn im hơi lặng tiếng, khẽ cất giọng mị hoặc lòng người.

- ". Bỏ thái tử theo ý của phụ hoàng đến tặng lễ vật cho hoàng thái hậu, chúc hoàng thái hậu vạn phúc kim an.

Vừa dứt lời, liền có người tiến lên dâng lễ vật phủ tấm vải đỏ.

Tấm vải đỏ vừa mới được kéo xuống dẫn đến một trận hít khí.

Đó là một bức tượng quan âm, nhưng không phải bức tượng quan âm bình thường. Đây chính là Quan âm Thiên Phúc. Cả thiên hạ chỉ có một cái. Vô cùng quý hiếm, không ngờ Chu Quốc lại hào phóng như vậy. [Bánh bao: tất cả là chém gió đại pháp °^°]

Hoàng thái hậu mỉm cười, gật đầu hài lòng.

- " lễ vật của chu quốc, ai gia rất hài lòng, hoàng thượng Chu quốc quả thật có lòng rồi. "

Lúc này. Hứa Thanh Thanh mới biết lục y mỹ nam chính là thái tử Chu Quốc. Tên Lý Thiên Vi. Ài. Đúng là mỹ nam, tên cũng đẹp nữa a ~~~

Lý Thiên Vi bộ dáng mị hoặc lòng người cười như hoa.

- " hoàng thái hậu hài lòng là tốt rồi. "

Sau đó, bạch y mỹ nam cũng bước ra dâng lễ vật, là một viên Dạ Minh Châu rất lớn. Còn khắc một chữ " Thọ " lên trên.

Mọi người trầm trồ cảm thán viên Dạ minh châu rất đẹp..còn Hứa Thanh Thanh trong đầu chỉ có " Chắc chắn rất đáng tiền! "

Bạch y mỹ nam là thái tử Bạch Quốc, Bạch Dạ Thiên. Xem chừng lần sinh thần hoàng thái hậu này, cả hai thái tử hai nước đều đến..mà khoan!

Nơi nàng xuyên đến chỉ có tam quốc.. Bạch Quốc, Chu Quốc, Minh Quốc....

Vậy, Hắc y mỹ nam lạnh lùng cool ngầu là ai?

Hứa Thanh Thanh tròn mắt nhìn Hắc Y mỹ nam vẫn an tĩnh ngồi đó, vẫn vuốt ve Tiểu miêu trong lòng..

Ấy za ~~~ nàng thực rất muốn trở thành tiểu miêu đấy a ~ ngồi trong lòng mỹ nam hưởng thụ a ~~

(Phần mới bổ sung) Tiếp theo đó, mọi người cũng bắt đầu dâng quà tặng, nàng cũng mặt không đỏ, tim không đập nhanh tiến lên dâng một đóa mẫu đơn điểm lệ hiếm thấy.

Mặt hoàng thái hậu trắng bệch...

Đóa mẫu đơn ấy chẳng phải lam hồ mẫu đơn? Được Bạch Quốc tiến cống, là đóa mẫu đơn điểm lệ nhất.. Nhưng! Cơ bản nó chính là đóa mẫu đơn mà hoàng thái hậu dốc lòng chăm sóc ở ngự hoa viên đấy sao... Nay lại bị người khác đem tặng lại mình...

Âu Dương Vũ Hiền giật giật khóe môi... Âu Dương Chi Nguyên tròn tròn mắt, há hốc miệng... Í! Hoàng tẩu là trộm trong ngự hoa viên?

Hoàng thái hậu vô cùng miễn cưỡng nhếch nhếch môi.

- " đa tạ hoàng hậu có lòng " "

Hứa Thanh Thanh vẫn thản nhiên chưa biết sự tình, cười như hoa.

- " hoàng thái hậu quá khen rồi, đó là điều thần thiếp nên làm " "

Sau đó vô cùng vui vẻ trở về chỗ mà không hề biết đóa mẫu đơn ấy xuất thân từ đâu, được ai chăm sóc bấy lâu nay...(Bánh bao: Tội nghiệp hoàng thái hậu quá....)

..... Bánh bao hông có gì để chém gió.....

... Chương này hơi nhảm...

Còn có.. Thân phận của Tiểu miêu nằm trong lòng hắc y mỹ nam rất đặc biệt nha nha! Mọi người thử đoán xem a ~□□□

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sinh Thần hoàng thái hậu (3)

Hứa Thanh Thanh nhìn chăm chăm vào hắc y mỹ nam tới mức suýt rơi nước miếng.

Hắc y mỹ nam cũng đáp trả bằng ánh mắt lạnh như băng.

Tiểu Miêu khinh thường liếc nàng.

Hứa Thanh Thanh cười rager rồi đáp lại.

Đấy! Phải như thế mới là soái ca băng sơn! Tăng băng vạn vạn năm di động! Tăng băng soái ca! Soái soái soái ca ~ còn nữa a ~ sủng vật của soái ca cũng có bản lĩnh a ~ còn có thể dùng ánh mắt khinh thường nhìn nàng a!!!

Nghĩ đến đây, nàng liếc nhìn nhân vật ngồi trên chiếc ghế làm bằng vàng, trong lòng cảm thán.

Chỗ này đúng là mỹ nam nhiều quá đi!

Nàng hết nhìn Lý Thiên Vĩ lại quay sang liếc Bạch Dạ Thiên, tới nhìn Hắc y mỹ nam, sau đó lại liếc qua hoàng đế mặt đen, cuối cùng nhét điểm tâm vào miệng.

Ai nói mỹ nam không thể thay cơm? Mỹ nam không thể ăn, nhưng chỉ cần nhìn cũng thấy no a ~~~

Đột nhiên, một nam nhân vận hắc y tiến vào, bình thần hành lễ với hoàng thượng.

"Chúc hoàng thái hậu phúc như đông hải. Cung chủ Ngạn Vô Cung chúng ta tặng Hồi Hoàn Đơn "

Mọi người nghe xong lập tức cảm rơi xuống đất, mắt tròn to như gặp quỷ.

"Hồi hoàn đơn! Là hồi Hoàn đơn!

"Cung chủ Ngạn Vô Cung cũng quá hào phóng rồi!! "

"chính là hồi Hoàn đơn có thể chữa được bách bệnh, bách độc ? "

"....."

Trong đại điện vang lên tiếng nghị luận sôi nổi.

Quả thực, Hồi Hoàn đơn đối với hoàng tộc cũng là vật rất cần có. Hoàng tộc, việc bị đầu độc linh tinh không hề thiếu. Hơn nữa... Hồi Hoàn đơn không những trị bách bệnh, bách độc, còn có thể dưỡng nhan, tăng tuổi thọ.

Hứa Thanh Thanh vốn không quan tâm cái gì là "hồi Hoàn đơn".. Chỉ chăm chú nhìn nam nhân vận hắc y vừa tiến vào..

A mề!!! Cô đại quả thực là cái lò ấp mỹ nam sao???

Ài.. Xuyên tới đây quả thực không uống, nếu ngày ngày đều gặp mỹ nam như thế này thì quả thực... Rất là tốt!

Hắc hắc!

Hoàng thái hậu đối với hắc y mỹ nam đang ôm tiểu miêu trong lòng, nói.

"Cung chủ Ngạn Vô Cung tới tham gia sinh thần của ai gia là được rồi, lễ vật quý như vậy, ai gia không dám nhận. "

Tuy miệng nói "Không dám nhận" nhưng lại cho người tiến tới nhận lễ, thế nhưng, người được gọi là "Cung chủ" bỗng phun ra vài từ khiến tất cả mọi người hóa đá...

"Mặc Vũ, lấy về. "

Nam nhân vận Hắc y tên Mặc Vũ nhanh chóng thu hồi lễ vật làm mọi người há hốc miệng không hiểu việc gì. Hứa Thanh Thanh tròn mắt nhìn. Hoàng thái hậu ngo ngắc.

Mặc vũ cười ôn nhu.

"Nếu hoàng thái hậu đã không dám nhận, vậy thì Mặc Vũ tất nhiên không làm khó. Mặc Vũ đành phải miễn cưỡng thu lại lễ vật. "

Nàng lập tức có cảm giác muốn bái Cung chủ Ngạn Vô Cung làm đại sư phụ! Bái Mặc Vũ làm nhị sư phụ!

Cao Minh! Quá cao minh! Thật là cao minh!

Đến tham gia sinh thần hoàng thái hậu, sao có thể không tặng quà? Nhưng vị Cung chủ mỹ nam này lại tặng thứ quý giá như vậy, hoàng thái hậu đương nhiên trong lòng mừng như điên nhưng ngoài miệng phải khách sáo một chút.. Ai ngờ lại nói câu "không dám nhận" chứ.. Không dám nhận thì lấy về thôi, lại còn "miễn cưỡng" lấy về nữa!

Hiện trường yên tĩnh 100%...

Mọi người tròn tròn mắt...

Cung chủ Ngạn Vô Cung cũng quá... Quá.....không còn gì để nói.

Thế là dưới con mắt của chúng nhân, soái ca Mặc Vũ "miễn cưỡng" thu hồi lễ vật.

Trong lòng Hứa Thanh Thanh thật sự muốn cười lăn lộn, bả vai rung rung, cổ sức nén cười. Ai nói nén cười không gây nội thương? Quá gây nội thương đi chứ! Cơ mà bây giờ nàng cười ra tiếng thì có mà đi đòi....

Lại chú ý tới Tiểu miêu về mặt đặc ý mười phần trong lòng Cung chủ soái ca. Ài.. Đúng là sủng vật của soái ca mà, rất có phẩm chất!

Hoàng thái hậu về mặt tái nhợt, môi run run. Không thốt nên lời.

Hoàng thượng mặt đen thui, im lặng.

Cả đại điện tĩnh mịch, Lý Thiên Vĩ bỗng đứng dậy, vẫn giữ nụ cười hút hồn nữ nhân.

-"....."

Hết ý tưởng rồi còn âu □□□

Bánh bao đã xài hết chất xám T.T,

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mật Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sinh thần hoàng thái hậu (4)

(một cái sinh thần mà mất công mất sức chót đi được =_=_)

.....

Cả đại điện tĩnh mịch, Lý Thiên Vĩ bỗng đứng dậy, vẫn giữ nụ cười hút hồn nữ nhân.

-"Ngạn Vô Thần ngươi cũng thật dứt khoát nha ~"

Hứa Thanh Thanh ánh mắt tỏa sáng tứ phía. Hóa ra soái ca băng sơn tên là Ngạn Vô Thần.. Thần~~

Ngạn Vô Thần vẫn giữ vẻ mặt lạnh, ngón tay thon dài vuốt ve con mèo trắng muốt trong lòng, hồi lâu mới nâng đôi mắt sắc lạnh cuốn hút lên nhìn Lý Thiên Vĩ.

-"Ngươi... Có ý kiến?"

Lý Thiên Vĩ vẫn cười, phát phát tay áo.

-"bồn thái tử ta đương nhiên là không có ý kiến rồi ~"

Ngạn Vô Thần nghe xong, lại thu hồi ánh mắt.

-"Thế thì tốt"

Hứa Thanh Thanh trong lòng cười đến điên cuồng mà bên ngoài vẫn là vẻ yên tĩnh... Đến nàng cũng khâm phục bản thân có thể nhịn cười được lâu như vậy.

Hoàng thái hậu khuôn mặt trắng bạch, lát sau lại có màu đen, chuyển sang màu lục rồi tới màu đỏ. Khuôn mặt nhiều màu vô cùng phong phú. Chắc hẳn đang rất rất rất tiếc nuối và hối hận vì câu "Không dám nhận"

[Bánh bao: Có ai thấy tội nghiệp hoàng thái hậu hom? Quá tội nghiệp í chứ]

Âu Dương Vũ Hiên giật giật khoe miệng, buồn bực vô cùng, lại nhìn sang vị hoàng hậu đang ngấm zai, buồn bực trong lòng càng tăng.

"trăm đa tạ các vị đã có lễ, Tiếp tục yến tiệc đi"

Sinh thần của hoàng thái hậu lại tiếp tục.

Bỗng, một nữ nhân đứng dậy, có vẻ là gia quyến của vị đại thần nào đó trong triều.

Khuôn mặt tinh xảo, đôi mắt tràn đầy nhu tình hướng Hoàng thượng nhìn chăm chăm. Đôi môi đỏ mọng quyến rũ khẽ mấp máy. Là một Tiểu mỹ nhân! Đáng tiếc, nàng chỉ có hứng thú với mỹ nam thôi a ~

Hơn nữa, khuôn mặt này hẳn chắc chắn là do phấn son mà thành! Làm sao có vẻ đẹp tự nhiên không cần son phấn như nàng? Há há há ~

Nữ nhân vận y phục phấn hồng, nhẹ nhàng thi lễ, cười dịu dàng.

"hôm nay sinh thần của hoàng thái hậu, Yên Nhi muốn thể hiện một chút tài mọn để hoàng thái hậu vui lòng, có được không ạ?"

Hoàng thái hậu hình như vẫn còn chưa thoát khỏi câu "không dám nhận", miễn cưỡng cười cười.

"được, ai gia cũng hào hứng muốn xem Yên Nhi sẽ thể hiện tài năng gì đây"

"Đa tạ hoàng thái hậu, Yên Nhi đi chuẩn bị ngay ạ"

Lát sau, nàng ta quay lại với một bộ y phục khác, hình như chính là chuẩn bị một màn "múa may quay cuồng rung lắc dữ dội" đây.

"Yên Nhi xin bêu xấu một chút". Nữ nhân tự xưng Yên Nhi nói tới đây, lại liếc đôi mắt đầy nhu tình về phía hoàng thượng.

Nàng ta bắt đầu múa một khúc "phượng hoàng vũ" hấp dẫn ánh mắt của chúng nhân.

Bộ y phục nửa kín nửa hở câu dẫn nam nhân, ánh mắt liên tục liếc mắt đưa tình với hoàng thượng ngồi trên cao.

Hứa Thanh Thanh vô cùng bất nhã phun ra một ngụm trà vừa mới vào miệng. Nghĩ thầm..

Trời mớ ~ đây chính là câu dẫn nam nhân ở cổ đại? Lại còn đánh chủ ý lên soái ca hoàng thượng! Thế nàng ngồi đây làm cái gì! Nàng mới là vợ cả của hần nha!....Ồ...hình như không phải, "nàng" trước đây mới là vợ cả của hần, "nàng" bây giờ chỉ là linh hồn xuyên vào thôi... Éc!!! Cơ mà thân thể này vẫn là vợ cả của hần đóa!!!

Yên Nhi tiếp tục múa một điệu quyến rũ, cơ thể đầy đà được che dấu sau lớp vải mỏng như ẩn như hiện khiến mấy nam nhân háo sắc chảy nước miếng.

Cuối cùng, nàng ta xoay vòng, hai dải lụa màu hồng phấn trên tay cũng phấp phới xoay theo, cả làn váy cũng nở rộ mỹ lệ. (Thanh tỷ nhảy vào: Bánh bao! / Bánh bao: có! / Thanh tỷ: mỹ lệ? Ngươi bị mù mắt thâm mỹ à? / Bánh bao: * nhân vật vô tội từ thân bỏ đi *)

Chúng nhân trên đại diện đều đồng loạt vỗ tay rầm rộ, tán thưởng điệu múa rất tuyệt mỹ, trừ Ngạn Vô Thần và vị hoàng thượng Âu Dương Vũ Hiên.

Hần biểu tình lạnh lùng làm Hứa Thanh Thanh âm thầm khinh bỉ.

Trung cái bộ mặt lạnh ấy cho mà xem à??? Không lạnh bằng "Tăng băng soái ca vạn năm di động" thì đừng trung ra chứ! Khí chất lạnh lùng quá quá kém đi! Hừ! Thật là làm bản khí chất tăng băng vạn năm của soái ca à!

Sau khi mắng thầm, lập tức quay sang ngấm soái ca băng son.

Âu Dương Vũ Hiên buồn bực bỏ qua sự khinh bỉ được thể hiện vô cùng rõ ràng trong mắt của vị hoàng hậu kia, mảy miễn nhú lại.

Sao nàng ấy lại nhìn hần bằng ánh mắt khinh bỉ đấy? Hần thật sự không đẹp bằng mấy người kia sao?

Hoàng thái hậu thấy hoàng thượng im lặng nhủ mảy, nghĩ là hần không thích điệu múa này nên có chút khó hiểu. Yên Nhi một tay bà dạy dỗ chẳng lẽ lại không thể lọt vào mắt của hoàng thượng?

Lúc này, bà chú ý đến ánh mắt vị hoàng thượng kia cứ nhìn sang hoàng hậu đang "đánh đổi tất cả để ngấm mỹ nam".....

Bà không thể nói gì hơn... Lâu sau mới mỉm cười nhìn Yên Nhi.

- " Yên Nhi càng ngày càng tiến bộ rồi, mau mau tới đây ngồi với ai gia nào "

Yên nhi then thùng thi lễ, tỏ ra duyên dáng từ từ bước tới chỗ ngồi của hoàng thái hậu, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn luôn đặt trên người vị hoàng thượng nào đó.

Âu Dương Vũ Hiên cho nàng ta ăn bơ thượng hạng. Ban thưởng một chút rồi cho qua khiến vị tiểu mỹ nữ ủy khuất cắn môi dưới. Dùng ánh mắt ai oán như tiểu tức phụ nhìn hân.

Hứa Thanh Thanh tiếp tục thăm khinh bỉ một phen!

Bổn cô nương phi phi phi ~

Yến tiệc tiếp tục diễn ra chán ngắt, nàng không thể chịu đựng được nữa, lập tức mượn cớ thân mình không khỏe mà rời đi.

Khoảnh khắc đó, nàng lập tức bỏ qua một ánh mắt nghi hoặc cùng bất đắc dĩ nhìn về phía nàng.

(Đố mọi người là ánh mắt của ai đóa ~) ><

.._____..

Ahyhy ~ cuối cùng sinh thân của lão bà bà đã xong, một chết mất T.T

Sinh thân gì mà toàn soái ca hà...

Mọi người ủng hộ bánh bao dài dài..

Í, bánh bao lên lớp 8 rồi... Hơn nữa bánh bao đã đặt mục tiêu thoát lại thứ hạng bị cướp nên.....Nên sẽ lười viết hơn chứ sao >Δ<

Ahyhy ~ lặn đây ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Soái ca bỏ chạy

Buổi sáng đẹp trời... À không, phải nói là buổi trưa đẹp trời..

Hứa Thanh Thanh tiếp tục giờ trò ngủ nướng, mặc kệ Trúc La gào thét la hét.

- " Nướng nướng! Mau dậy đi mà! "

- " Nướng nướng ~~~~~ cháy nhà!!! "

- " Nướng nướng! Có người trộm vàng của nướng nướng! "

- " Nướng nướng ~~~~~ "

Nàng buồn bực ôm chần, cho Trúc La ăn bơ chất lượng cao.

... Cuối cùng, vị cô nương đáng thương với trách nhiệm gọi một con sâu gạo chínhhh thống dậy đã bỏ cuộc.

Đến khi mặt trời lên tới đỉnh đầu thì nàng mới từ ổ chần lết ra, mái tóc mềm mượt đã rối thành một đống hỗn loạn.. Có thể nói là một cái tổ chim kiểu mới ~

Vị hoàng hậu ngáp mấy cái khiến cho hình tượng bay cao bay xa, chớp chớp đôi mắt ngái ngủ... Đột nhiên một con mèo trắng muốt đột nhiên phóng to trước mặt...

- " Á á á á á!!!!!! " "

Trúc la cùng chúng nô tỳ hoảng hốt chạy vào phòng khi nghe tiếng thét chọc tiết lợn của vị hoàng hậu... Sau đó tròn tròn mắt.

- " Nướng nướng, có chuyện gì vậy???"

Nàng lẩn một vòng xuống giường sau khi bị giật mình, trừng mắt nhìn con mèo đáng ghét.

-" Nó...nó...nó..... "

Và tình cảnh hiện tại:

Hứa Thanh Thanh đang nằm trên sàn với mái tóc tổ chim, y phục hỗn độn trùng mắt với một con mèo rất chi là dễ thương có bộ lông trắng muốt và đôi mắt màu lam đang nằm trên giường, bộ dáng nhàn hạ.

Chúng nô tỳ: Trợn mắt há miệng.

Nàng buồn bực đứng dậy, lườm con mèo trên giường...làm nàng giật cả mình hà!

Bộ nó ư biết tâm hồn của một thiếu nữ như nàng vô cùng mỏng manh yếu đuối sao???

Í! Sao con mèo này nhìn quen mắt thế?... Gặp ở đâu rồi a... Ở đâu a...?

A! Nhớ ra rồi! Chính là con mèo hưởng thụ nằm trong lòng mỹ nam Ngạn Vô Thần nga!

Cơ mà sao nó lại ở chỗ này?

Nàng mắt đối mắt với con mèo, ngu ngơ hỏi.

-" tiểu miêu, sao lại chạy tới chỗ ta? "

Hí hí hí ~ chắc chắn đây là sủng vật của soái ca băng sơn.. Mà đã là sủng vật của soái ca thì nàng nên nể mặt soái ca chút. Có thể tạo hảo cảm nha nha ~ để lại cho soái ca ấn tượng tốt ~ hắc hắc

Con mèo lườm nàng một cái, bắt đầu miao..

-" Miao miao miao miao!!!!" [dịch: hỏi ngu! Đương nhiên là bốn miêu lạc đường!]

Nàng nghiêng đầu nhìn chúng nha hoàn, vè mặt... Ngờ ngạc nhiên.

-" Nó... Nói cái gì vậy? "

Chúng nha hoàn: đồng loạt im lặng..

Thiên a!!! Hoàng hậu còn không hiểu, chúng nô tỳ hiểu bằng niềm tin à??? [Bánh bao lẩn vào: Hãy tin tưởng hết mình để trở thành một người hiểu tiếng mèo ~ miao miao ~]

Con mèo trợn trắng mắt, lại xổ ra một tràng " miao "

-" Miao miao miao miao miao miao!!!! " [hứ! Các ngươi lại không hiểu bốn miêu nói gì? Quả là niềm tin không đủ để hiểu tiếng mèo bằng " niềm tin "]

Hứa Thanh Thanh triệt để bó tay bó chân, miệng miễn cưỡng cười cười.

-" Tiểu Miêu cute à... Ta hông có hiểu ngươi nói gì đâu..." [bánh bao có niềm tin mãnh liệt nên hiểu được tiểu miêu nói gì đó >Δ<]

Vừa nghe xong câu đó, con mèo đột nhiên kích động nhảy cẫng lên, tiếp tục.

-" miao miao miao miao miao miao miao!!!!!!" [ngươi vừa nói gì cơ? Nói gì cơ? Cute? Đó chẳng phải tiếng anh sao? What??? Ngươi..ngươi..?????]

Nàng trợn tròn mắt, trực tiếp bảo người vớt con mèo ra khỏi phòng, thay y phục chỉnh tề.

Con mèo đứng ngoài cửa kêu gào âm ỉ.

-" Miao miao miao miao miao miao " [mở cửa! Mở cửa! Mở cửa! mở cửa! Mở cửa! Mau mở cửa cho bốn miêu!]

[ăn bơ đi miêu >Δ<]

Hứa Thanh Thanh sau khi y phục chỉnh tề, chuẩn bị điểm tâm xong mới cho người mở cửa cho con mèo đang lên con " miao " ngoài cửa.

Nàng bỏ một khối điểm tâm vào miệng, tâm tình tốt lên một chút, liếc con mèo đang nhàn nhã bước vào phòng như kiêu... Nó mới là chủ, nàng là khách vậy.

Vớ vẩn!!!! Nàng mới là chủ nha!!!

Con mèo nhai một miếng điểm tâm, liếc nàng.

Nàng co rút khóe miệng, cười tươi chào hỏi.

"Chào Tiểu miêu, ta là đệ nhất mỹ nữ Hứa Thanh Thanh "

Đáp trả là một ánh mắt khinh bỉ.

"miao miao miao miao miao " [bốn miêu là đệ nhất mỹ miêu!. Mà tên ngươi là Hứa Thanh Thanh? Thật trùng hợp a! Còn biết tiếng anh a]

Đột nhiên Trúc La bước vào.

"Nương nương..có người tới tìm mèo...."

"Miao miao? " [Thần Thần đến sao?]

Hứa Thanh Thanh gật gật đầu, uống trà.

" cho vào đi "

.... Sau đó...

" Phụt ".. Tiếng trà được phun ra.

Nàng tròn mắt nhìn sóai ca!!! Chính là người tên Mặc Vũ hôm qua sao? Chính là một tiểu sóai ca ôn nhu a!!!!

"miao miao!!!!!! [ai cho ngươi phun lên người bốn miêu!!!]

Hứa Thanh Thanh quyết định lơ con mèo đang kêu gào thảm thiết, ngấm zai đẹp.

Hyhyhy ~ nếu ngày nào cũng được ngấm zai thế này chắc nàng hạnh phúc chết mất a ~~~

" Hoàng hậu nương nương thiên tuế "

Nàng nghe răng cười ngọt ngào với tiểu sóai ca. Nhanh tay đỡ dậy, nhân cơ hội sờ sờ bàn tay Tiểu sóai ca..Thành công làm người kia cũng sờ ngạc nhiên...Trong lòng điên cuồng gào thét. Da gà nổi đầy người.

Hoàng hậu vừa ăn đậu hũ của ta?????????

Không!!!! Phải!!! Chứ!!!!

Lão thiên aaaaaaaaaaaaa

.....muốn xỉu quá...

Hứa Thanh Thanh nhìn tiểu sóai ca đang sờ sờ đứng yên không nhúc nhích, vội lo lắng vẫy vẫy tay trước mặt hắn để... Kéo hồn về.

Hahaha ~ chắc do bản thân nàng quá đẹp ~ sóai ca nhìn đến ngây người đây ~ thật là có lỗi mà ~~~ hahaha ~

Tiểu miêu tinh mắt thấy vị hoàng hậu vô liêm sỉ kia ăn đậu hũ của mặc vũ...

" Miao miao miao miao!!!! [ngươi dám ăn đậu hũ của Tiểu Vũ ca ca!! Thần Thần sẽ băm ngươi za!!!]

Tiểu sóai ca lúc này mới hồi hồn, ôm lấy tiểu miêu toàn thân ướt đẫm do Hứa Thanh Thanh phun trà lên.

" nương nương xin thứ lỗi cho Mặc Vũ làm phiền, mặc Vũ cáo lui..."

Dứt lời. Không đợi nàng nói một câu đã chạy....té khói.

Hứa Thanh Thanh lưu luyến nhìn theo.

Sóai ca a ~~~~ đừng vội bỏ đi mà ~~~ bốn cô nương chưa ngấm đủ đâu a ~~~~

Chương này nhảm nhảm.

Hê hê hê... Mọi người đoán za thân phận của mèo con chưa ~ ^Δ^

Hyhy

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vương

Một đêm. Bầu trời đen như mực, trăng sao đều trốn việc đi chơi..

Đột nhiên, bóng đen vụt qua màn đêm đen, dễ dàng vụt qua tầm mắt của cấm vệ quân. Dừng lại trên nóc Phụng Tê Cung không một tiếng động.

Bàn tay nhẹ nhàng chạm vào ngói của Phụng Tê Cung, khi sắp gỡ ra thì..

- " này! "

Người toàn thân mặc đồ đen giắt mình suýt rơi xuống, quay đầu lại với tốc độ bàn thờ..sau đó ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Đó là ai? Chính là vị hoàng hậu mà người kia cứ tưởng đang say giấc trên giường a!

Hứa Thanh Thanh một thân màu đen nhe răng cười với người kia.

- " nửa đêm người chạy tới chỗ ta làm gì vậy, thích khách đại ca? "

Thích khách đại ca đột nhiên quỳ một chân xuống trước mặt nàng, bộ dáng muốn cung kính có cung kính, vút câu " thích khách đại ca " ra sau đầu.

- " Thuộc hạ bái kiến cung chủ! "

Nàng tròn mắt nhìn thích khách đại ca quỳ trên nóc nhà, cảm giác vô cùng bá phúc.. Cơ mà... Tại sao thích khách đại ca lại quỳ?? Còn bảo nàng là cung chủ nữa nha!!! Đây là muốn nàng giám thị a? Nhận nhầm người sao?. Hay là..... Thấy nàng xinh quá mà sùng bái? Hahaha~ còn tôn nàng làm cung chủ nữa ~ ahaha

Hứa Thanh Thanh nhanh tay đỡ người kia dậy, cười tươi như nhật được vàng, ngọt ngào cười.

- " Đại ca mau đứng dậy a ~ "

Người kia nghe giọng nói ngọt ngào của nàng, cả cơ thể vội run rẩy mấy cái, ánh mắt hoài nghi mười phần nhìn chằm chằm nàng.

- " Cung... Cung chủ? "

Thứ lỗi! Ánh mắt của vị thích khách đại ca này lại khiến cho nàng nhìn nhầm thành ánh mắt mê mẩn...càng thêm nhận định mình thực sự quá mỹ! Cực mỹ! Vô cùng mỹ! Ahahaha

Bỏ cô nương xuyên đến đây quá là không tệ! Vừa làm hoàng hậu tiêu sái, có thể ngắm một đồng soái ca! Còn có khuôn mặt khuynh thành ~ há há há ~ lão diêm vương coi như không bạc đãi nàng đi ~

Càng nghĩ càng vui... Điên cuồng cười trước mặt thích khách đại ca.

Một hồi lâu sau, nàng mới nhớ ra trước mặt còn có một fan hâm mộ của nàng. Trên trán xuất hiện vài vạch đen.. Khụ ~ điệu cười vừa rồi của nàng có phải hơi... Phá hủy hình tượng hay hơn? Mà thôi kệ, nàng đẹp như vậy, cười lên cũng sẽ đẹp thôi. Chuẩn rồi ~cười thế nào cũng sẽ đẹp.

Thích khách đại ca hiện tại đang ngác nhiên nhìn nữ nhân vận hắc y điên cuồng cười..

Đây là ai? Hẳn nhớ là cung chủ không bao giờ cười cơ mà??? Mà lúc cười cũng chỉ.. Nhếch miệng lên một cái. Vô cùng lạnh lùng, mỗi khi ra tay luôn ngắn gọn, là hình tượng của hắn.. Vất vả lắm mới gặp được cung chủ trong cái chốn hoàng cung ám vệ đầy đặc này... Huhu, thâm tâm hắn thực đau a
~~~~~

Hình tượng cung chủ: rắc rắc... Rầm [Tiếng đồ vỡ]

Hứa Thanh Thanh vẫn cười tươi, không hề biết hình tượng của bản thân trong lòng thích khách đại ca đã tan tành.

Hắn vẫn cắn răng chịu đựng nỗi đau tận đáy lòng, bộ dáng cung kính.

- "Cung chủ, Vương hạ lệnh cho thuộc hạ tới đây "

Nàng tròn xoe mắt...

- "vương? Ai cơ? "

- "Vương... Chính là vương a..."... Cung chủ bị sao vậy? Bình thường cung chủ là người hiểu rõ vương nhất cơ mà???

Nàng nhanh chóng suy nghĩ suy nghĩ... Nghĩ mãi không ra.

- "Ta... Đâu có quen ai tên Vương..."

Thích khách đại ca triệt để ngây ngốc.

- "Cung chủ.. Người không phải là mất trí nhớ đấy chứ????"

Hứa Thanh Thanh nhanh chóng tiến tới vỗ vai hắn, nhe răng cười.

- "Ngươi đoán chuẩn rồi đấy, ta chính là đã mất trí nhớ rồi a ~ "

- "QΔQ.....là thật sao? "

- " Ân ~ là thật! "

Nàng nhanh chóng nhìn thấy một tốp cấm vệ quân sắp đi tới chỗ này, lập tức lại vỗ vai người kia.

- "ngươi mau đi đi, bọn cô nương về ngủ đây ~ cấm vệ quân sắp đi ngang qua chỗ này rồi. "

Dứt lời liền nhảy đi mất.

Hắn nhìn cung chủ, trong lòng nghi hoặc vạn phần. Tả Hộ pháp đã theo cung chủ tiến cung, sao tự nhiên cung chủ lại mất trí nhớ???

= Ngự thư phòng =

Hắc y nhân quỳ một gối dưới đất, cất giọng trầm trầm

- "hoàng thượng, Người của Từ Thiên Cung vừa gặp Hoàng hậu nương nương, nhưng hình như hoàng hậu nương nương không quen người kia. "

- "trẫm đã biết, ngươi lui xuống đi. "

Hắc y nhân lập tức vù một cái, hòa vào bóng đêm vô tận...

Âu Dương Vũ Hiền nhìn về hướng Phượng Tê Cung, trong lòng bồn bẽ trăm mối.

... Rốt cuộc.. Nàng là ai?

_ ở một nơi nào đó _

Trong một căn phòng u ám, ánh sáng duy nhất chính là ngọn nến trên bàn. Ngọn nến diêm lệ nhảy múa trong màn đêm...

Hắc y nhân cung kính gọi.

- "Vương... "

Nam nhân vận một thân màu đỏ. Trên mặt mang chiếc mặt nạ đỏ như máu, khiến người khác nhìn không ra vẻ mặt của hắn. Đôi mắt lạnh lẽo khiến người đối mặt với hắn như rơi vào hầm băng. Trên người hắn toát ra vẻ uy nghiêm khiến hắc y nhân cả người lạnh toát. Hắn như một tử thần từ địa ngục, sẵn sàng mang người đi bất cứ lúc nào....

Nam nhân được gọi là vương ánh mắt lướt nhanh qua hắc y nhân, sau đó nhanh chóng chuyển tầm mắt về một nơi vô định.

Hắc y nhân đỏ mồ hôi lạnh, chần chừ nói.

- "Vương, cung chủ mất trí nhớ... Hơn nữa hành động, cử chỉ, thái độ so với trước đây rất khác nhau..."

Con người lạnh lẽo đến như vậy, ngay cả khi nghe tin người hấn đã bồi dưỡng từ nhỏ đã mất trí nhớ, hấn cũng dừng dung, chỉ nhàn nhạt nhìn chén trà trong tay.

- " còn gì nữa? "

Hắc y nhân đồ mồ hôi toàn tập, giọng nói đã hơi run.

- " Cung chủ Ngạn Vô Cung đã có hành động.. "

Hấn đột nhiên bóp nát chén trà trong tay, khóe miệng nhếch lên trong thâm lặng.

- " Lui ra đi "

Hắc y nhân nhìn chén trà bị bóp nát, trái tim đột nhiên như ngừng đập. Nghe câu " Lui ra đi " Lại giống như hấn sắp phải chết lại được đặc xá vậy.

Lúc này, chỉ còn nam nhân vận huyết y đứng trong phòng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám bụi trên tay, giọng nói vang lên trong căn phòng...

- " Mất trí nhớ.... Càng ngày càng thú vị rồi.. "

Một đêm này... Có nhiều chuyện xảy ra.. Chuyện quan trọng nhất là....

Bánh bao phải đi ngủ!!!

Trung thu zui zẻ ~ (định viết về chủ đề trung thu mà viết đi viết lại... Viết ra như vậy...)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đại mỹ Miêu Chu Hiểu Linh

Mọi chuyện vẫn xảy ra như bình thường nếu...

Hứa Thanh Thanh tròn mắt nhìn tiểu cô nương có mái tóc trắng thuần đáng yêu đứng trước mặt.

- " Ngươi là ai? "

- " Ta? Ta chính là siêu cấp đỉnh đỉnh đại mỹ miêu ~ "

Miêu? Mèo? Nàng có quen ai tên là Miêu à??? Sao nàng không biết?

- "... Ta đâu có quen ngươi.. "

Mỹ miêu lập tức khinh bỉ nhìn nàng.

- " Ta cũng đâu có quen ngươi. "

... Nội tâm kêu gào mãnh liệt: Phí lời! Quá phí lời! Cực kỳ phí lời!!!! Ta đâu có quen ngươi mà ngươi quen ta!!!!

Hứa Thanh Thanh chưa kịp nói gì thì nghe " Đại mỹ miêu siêu cấp phí lời " hét âm lên:

- " Chúng Ta Là Ai????? "

Lập tức theo phản xạ hét theo:

- " Chúng ta là một lũ nhây!! "

... Ngay sau đó, vị hoàng hậu với hình tượng đã vỡ đến mức không thể vỡ hơn được lao tới ôm tiểu cô nương đáng yêu vào lòng. Hai người cùng nhau khóc như cha chết mẹ mất.

Chúng thái giám nô tỳ: =Δ=..... Hoàng hậu đang làm gì vậy?

Dưới con mắt của vô số người ở Phượng Tê Cung. Hai nữ nhân vừa khóc vừa hét như chọc tiết lợn.

- "Thanh Thanh!!!!huhuhu "

- "Hiểu Linh~~~~~" / Quay về chương 1 đi... Ahyhyhy /

... Có ai giải thích cho bọn họ hiểu hiện tại đang diễn ra chuyện gì không a? ==

Với tốc độ bàn thờ, hai người vừa mới ôm nhau khóc thảm thiết nhanh chóng đánh nhau như hai nữ nhân chanh chua đánh đá...

- "Đồ chết tiệt này! Ngươi làm Bồn cô nương phải xuống dưới gặp lão diêm vương da đen!!! Còn bị lão lừa một cú!!!! "

- "Hừ hừ! Không phải lão Nương cũng bị Lão lừa đảo đó vút tới chỗ này hay sao???"

Toàn thể người trong Phượng Tê Cung tròn mắt há miệng...

Làm ơn cho bọn họ tiêu hóa một chút có được hông???

Hai người đánh nhau xong. Một thân đầu tóc rối bời lại ôm nhau khóc thảm thiết.

- " huhu ~~~ Hiểu Linh a Hiểu Linh.. Vậy chồng chưa cưới của ngươi thì sao a???"

Lập tức, cô nương có mái tóc trắng trẻo mướt, khóc âm lên.

- "đừng có nhắc tới cái tên phụ bạc vô liêm sỉ ngu xuẩn đó nữa!! Cái tên thói tha suy nghĩ bằng nửa thân dưới đó dám mang gái về ngay trong ngày sinh nhật của lão nương.. Uhuhu "

Vừa nghe xong, Hứa Thanh Thanh lập tức đứng bật dậy, cầm vai của Hiểu Linh mà tận lực lắc a lắc a lắc.

- "ngươi thiên tên đó chưa???"

Hiểu Linh lập tức buồn bực gạt tay nàng ra, buồn bực mở miệng.

- "Thiên? Ai thêm thiên cái tên đó! Bần tay =Δ= "

Nàng (Thanh Thanh) tiếp tục cầm vai nàng (Hiểu Linh) mà lắc a lắc a lắc lắc lắc.

- "Thế như vậy mà tha cho hắn Á???? "

- "Tổng hắn xô đồn cảnh sát vì tội cưỡng bức ta... Mặc dù hắn cũng chưa làm gì..."

... Ngay sau đó, toàn thể người trong Phượng Tê Cung và vị hoàng thượng võ công cao cường...à quên, còn có vô số ám vệ nghe thấy tiếng cười man rợ vô cùng kinh dị phát ra...

- " Á HÁ HÁ HÁ HÁ HÁ HÁ HÁ "

Vị hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương:.....OΔO

Ám vệ: suýt rơi khỏi chỗ đang nấp.

.....Hình tượng hoàng hậu trong lòng mọi người.. / Tan Thành bột /

Đáng tiếc,vị kia bây giờ đâu còn quan tâm hình tượng của mình thế nào nữa, chỉ muốn chém gió bay nóc hoàng cung với người bạn thân đã lâu lâu lâu lâu không gặp a ~

Hai người lập tức vào phòng ăn điểm tâm nói chuyện phiếm. Thình thoảng lại truyền ra tiếng " Á HÁ HÁ HÁ ". "Tên kia cũng rất đẹp". "nhất định là Lạnh lùng thụ ". " Ế HẾ HẾ HẾ "

..... Lúc này là hai người nào vừa nói là " Ta không quen ngươi? "...

Ngay lúc hai người đang nói chuyện phiếm, một nam nhân lạnh lùng đã đẩy cửa đi vào.

Chúng binh lính, thái giám, nô tỳ:.... Hình như là Hoàng hậu không có nói là không được cho ai vào làm phiền thì phải?

Hai vị đang nói chuyện phiếm trong phòng theo phản xạ lập tức ném quả táo và điểm tâm trong tay về phía người kia.

Hiểu Linh vừa nhìn thấy.. Lập tức hét âm lên:

- " THỤ TỐI! "

Còn Hứa Thanh Thanh thì hết thế này:

- " LẠNH LÙNG THỤ!!! "

... Lập tức hai hủ nữ bắt đầu chém gió xuyên lục địa. Vừa nhìn Ngan Vô Thần, vừa dùng về mặt mờ ám, gian tà cười.

- " Ngươi xem ngươi xem, về mặt lạnh lùng thế này.. Nếu mà bị đẩy ngã đẩy ngã đẩy ngã thì....á há há há "

- " không biết lúc bị đẩy ngã đẩy ngã đẩy ngã.. Về mặt sẽ như thế nào??? " [bánh bao: chuyện quan trọng nhắc lại 3 lần.. Muahahaha]

Hứa Thanh Thanh vừa cạp táo, vừa bắt đầu luyện thuyên.

- " Nhất định sẽ tương phản rất lớn nha nha nha. Sáng lạnh lùng, tối ôn nhu.. Ahahahaha "

Ngan Vô Thần nhướn mày, không tiếng động nhìn hai nữ nhân đang cười đến đáng sợ...

Hai người kia là đang nói về hấn sao?

Sau đó, mặc kệ Hứa Thanh Thanh đang cười tới mức suýt nằm luôn ra sàn, kéo Chu Hiểu Linh ra khỏi cửa.

Chu Hiểu Linh lệ rơi đầy mặt..

- " Thanh Thanh! Cứu!!!"

Dứt lời liền bị lôi đi..

Vừa đi ra khỏi cửa thấy ngay cái bản mặt kì quái của Âu Dương Vũ Hiên...

Ngan Vô Thần gật đầu một cái tỏ vẻ chào hỏi rồi đi luôn.

.....

Âu Dương Vũ Hiên chính là về mặt ngờ ngạc nhìn hoàng hậu của mình đuổi theo Cung Chủ Ngan Vô Cung, cầm cái khăn vẩy vẩy.

- " Hiểu Linh ~~~ chúc ngươi may mắn!!!!!! Bạn tốt ta không cứu được rồi!!!! "

Sau đó, Hứa Thanh Thanh không hề biết hoàng Thượng mặt than đang đứng bên cạnh, nhảy nhót vào phòng..

Còn...

Tiếp....

Bánh bao đại lười lười lại pai pai mọi người a ~ hết chương rồi a..

Hông biết khi nào mới đăng chương mới nhớ?...

< mọi người nhớ ủng hộ bánh bao đại lười lười a ~

..... Có cái gì đâu mà lướt?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thực ra Hứa Thanh Thanh đã quên mất một người.. Đó chính là Chu Hiểu Linh, cô bạn từ thế kỉ 21 xuyên về đây cùng nàng.

Cho nên, vừa sáng sớm mà tiếng khóc thảm thiết của Chu Hiểu Linh vang vọng.

- " THANH THANH!!!! CÁI ĐỒ MÊ TRAI BỎ BẠN!!!! "

Hôm nay là một ngày đẹp trời, hoàng hậu cùng hoàng thượng Minh Quốc đi thăm thú xem cuộc sống người dân như thế nào.

Nhưng mà.. Rốt cuộc là đi xem xét đời sống người dân hay đi chơi vậy?

Trong thâm tâm hoàng thượng: Đương nhiên là Vi phục xuất tuần.

Trong thâm tâm hoàng hậu: giẻ? Vi phục xuất tuần là cái quái gì? Bỏn cô nương không biết, không muốn biết và không cần biết! Bỏn cô nương là đi chơi! Đi du lịch! Hiểu không?

Sau đó, mỗi người mang một ý nghĩ khác nhau mà rời khỏi kinh thành.

Hứa Thanh Thanh ngồi trong chiếc xe ngựa cỡ lớn, đôi mắt đẹp không ngừng nhìn ra bên ngoài ngắm cảnh trên đường đi, coi hoàng thượng bên cạnh như người vô hình.

Âu Dương Vũ Hiên trong lòng buồn bực nhưng bề ngoài vẫn bình thản uống trà.

Chỉ là đôi mắt từ đầu đến cuối đều dán lên người nữ nhân vận Lam y.

Mà nữ nhân vận Lam y đương nhiên biết người kia đang nhìn mình. Bất quá.. Nhìn thì cứ nhìn đi! Bỏn cô nương quan tâm à? Đương nhiên là không!

Thế là tình cảnh hoàng thượng nhìn hoàng hậu, hoàng hậu nhìn phong cảnh diễn ra suốt đường đi cho đến khi hoàng thượng thật sự nhin không nổi nữa, cất tiếng:

- " Bên ngoài có gì đẹp mà nàng chăm chú vậy? "

Hứa Thanh Thanh lập tức hai mắt híp lại, tâm trạng cực tốt trả lời ngay.

- " Bên ngoài có cây cỏ, có bầu trời, có không khí, có đất, có nước..... " Sau khi nói một tràng vớ vẩn xong mới nhấp ngụm trà.

Âu Dương Vũ Hiên : "..... ". Hoàng cung cũng có....

Nàng quay đầu lại nhìn hấn, mỉm cười.

- " Quan trọng nhất là ở bên ngoài hoàng cung, giống như con chim thoát khỏi lồng sắt vậy, rất thoải mái.. Có chút tự vị của tự do. "

Hấn nghe xong lập tức im lặng..

Hoàng cung là một cái lồng sắt?

Nàng nói xong câu đó, lại tiếp tục vén rèm, nhìn bên ngoài.

Đến chiều, đoàn người đến được một tòa thành nhỏ.

Âu Dương Vũ Hiên mở đôi mắt sắc bén ra, giọng nói trầm trầm cất lên.

- " Bạch, đi tìm khách điểm "

[Chú giải: Hoàng thượng nhà ta có 4 ám vệ thân cận: Bạch, Hắc, Sát, Từ...]

- " Vâng, chủ tử "

Sau khi Bạch rời đi, hấn mới dời tầm mắt sang bên cạnh.

Vị cô nương bên cạnh đã ngủ gật từ lâu, trên khóe miệng còn chảy ra nước miếng, không biết lại mơ tới mỹ nam hay thức ăn? Vừa có ý nghĩ này, hấn lập tức mặt than, khí lạnh bùng phát.

Hừ, hoàng hậu của hấn vậy mà lại dám có ý đồ với mấy nam nhân kia. May mà hấn đã kịp thời đuổi khéo lũ nam nhân chết tiết ấy về rồi, chỉ còn Cung Chủ Ngạn Vô Cung ở lại trong cung mà thôi.

Cắt đứt ý nghĩ, hấn thở dài bế cái cô nương mê mỹ nam kia ra khỏi xe ngựa. Nhưng chưa kịp làm gì thì cô nương kia đã mở đôi mắt còn tràn đầy ý vị buồn ngủ ra, rất là tự nhiên chớp mắt mấy cái rồi hét ầm lên khiến hấn lão đảo.

- " Ngươi ngươi ngươi làm cái gì!!! "

Âu Dương Vũ Hiền cầm nín. Lúc sau mới ra khỏi xe, thở dài nói.

" mau dậy đi, tới khách điểm ăn trưa "

Nàng mang tâm trạng cảnh giác của một cô nương nhà lành sắp bị người khác biến thái đi theo sau cái tên hoàng thượng chết bầm kia.

Trúc Liên cùng mấy người khác cũng theo sau.

Vừa bước vào, những cặp mắt đã đổ dồn về phía nàng và hấn.....

Mỹ nam mỹ nữ đột nhiên cùng xuất hiện, đương nhiên sẽ gây đến sự chú ý.

Hấn không dấu vết nhú nhú mày, tiến thẳng về phía nhĩ gian tầng 2.

Hứa Thanh Thanh rất có tinh thần mà gọi liên tiếp một đồng đồ ăn ngay khi vừa bước vào nhĩ gian trên tầng 2 mặc kệ ánh mắt run rẩy của Tiểu nhị.

Nhĩ gian này chỉ có ba người... Gọi nhiều thức ăn như vậy có hết không? Đương nhiên là không! Chuyện này thực ra cũng rất bình thường, bất quá... Cái khiến cho Tiểu Nhị run rẩy là mỹ nữ hung dữ trước mắt... Thật là làm vỡ mộng của một tiểu nhị như hấn..

Cuối cùng, nàng vô cùng bất nhĩ ngồi xuống, bộ dáng hung dữ đập tay xuống bàn.

" Còn không mau đưa thức ăn ra cho bốn cô nương? "

Tiểu nhị lập tức nhanh chóng đáp ứng rồi lao ra khỏi nhĩ gian.

Âu Dương Vũ Hiền: "....." cạn lời.

Trúc Liên: "....." .....

Chưa đến một khắc sau, Tiểu Nhị đã mang hết đồng đồ ăn lên.

Nàng tự nhiên cầm đĩa lên ăn mấy món, sau đó mới nhớ tới trong phòng còn có 2 người. Lập tức vui vẻ nhét thêm một miếng thịt vào miệng rồi mới mời hai người kia ăn.

" mau ăn đi thôi ~ Hiền Hiền mau ăn đi, Trúc Liên, em cũng mau mau ăn đi "

Sau đó lại cầm đầu ăn.

Trúc Liên: "...."... Thực ra ta không hề quen người này...

Vũ Hiền: "....".. Thực ra ta thà nghe nàng gọi hoàng thượng hơn là Hiền Hiền....

Bữa ăn trôi qua trong không khí im lặng, không ai nói một câu trừ Hứa Thanh Thanh đôi khi bật ra vài câu làm người khác cầm nín.

_____ Cùng lúc đó _____

_____ ở một nơi nào đó _____

Chu Hiểu Linh bây giờ đã biến thành một con mèo, hai mắt mông lung đăm lẹ.

" miao miao miao miao..." [Phiên dịch: Thanh Thanh cái đồ chết tiệt!!!]

Sau đó lại một tràng miao miao miao miao, nội dung chủ yếu chính là oán trách người bạn của mình vì trai bỏ bạn lại.

Ngan Vô Thần thực sự cảm thấy vô cùng phiền toái, rất muộn đập cho con mèo đáng ghét này một cái..

Chỉ là khi thấy nó thương tâm như vậy lại không nỡ...

Hấn mặt vô cảm cho người đưa điểm tâm đến đặt trước mặt Hiểu Linh tiểu miêu.

" Người còn ồn ào, đừng trách sau này không được ăn điểm tâm "

... Tiếng kêu gào thảm thiết lập tức im bật, nhanh chóng chạy tới dờ trò làm nũng.

" miao miao miao ~~~~~ " [Thần Thần đẹp trai nhất ~]

... Số phận của Hiểu Linh nàng thiệt đáng thương, sống dưới mái hiên người khác, không thể không cúi đầu.

Vì điểm tâm!!!! Nàng cam tâm tình nguyện . . . . .

Huhu, Thanh Thanh cái đồ phản bội...

Hết ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

[Hôm biết đặt tên chương thế nào a...]

Sau khi ăn trưa xong, đoàn người lại tiếp tục lên đường.

Hứa Thanh Thanh nhanh nhẹn trèo lên xe ngựa, trên tay ôm một đồng điểm tâm vừa mua được, tâm tình vui vẻ ngồi trong xe ngựa đối diện với soái ca mặt lạnh.

"Hiên Hiên ăn điểm tâm không a?"

Mặt đen đen đen:

"Đừng gọi ta Hiên Hiên "

Nàng cười thâm trong lòng, bên ngoài mặt vẫn treo nụ cười ngọt ngào làm người ta run rẩy.

"vì sao lại không được gọi là Hiên Hiên? Vậy... Chẳng lẽ là Phu quân a? "

Hắn triệt để cạn lời.. Phu quân?..... Thực ra gọi phu quân cũng được, nghe rất êm tai, rất dễ nghe. Nhưng mà nghĩ như vậy, hắn không thể nào mà đồng ý được! Rất mất mặt! Vô cùng mất thể diện! Mặt lạnh lạnh nhìn nàng.

"Không được. "[Bánh bao: Cái đồ thẹn thùng]

Nàng nhướn mày, nhai một miếng hồ lô rồi tiếp tục cười tươi, ngọt ngào gọi.

" Phu quân a ~~~~~ "

Một giây sau, nàng tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào mặt của người kia.

Này này này??? Trời ơi? Trời ơi? Cái cái cái...??? Nàng không nhìn nhầm? Cái tên mặt lạnh, mặt đen này vừa vừa vừa đỏ mặt đấy!!!

Ngạc nhiên chưa??? Đỏ mặt đỏ mặt đỏ mặt!!! Nàng không nói khoác đầu á!!

Âu Dương Vũ Hiên đỏ mặt, vội quay mặt đi không nhìn nàng. Không ngờ lại nghe phía sau truyền đến tiếng nói tràn đầy ý cười.

" Phu quân a ~ người đỏ mặt! "

" Ta không có. "

" Là thật mà! Rõ ràng ta có thấy, phu quân! Người không được chối cãi nha! "

Hắn thẹn quá hóa giận, nhú mày.

" Nàng nhìn nhầm rồi! "

Hứa Thanh Thanh xì một tiếng, không tiếp tục làm khó cái tên hoàng thượng ưa thẹn thùng này, bắt đầu chú ý đến một đồng đồ ăn ngon của bản thân.

Hừ ~ cái đồ thẹn thùng đáng ghét. Đã nghiện mà còn ngại. Vừa nghĩ vừa nhai nhai kẹo hồ lô.

Tuy âm thanh của hai người cũng không lớn, đáng tiếc là bên ngoài toàn là những cao thủ trong cao thủ. Dù âm thanh có nhỏ hơn đi nữa thì vẫn không

tránh thoát khỏi tai của những người này..

Lập tức, khi vừa nghe câu "Hiên Hiên " của hoàng hậu đã khiến người ta trợn mắt. Câu "phu quân " khiến cho mắt trợn to thêm một chút. Đến câu " phu quân, người đồ mặt " thì mọi người triệt để hóa đá.

..... Uy danh một đời hoàng thượng còn đâu....

Hứa Thanh Thanh vốn không hề biết chuyện này, vẫn cứ ngốc ngốc ăn điểm tâm rồi ngủ gật mắt.

Hắn nghiêm chỉnh cầm quyển sách. Đến khi nàng ngủ gật thì nhanh chóng lại gần để nàng tựa đầu vào vai mình. Ánh mắt vẫn thủy chung đặt trên quyển sách.

Đáng tiếc, tâm trí đã bay đến người cô nương nào rồi! Quyển sách cầm ngược cũng không có phát hiện a ~

Trúc Liên ngồi ngoài xe ngựa, không tiếng động giờ khước môi lên.

Cung chủ.. Đây là ý định của người sao?

Hứa Thanh Thanh ngủ một mạch tới khi trời tối, báo hại người nào đó không dám di chuyển trong suốt mấy canh giờ liền vì sợ đánh thức nàng.

Đúng là cái cô nương ham ngủ!

Nàng mở đôi mắt còn tràn đầy ngái ngủ ra chớp chớp mấy cái, quay mặt sang bên đột nhiên thấy cái bản mặt suýt suýt của hắn, giật mình hét ầm lên.

- "AAAAAAAAAAAAA BIẾN THÁI!!!! "

Hắn nhú nhú chặt mày, nàng hét lớn như vậy, lại ở gần tai của hắn! Thật sự là thấy đầu đều đau, chóng mặt vô cùng.

Mấy hộ vệ bên ngoài cảm thấy đình tai nhức óc, lúc đầu còn nghĩ có thích khách đến... Không ngờ lại là hoàng hậu...

Nàng dùng hai tay che ngực, bộ dáng dân nữ nhà lành bị ức hiếp.

- "ngươi!!!! Làm cái gì???"

Nhìn nàng như vậy, hắn đột nhiên có chút cảm giác muốn trêu chọc..

Khước môi nâng lên thành một nụ cười mỉa hoặc, chậm rãi nói:

- " Nàng nói xem?"

Nhìn cái bản mặt này thật là khiến Hứa Thanh Thanh muốn đánh cho hắn một trận...

- " Ngươi ngươi sàm sỡ bản cô nương???"

Âu Dương Vũ Hiên đột nhiên nhớ tới chuyện nàng gọi hắn là phu quân, ánh mắt tràn đầy ý cười:

- " Chúng ta là phu thê.. Dù vì phu có làm vậy thì cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, vì sao nương tử phải kích động như thế? "

- " Kích động cái đầu ngươi!! Ai là nương tử của ngươi hả???? "

Hắn bỗng bật cười:

- " vậy ai gọi vì phu là Phu quân đây? "

Nói đến trình độ giả ngây thơ thì quả thật nàng nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất đâu.. Lần này hắn chọc lầm người rồi nha!

Lập tức, nàng chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ ngây thơ vô tội, cười tươi.

- " A? Là ai vậy nhĩ? Sao ta không biết vậy? Tuyệt đối không phải ta,Hiên Hiên nhận nhầm người rồi a. "

- " Ta có nói là nàng sao? "

- " không có! "

- " Vậy nàng vội thanh minh làm gì? Chột dạ sao? "

Hứa Thanh Thanh ăn thiệt thòi, lần đầu tiên trong đời nói chuyện không lại một người, lập tức bĩu môi không để ý đến cái tên xấu tính này nữa.

Đúng lúc này,tiếng nói của Bạch truyền tới:

- " Chủ tử, quanh đây 100 dặm không có thôn trấn hay khách điểm nào... "

Hắn thu lại nụ cười, đáp lại.

- " vậy đêm nay phải ở bên ngoài, tìm chỗ dựng lều trại đi. "

- " Vâng, chủ tử ".

Nàng hờn dỗi bước ra khỏi xe ngựa, nhìn khắp nơi rồi hít một hơi thật sâu, tâm trạng buồn bực nhanh chóng bị vút đi, cực kì vui vẻ nhảy nhót trên mảnh đất rộng mênh mông.

- " Thật là thích ~ "

Trúc Liên lo lắng đứng sau gọi theo:

- " Phu nhân cẩn thận ngã "

Nàng mỉm cười, nhìn bầu trời đã dần tối, đột nhiên muốn hát một chút.

... Trước đây, nàng cùng cô bạn thân thường song ca với nhau,còn học múa cùng nhau.... Hôm nay lại quên mất người bạn vẫn còn ở trong cung mà đi du lịch cùng hoàng thượng a... Nếu Chu Hiểu Linh mà gặp lại nàng chắc chắn sẽ cho nàng một trận tơi bời..

Nhẹ nhàng mỉm cười cất tiếng hát:

- "Lòng người khó đoán, như gió mây đổi thay

Rửa tay chậu vàng, gió mây ngưng lại

Chẳng lưu luyến hồng trần nhưng lại khó già từ hồi ức

Mỗi một đoạn đều có bóng dáng người

Thuở thiếu niên lần đầu gặp gỡ, người đã ở trong tim ta

Bao năm tình người nồng đậm không chút nhạt phai

Giang sơn như họa sao lại sánh bằng

Quang cảnh chàng tiến bước ta

Dưới bóng liễu, nghe tiếng dao cằm, cất điệu múa, một khúc nhạc

Phảng phất năm ấy là ánh sáng bóng dáng kinh hồng lướt qua

Là ai mà đôi ba câu đùa bốn gọi lên ý tình

Một nét cười, một cái nhún mày của ai kia mà lay động cả tinh vân

Quạt giấy ẩn giấu phục bút, huyền cơ lẫn trong thơ văn

Khói tím cháy lên tiếng lòng, Lưu Hương để hậu nhân tìm kiếm

Sử sách liệt được bao công tội của kẻ hào kiệt

Thuở thiếu niên lần đầu gặp gỡ, người đã ở trong tim ta

Bao năm tình người nồng đậm không chút nhạt phai

Giang sơn như họa sao lại sánh bằng

Quang cảnh chàng tiến bước ta

Dưới bóng liễu, nghe tiếng dao cằm, cất điệu múa, một khúc nhạc

Phảng phất năm ấy là ánh sáng bóng dáng kinh hồng lướt qua

Là ai mà đôi ba câu đùa bốn gọi lên ý tình

Một nét cười, một cái nhú mày của ai kia mà lay động cả tình vân

Quạt giấy ẩn giấu phục bút, huyền cơ lẫn trong thơ văn

Khói tím cháy lên tiếng lòng, Lư Hương để hậu nhân tìm kiếm

Sử sách liệt được bao công tội của kẻ hào kiệt

Đời này ta chỉ cần mình nàng thôi

Núi xa truyền tới tiếng sáo khoan thai đàn bướm, gió sớm lướt qua bóng mặt trời

Mảnh trăng tàn chìm trong làn tóc bạc

Đã có người..... "

[__Kính Hồng Nhất Diện __]

--Hứa Tung - Hoàng Linh--

Âm thanh, lời ca vang vọng khắp mảnh đất rộng, gió cuốn mái tóc nàng phát phơ, bộ y phục lam cũng bay bay theo gió.

Trúc Liên đột nhiên có cảm giác. Giống như người trước mắt này đã không còn là một người máu lạnh vô tình như xưa mà thực sự là một con người hoàn toàn khác..

Âu Dương Vũ Hiên trầm mặc, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng.

.... Hứa Thanh Thanh... Nàng đã khiến ta động tâm mất rồi..

Hát xong, nàng quay người lại, mỉm cười tươi nhìn hắn.

-" Phu quân ~ ta hát có hay không? "

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, sai người đi sẵn ít động vật, dựng lều trại rồi bước tới gần nàng.

-" Không ngờ nương tử của vi phu lại hát hay như vậy.. Nhưng sau này chỉ có thể hát cho vi phu nghe thôi. "

Hứa Thanh Thanh cười khúc khích, nghịch ngợm nháy nháy mắt.

-" sao sao? Phu quân nhà chúng ta ghen sao? "

Hắn lần này lại không hề chối cãi, đơn giản ừm một tiếng.

-" Vi phu ghen. "

Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân hình như cũng đã thích cái tên ưạ thẹn thùng đáng ghét này mất rồi nha!

-" Nương tử cũng ghen! "

Hắn bật cười, giúp nàng lấy xuống chiếc khăn trên mái tóc dài.

-" Vì sao? "

-" Vì phu quân có rất nhiều thê thiếp! "

Trong lòng như có mật ngọt chảy qua, hắn không do dự mà nói:

-" Vậy sao này vi phu liền xóa bỏ hậu cung, giữ lại mình nàng có được không?"

Hứa Thanh Thanh nghe xong, nhanh chóng nghĩ cái tên ưạ thẹn thùng này chỉ là nói đùa nhưng cũng gật gật đầu:

-" Phu quân nhớ đấy a ~ "

-" Ừm "

Sau đó, chậm rãi ôm lấy nàng cười.

Xóa bỏ hậu cung thì xóa bỏ hậu cung! Ta không tin mấy lão già kia dám lại ngăn cản được chuyện này đây.

Tiếng lòng của đám hộ vệ và Trúc Liên: Làm ơn đừng ân ái trước mặt những người cô đơn a!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Bị bắt cóc. =v= ~

Đêm hôm đó, mọi người phải nghỉ lại bên ngoài. Lúc đầu, mọi người còn lo lắng vị hoàng hậu này mất hứng.. Ai ngờ...

"Hả???? Ngủ ngoài trời??? Oa oa ~ thật là giống đi cấm trại!!! Hahaha ". Hứa Thanh Thanh vui vẻ cười tươi, mừng vui trước sự ngạc nhiên của đám hộ vệ.

... Mấy người bọn hắn chưa thấy ai ngủ ngoài trời mà vui vẻ như thế...

Hứa Thanh Thanh nhảy nhót nhìn bọn họ dựng lều trại, rất có tâm tình học hỏi khiến cho đám người đau cả đầu.

"Bạch đại ca ~ cái này làm như thế nào ???"

"hộ vệ đại ca này a ~ cái này là cái gì???"

Làm ơn đi!!! Có hoàng hậu nào lại gọi đám hộ vệ là đại ca chứ??? Bọn họ cũng không muốn bị ánh mắt đáng sợ của hoàng thượng chiếu vào đâu a ~~~

Lão Thiên ~~~ cứu!!!

[lão Thiên: Xin lỗi các người.. Ta cứu không nổi.]

Cuối cùng, chiếc lều cũng đã hoàn thành trước sự học hỏi nhiệt tình của Hứa Thanh Thanh và ánh mắt đáng sợ của Âu Dương Vũ Hiên.

Trong lúc ồn ào đó, Trúc Liên chỉ nhìn nhưng không tham gia vào.

Trúc Liên im lặng đứng, không nói một lời, ánh mắt nhìn về phía rừng cây.

Xem ra, đêm nay không thể yên bình được.

Nàng sau khi đã học hỏi xong, lập tức chạy tới nhìn mấy người kia tạo lửa, tiếp tục hành trình học hỏi dài đằng đẵng của bản thân.

Nàng dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn người vừa dùng hòn đá ma sát vào nhau mà tạo ra lửa.

Nói thật, nếu nàng không ở trong cái thân thể hoàng hậu này thì nàng nhất định sẽ quý xuống ngay lập tức, hét lớn muốn bái người kia làm sư phụ!!! .. Nhưng đành phải giữ thể diện cho cái thân thể xinh đẹp này vậy ~

Trong nội tâm Hứa Thanh Thanh: Sư phụ ~~~ nhận của đệ tử một layyyyy.

Nội tâm người kia: hoàng hậu nhìn ta như vậy làm gì??? Ta không có làm gì mà??? Hoàng thượng ~~~ đừng có nhìn nô tài như thế!! Làm nổi hết da gà rồi!

Nội tâm chúng hộ vệ: Người kia thật đáng thương.

Nội tâm Vũ Hiên: hừ! Dám làm cho nàng ngưỡng mộ! Người quá đáng ghét! Quá khó ưa!

Đến khi đám người đi sẵn về thì cái ánh mắt ngưỡng mộ của nàng mới rời khỏi người kia.

Cả cuộc đời làm hộ vệ của hắn, đau khổ nhất chính là hôm nay!

Sau khi chơi mệt, nàng yên tĩnh ngồi cạnh đống lửa nhìn bọn họ nướng thịt, lại bồi bồi lên thịt một ít gia vị.

"oa ~ thơm quá! ". Nàng kéo tay Trúc Liên, hít hít mùi hương bay tán loạn trong không khí.

Mấy người kia nhanh chóng đưa cho Vũ Hiên thui và Hai nữ nhân duy nhất ở đây rồi tiếp tục công việc nướng thịt.

- " Lợi hại quá đi "

Lập tức, hai nữ nhân duy nhất mắt phát sáng.

- " oa ~ ngon quá! "

Vũ Hiên ngồi bên cạnh thẳm khinh bỉ. Đương nhiên là ngon rồi! Bạch chính là người nấu ăn ngon duy nhất trong mấy tên hộ vệ của hắn mà.

Sau khi ăn xong, Hứa Thanh Thanh vô cùng có hứng thú lén đi dạo một chút.

Nàng cầm trên tay bọc điểm tâm nho nhỏ, ngồi bên bờ hồ cách điểm dừng lều trại không xa, chậm rãi nhai nhai nuốt nuốt. Ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao....

Nhưng chính lúc đó, một cơn gió mạnh bỗng vụt qua, nàng cảm thấy cơ thể bỗng nhiên bay lên cao. Sững sờ nhận thấy bản thân đang bị một nam nhân hắc y che mặt bắt cóc...

- " AAAAAAAAAA TIỂU HIÊN!!! TIỂU HIÊN HIÊN!!! BỐ NGƯỜI TA BẮT CÓC MỸ NHÂNNNN " [==||... Có cần thêm chữ Mỹ nhân không???]

Hắc y nhân che mặt nhú chặt mày, suýt nữa bị thanh âm đáng sợ của nàng làm thủng màng nhĩ. Đến khi nghe hai chữ " mỹ nhân " thì nhin không được khòe miệng giật giật...

Biết người là mỹ nhân.. Nhưng bây giờ người đang bị bắt cóc đây! Còn có tâm tình nói như vậy sao?? Còn Tiểu Hiên? Tiểu Hiên Hiên? Là Cái tên hoàng thượng cận bã đó???.... Đúng là buồn cười chết lão tử! Há há

Âu Dương Vũ Hiên đang buồn bực không thấy nữ nhân kia, đang định đi tìm thì lại nghe tiếng hét khủng khiếp..

Nghe " Tiểu Hiên Hiên ".. Mặt đen.

Nghe " mỹ nhân ".... Triệt để im lặng.

Tiếp tục có tiếng hét:

- " HIÊN HIÊN!!! PHU QUÂNNNNN! CÓ HÁI HOA TẶC AAAAAAAA —— ". tiếng hét đột nhiên im bất.

Nhú chặt mày, trong lòng lo lắng, nhanh chóng hô:

- " Bạch! mau đi theo ta cứu nàng!". Dứt lời liền điểm mũi chân, sử dụng khinh công bay đi.

Bạch cũng dẫn theo vài người đi theo, còn lại ở tại chỗ.

Vũ Hiên nhú nhú mày, nhanh chóng lần theo tiếng hét mà tới.. Thế nhưng ở đó lại không người.

Hắn đã bị mang đi, trên đất còn có một ít điểm tâm bị đánh rơi.

Hắn nhìn điểm tâm trên đất, Nhú chặt mày, áp chế lòng đang loạn, mắng:

- " Chết tiệt! "

Bạch đuổi tới, chỉ thấy chủ tử nhà mình đang tức giận vô cùng, chỉ để lại một câu đã biến mất.

- " Bạch! mau tìm kiếm!"

- " Vâng, chủ tử ". Bạch cùng vài người nữa lần đầu thấy chủ tử lo lắng đến như vậy cũng không nhiều lời, nhanh chóng đi tìm

---

Hứa Thanh Thanh đang hét tới vui vẻ lại bị một cú đánh sau gáy mà ngã xiêu tại trận.

Trước khi ngã còn rất đau khổ mà nghĩ:

"Tiểu Hiên Hiên! Nếu người dám để hái hoa tặc cướp sắc của bản cô nương!!! Bản cô nương nhất định sẽ huỷ người aaaaaaaaaa"

Sau đó liền bất tỉnh nhân sự, không còn biết trời trăng gì nữa.

Hắc y nhân ôm nữ nhân kia vào trong ngực, cảm thấy vô cùng, vô cùng phiền phức.

Hừ! Hắn đã bảo với Vương là để nữ nhân này vào cung nhất định sẽ gây phiền toái lớn! Bây giờ lại ra cái dạng này đây!

Hắc y nhân vừa nghĩ vừa vận khinh công nhanh chóng rời đi.

Trời ơi!

Cuối cùng cũng thi xong!!!

.... Bánh Bao ứ mún biết điểm. Ứ mún biết điểm T^T ~

T^T ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiểu Trôi - Đại Trôi

Hứa Thanh Thanh cảm thấy sau gáy rất là đau...

Nàng mở đôi mắt ra nhìn xung quanh nhưng lại chỉ thấy một màu đen. Dùng tay sờ sờ khắp nơi lại thấy giống như....

Nàng đang nằm trên một cái giường???

Trời ơi!!! Là hái hoa tặc thật đấy! Còn chuẩn bị sẵn giường này!! Còn không có nệm này!! Huhuhuhu!!! Ôi thôi ~ Tắm thân trong trắng của bản cô nương bay bay theo gió rồi ~ trời ơi!!!

Khoan! Trước khi bị " hái " thì nàng phải tìm cách chuồn khỏi chỗ này! Bản cô nương tuy không quan trọng hóa cái vấn đề trinh tiết nhưng mỹ nam ở đây lại nghĩ khác!!! Vì nàng còn phải tìm phu quân soái ca nên nhất định giữ gìn tấm thân trong trắng này a ~ [Hình như cô nương này quên mất hôm qua còn gọi ai là phu quân nhờ?]

Nàng lập tức nhẹ nhàng trèo xuống giường.. Nhẹ nhàng hươ hươ tay tìm tìm tìm đôi giày của mình. Hứa Thanh Thanh tìm mãi vẫn không thấy, nhịn không được phun một câu:

- " mẹ nó! Đừng có nói hái hoa tặc nghèo tới mức phải trộm giày của một cô nương nhá? "

- " hừ! Lão tử đâu nghèo như thế! "

Đột nhiên, ánh sáng xuất hiện, giọng nói trầm trầm cất lên suýt chút nữa khiến linh hồn nhỏ bé của ai kia bay cao..

Trời ơi!! Là hái hoa tặc!!!

Hứa Thanh Thanh nháy nháy mắt cô thích ứng với ánh sáng đột ngột chiếu vào, dùng bộ dáng cảnh giác đối với nam nhân vừa vào phòng kia.

Phòng? Phòng cái con khỉ ấy! Là một cái hang động thì đúng hơn! Bốn bề nào giống như tự nhiên hình thành? [Chém gió đỉnh cao ~]

Này??? Hái hoa tặc này cũng rất biết ăn chơi! Còn đào một cái động để làm địa bàn riêng nữa, cửa động cũng kín mít không để một tia sáng lọt qua. Wau wau wau!! Bản cô nương cũng thật là phục người!

Sau khi thích ứng với ánh sáng, nhìn sang...

- " Soái ca ca???? ". Không phải chứ??? Ngay cả hái hoa tặc cũng là soái ca??? Trời ơi ~~~~~ mặc dù không soái bằng cái tên hoàng thượng thú vị và lạnh lùng thụ Ngạn Vô Thân nhưng mà... Vẫn đẹp trai nha!!! Mẹ nó chứ! Cổ đại đúng là cái lỗ ấp soái ca!

Tự động bật chế độ ngắm zai!

Hắn thấy nàng nhìn mình chằm chằm liền cảm thấy da gà trên người đều nổi lên hết, mặt còn có chút đỏ. Đạp móa ~ lão tử tuổi này rồi nhưng chưa từng bị một nữ nhân đẹp như vậy nhìn chằm chằm đâu!

- " người.. Người nhìn gì???"

- " người bị ngốc à? Đương nhiên là nhìn người! "

Hắn triệt để im lặng... Ai mà chẳng biết người nhìn người!!! Người không nhìn người thì nhìn cái gì???

Tên hái hoa tặc soái soái nhú mày nói:

-"Người ngoan ngoãn ở đó cho lão tử! Hừ hừ! Không lâu nữa Vương sẽ tới đây, người đừng có ý nghĩ trốn! "

What??? Vương??? Vương của hái hoa tặc á? Còn soái ca này là tiểu hái hoa tặc???

Hứa Thanh Thanh tròn mắt há miệng không nói được một câu...

Bỗng lúc này, một nam nhân khác bước vào, tay còn đem theo đồ ăn.

Đã không nhìn thì thôi, nhìn thì liền ngạc nhiên.

-"Người người người!!! Chính là thích khách đẹp trai cường tráng đây mà! "

Hắn cũng ngạc nhiên, nhìn chăm chăm nàng.

-"Cung chủ! "

Hái hoa tặc tròn mắt, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

-"Cung chủ? Nữ nhân dờ hơi này á??

Hứa Thanh Thanh bực mình chỉ vào mặt cái tên hái hoa tặc thú kia.

-"cái tên hái hoa tặc thú tha này! Bỏ cô nương không dờ hơi! Người mới dờ hơi! Cả người người đều dờ hơi! "

-"người nói ai dờ hơi??? Xú nữ nhân như người tuyệt đối không phải cung chủ của chúng ta! "

-"bỏ cô nương thêm vào! Ai cần làm cái chức cung chủ đấy! "

Hắn đặt thức ăn xuống bàn, nhanh chóng ngăn cản hai người đang cãi nhau chí chóe.

- "Tiểu Trôi!!!!Người có dừng ngay không! " [Lê: Tiểu Trôi = Bánh Trôi nhỏ..... hí hí hí]

Vừa nghe thấy hai chữ "Tiểu Trôi", hái hoa tặc lập tức xoay người lao tới đánh nhau với Hàn, để mặc Hứa Thanh Thanh ôm bụng cười lăn lộn.

-"ai cho người gọi ta thế??? Tên ta rõ ràng oai phong hùng dũng Đại Trôi!!! Là Đại Trôi!!! " [Bánh Trôi lớn]

Đại trôi??? Tiểu Trôi??? Cho xin đi! Có gì khác nhau không? Đều là bánh trôi!!! Há há há!! Cái tên hái hoa tặc nóng tính này mà lại có cái tên dễ thương như vậy ~ quá dễ thương ~ Bánh trôi nhỏ ~~~ bánh trôi lớn ~~~[Lê: Cảm thấy không biết nên đặt cái gì, không hiểu sao nghĩ tới bánh trôi.. Nghĩ trái nghĩ phải vẫn thấy Tiểu Trôi rất hợp.v]

Nàng ôm bụng cười tới gặp cả người lại, còn Tiểu Trôi cùng với Hàn lao vào đánh nhau.

Hứa Thanh Thanh nhin cười, nhìn hai người kia đang hăng say đánh nhau không để ý đến nàng, lập tức nhân cơ hội chạy ra ngoài.

-"Hí hí ~ Hái Hoa Tặc Tiểu Trôi đừng mơ hái được bỏ cô nương đây ~ "

Cứ nghĩ ra ngoài sẽ thấy rừng cây rậm rạp, bầu trời trong xanh, ánh nắng vàng...

What??? Đây.....

Nàng giật mình nhìn hang động rộng lớn được ánh lửa chiếu sáng, nhìn tới thất thần.

Hái hoa tặc này không phải đào một cái động nhỏ mà là một cái động khổng lồ rộng lớn! Còn đào hơi bị nhiều đường nữa.. Lỡ đi nhầm vào đường không nên đi thì..

Tâm trí nàng nhanh chóng liên tưởng tới mấy bộ truyện ở thời hiện đại, liên tưởng tới vô vàn cơ quan ám khí mù mịt, liên tưởng tới chuyện chỉ cần bước nhầm một bước là liền phơi thây... Còn có ma, mấy thứ đáng sợ!!!

Quá quá quá đáng sợ!!!!

Mẹ oiiii!!! Cái tên hái hoa tặc này cũng quá khủng bố!!! Quá đáng sợ!!!

Ngay lúc này, một bóng đen bỗng hiện lên trước mắt làm cô nương "yếu tim" là nàng hét chói tai.

- "maaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!". Đã nói là có mà!!! Xuất hiện luôn rồi kia!!! Khủng bố quá đyyyyyyyyyy!! Hoàng thượng thối thối cứu ta ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Ngày 1 - Tháng 1 - Năm 2019 [Âm lịch]

Chúc mọi người năm mới vui vẻ ^^

Tiền ra như nước, Tiền vào như gió dù không có lì xì ><

Cảm ơn mọi người đã đọc truyện ~

Hứa Thanh Thanh không thèm suy nghĩ hết âm lên.

36 kẻ!!! Chạy là thượng sách!

Ý nghĩ vừa dứt, chân liền động, nàng xoay người chuẩn bị chạy khỏi "Ma" mà không thèm nhìn lại.

Thế nhưng, nàng muốn chạy nhưng người khác lại không muốn thế.

Vừa xoay người đã thấy mấy người toàn thân "đen", dùng khăn đen bịt mắt, tay cầm kiếm sắc bén, trên hông còn đeo lệnh bài khắc chữ "Tử" màu đỏ.

Tử? Chết? Éc éc? Không phải chứ? Không lẽ lệnh bài này có ý nghĩa ai gặp phải bọn họ đều phải chết??? Khoan đã, vậy cái người sau lưng mình không phải ma?..... Đâu mớ!! Không phải ma nhưng là sát thủ giết người như ngóc được không!! Đây là tránh không khỏi cái chết trong truyền thuyết sao? [Nhớ hom lăm thì mấy người này cũng chưa nói giết tỷ đâu ==]

Nàng gào thét trong lòng, rửa thắm vụn lẫn cái lão diêm vương thất đức, không để cho nàng xuyên không yên ổn!!!! Nàng chỉ muốn có cuộc sống an nhàn thôi mà ~~~~~

Nàng khóc thầm trong lòng, bên ngoài vẫn đỏ mồ hôi lạnh không dám quay đầu lại, nhìn chăm chăm đám hắc y nhân. Bỗng nhiên, bọn họ đều quỳ một chân xuống, một tay đặt trên ngực, một tay chống xuống đất, hướng tới nàng nói:

- "Hoan Nghênh cung chủ quay lại"

Hứa Thanh Thanh:"....." mẫu thân nó!!! Ai nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra được không? =Δ=...

Nàng dụi dụi mắt, lại tròn to mắt, lo lắng lau mồ hôi trên trán. Đây là gặp mơ? Gặp mơ há? Đang mơ sao? Len lén nhéo thử cánh tay của mình...

ì? Không đau!

Nhéo thử lại xem ~~~

Lại không đau! Thì ra đây là mơ!

Hứa Thanh Thanh cười lớn lên một phen, mẫu thân nó! Thì ra là mơ! Là mơ! Uống công nàng lo sợ muốn chết! [Mẫu Thân nó = Mẹ nó:)))]

- "Hahahahaha!! Dọa chết bốn cô nương! Thì ra là mơ! "

Đám hắc y nhân còn quỳ dưới đất đồng loạt đổ mồ hôi, khéo miệng giật giật nhìn nhau.... (°_°)... Cung chủ.. Sao người dám nhéo tay của Vương?

Suy nghĩ của hắc y nhân: Cung chủ từ hoàng cung trở về.. Không lẽ bị hoàng thượng cặn bã hại tới mức đầu óc không bình thường??? Thật đáng thương thay cung chủ a! Hừ hừ! Chúng ta nhất định sẽ đánh cho cái tên hoàng thượng cặn bã đó một trận! Lại làm hại cung chủ anh minh lãnh khốc soái của chúng ta! Huhu ~ Số phận của Cung chủ thật khổ a ~

Một hắc y nhân tiến lên, giọng nói mang theo tia đau buồn:

- "Cung chủ! Không phải mơ, người quay lại Thổ Yên điện!!! " [Nhận ra bản thân đặt tên khó nghe mún chót!!!!]

Hứa Thanh Thanh nhéo cánh tay hai lần không thấy đau, căn bản không tin đây là sự thật, rất vô cùng có khí phách hết lớn, còn tự xưng cung chủ:

- "Bổn Cung Chủ nói là mơ thì là mơ! Các ngươi có ý kiến?"

- "....."

Ngay lúc nàng đang oai phong nhìn mấy người kia thì từ sau lưng truyền tới một giọng nói vô cảm, nhiệt độ tụt dốc không phanh.

- "Nếu Ta nói không phải mơ... A Thanh, ngươi có ý kiến? ". Hắn còn chưa trách nàng lúc này dám nhéo tay hắn hai lần đâu.

- "Không có...."

Nàng run lên, theo phản xạ trả lời rồi dùng tốc độ ánh sáng quay lưng lại nhìn chăm chăm vào nam nhân đeo mặt nạ quý cùng y phục huyết sắc, đôi mắt sắc bén không chút độ ấm vô cùng xa lạ nhìn chăm chăm vào nàng. Hừ! Đang mơ, nàng mới không sợ, chống hai tay lên hông, vênh mặt lên nhìn hắn.

Bổn Cô Nương có ý kiến! Vô cùng có ý kiến! Bổn Cô Nương đường đường là mỹ nữ nổi danh lại bị gọi là A Thanh!!! Không thể là Thanh Nhi? Thanh Thanh? Tiểu Thanh hay sao mà phải là A Thanh??? A Thanh cái đầu nguoi!!! "

Đám Hắc y nhân... A Thanh thì có gì khác??? Cung chủ lại dám lớn tiếng trước mặt Vương!!! Trời ơi! Cung chủ đúng là không sợ gì!! Oai phong quá~~~~

Vương chậm rãi bước tới đứng gần nàng, cúi đầu xuống, cười một tiếng khiến người khác sợ hãi.

- "Ha... A Thanh quên mất ta rồi..."

Hứa Thanh Thanh mù mịt, không hiểu gì hết. Nam nhân này chẳng lẽ quen với nguyên chủ của thân thể này? Còn rất đáng sợ!... Trời ơi!! Quá rắc rối! Thân thể còn không tự chủ run một cái, mồ hôi đổ càng nhiều hơn.

Lúc này, Hàn và... Tiểu Trôi bước nhanh ra, y phục có chút không chỉnh tề, nhanh chóng quỳ xuống trước mặt nam nhân đáng sợ kia, cung kính hô:

- "Vương!"

Nam nhân nhàn nhạt lướt ánh mắt qua, gạt đầu một cái, không nói gì thêm.

Hàn và Tiểu Trôi đứng dậy, ánh mắt có chút lo lắng nhìn nàng.

Nàng thật sự ngạc nhiên rồi! Đây là vương của hái hoa tặc? Đây là Vương trong lời của Tiểu Trôi?

Hứa Thanh Thanh thật sự không hiểu. Nguyên chủ thân thể này là Cung Chủ của Hái Hoa Tặc? Người đeo mặt nạ quý trước mặt chẳng lẽ là thuộc hạ của nguyên chủ?

Nhiều chặt mày lại, không phải chứ? Thuộc hạ mà đáng sợ như vậy? Nàng mới không thèm đâuuu!!! Nàng cũng không muốn làm chủ tử của Hái Hoa tặc đâu!!!

- "Y Liên???". bỗng Tiểu Trôi nhìn về một hướng, kinh ngạc thốt lên.

Y liên? Nàng quay lại nhìn người vừa bước tới, ngạc nhiên chỉ tay vào người kia, lắp bắp không thốt ra lời.

- "Trúc..... Trúc Liên! ".

Lời vừa dứt liền lo lắng tới gần, xem xét Trúc Liên mà không chú ý tới khuôn mặt lạnh lẽo của nàng.

- "Trúc.. Trúc Liên, ngươi có sao không? Bị bọn chúng bắt tới đây sao? May mà không bị thương! "

Nhưng Trúc Liên không hề quan tâm tới nàng, không nói hai lời đột ngột quỳ xuống gọi một tiếng:

- "Vương"

- "ừm "

- "Vương có gì cần dặn?"

Hứa Thanh Thanh nhíu mày một cái, tiến lên đỡ Trúc Liên nhưng bị gạt ra.

- "buông! "

- "Trúc Liên, ngươi sao vậy??? Là ta này.. Là chủ tử của — "

Nàng chưa kịp nói hết câu đã bị nụ cười mỉa mai của Trúc Liên ngăn chặn.

- " chủ tử? Đòi này kiếp này,Y Liên Ta! Chỉ có một chủ tử là Vương "

Nàng kinh hoàng, không thể tin..

Cô nương lúc nào cũng vui cười,đáng yêu,trung thành với nàng... Hóa ra chỉ là giả...

Hóa ra sự lạnh lùng này mới là bản chất thật của Trúc Liên sao?... Không,là Y Liên mới đúng.

Hứa Thanh Thanh đứng chết trân,không hiểu gì hết, cảm thấy bây giờ quả thật nàng mệt mỏi rồi.

Vương bước tới cạnh nàng, chậm rãi nói.

- " ngươi bắt được tâm hần. "

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt,khó hiểu.

- " Ta? Ta bắt được tâm ai chứ? "

Đôi mắt hần lạnh lẽo dâng lên chút sát khí làm những người xung quanh đều run rẩy.

- " A Thanh.... Ngươi nói ta phải làm gì với ngươi? "

Hứa Thanh Thanh bộ dáng không sợ chết nhưng trong lòng đã rơi lệ, giọng nói đã có chút run rẩy mà nàng không hề phát giác.

- " làm Gì? Đương nhiên là thả ta đi. "

Nghe xong, hần cười một tiếng tựa hồ như đang nghe chuyện cười của nàng.

- " Thả? Ngươi quên đây là nhà ngươi sao? "

- " Nhà????". Nàng sững sờ lặp lại.

Hần dùng đôi tay thon dài nâng cằm nàng lên đối mặt với mình, ánh mắt lạnh lẽo.

- " Đây chính là nhà ngươi. "

Muốn phản bác nhưng Hứa Thanh Thanh phát hiện bản thân không thể nói gì, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ, tầm mắt tối dần...

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Ngày 2_Tháng 1 _ Năm 2019 [âm lịch]

Năm mới vui vẻ ~~~~~

Trái ngược với cảnh Hứa Thanh Thanh yên tĩnh ngất đi chính là bầu không khí lạnh lẽo lúc nào cũng đeo bám đám hộ vệ.

Bạch yên lặng đến gần hoàng thượng nhưng không bị phát giác. Võ công hoàng thượng cao như vậy nhưng lại không chú ý tới có người tới gần. Xem ra, hoàng hậu này đã chiếm một phần trong tâm hoàng thượng .

Lần thứ hai, Bạch thấy hoàng thượng như vậy. Tuy không thể hiện ra bên ngoài nhưng hần biết bên trong hần đang vô cùng rối loạn.

Lần thứ nhất chính là ngày mẫu phi của Hoàng Thượng, Diệp nương nương bị ban tử. Năm đó,hần được nhậm về rồi huấn luyện suốt 2 năm, hoàng thượng 7 tuổi,khi Diệp Phi nương nương uống chén rượu độc, chính hần đã nhìn hoàng thượng tay cầm kiếm tàn sát hết thái giám, nô tỳ ở đó.

Bây giờ, hoàng thượng đã dần trưởng thành...

Bạch, là người theo hoàng thượng lâu nhất trong tứ hộ vệ, cũng là người hiểu chủ tử của bọn họ nhất.

Hoàng thượng, chủ tử của bọn họ...

Động tâm mất rồi!

Bạch quả thực rất lo lắng về việc hoàng thượng thể nhưng lại động tâm với một hoàng hậu... Rất có khả năng là người của Tử Nguyệt Cung đưa vào làm gian tế.

Trước đây hẳn thật sự không hiểu.. Một nữ nhân võ công không bằng một cấm vệ quân thì làm sao để ám sát hoàng thượng? Nhưng giờ hẳn đã hiểu! Mục tiêu không phải ám sát, mà là khiến hoàng thượng động tâm.

... Đến lúc đó, nàng ta nói gì, hoàng thượng cũng nhất nhất nghe theo thì phải làm sao? Minh triều phải làm sao? Cho nên.. Hẳn phải cố gắng làm hoàng thượng tỉnh táo lên!

- " Bạch, người nghĩ gì vậy?"

Bạch giật mình, nhanh chóng giả vờ trấn tĩnh cung kính đáp lại:

- " Hoàng thượng, ở cánh rừng phía đông phát hiện trâm cài của hoàng hậu ". Dứt lời liền lấy ra một cái trâm phi thúy xanh biếc dâng lên cho hẳn.

Âu Dương Vũ Hiền im lặng, đưa tay nhận cây trâm phi thúy, ánh mắt nhìn Bạch.

Bạch hiểu ý, tiếp tục báo cáo.

- " thần đã cho người tìm, phát hiện một hang động bí ẩn cách đó ba mươi dặm, Xung quanh có rất nhiều cơ quan, Thần đã cho người canh chừng quanh hang động"

Vũ Hiền đem cây trâm cẩn thận cất đi, rồi rài bước ra ngoài:

- " Theo ta đến đó.."

Bạch nhú mày, mím môi rồi nói:

- " Chủ tử, có thể là bẫy..."

Hắn dừng bước, im lặng một lúc rồi vận khinh công rời đi, trong không khí phiêu tán vang lại một câu:

- " Dù là bẫy thì ta vẫn sẽ vì nàng mà tới. "...còn nữa, ta tin nàng. Trong lòng thăm bỗ sung.

Tin nàng, ta tin nàng sẽ không làm hại ta, ta tin nàng không phải là người của Tử Nguyệt Cung.

Bạch sửng sò, nhìn theo bóng lưng của nam nhân kia, trầm mặc một lúc cũng phi thân theo.

Chỉ mong hoàng hậu thật sự không phải người của Tử Nguyệt Cung.

Y Liên nhanh chóng bước vào, cung kính mà nói:

- " Vương, bọn họ phát hiện, giám sát quanh Thổ Yên Cung. "

Nam nhân yên tĩnh ngồi trên ghế, khí phách vương giả cao quý toát ra, trên mặt vẫn đeo mặt nạ quý, nghe xong lời nói của Y Liên thì chuyển động ánh mắt nhìn nàng.

Hắn đứng dậy, rời khỏi ghế, y phục ma sát với nhau tạo ra tiếng sột soạt, vang lên giữa hang động yên tĩnh, bạc môi khẽ nói:

- " Đi thôi. "

Y Liên nhìn bóng lưng của Vương, chậm chậm bước theo.

Hứa Thanh Thanh tỉnh lại, cảm thấy đầu óc có chút mụ mị rồi.

Ánh mắt nàng chớp chớp, nhìn xung quanh, chính xác thì nàng vẫn ở cái hang động hôm qua, chỉ là không còn tối đen như vậy nữa, trên bàn còn có một

cây nền.

Nàng ngồi dậy, dụi dụi hai mắt, cảm thấy rất mệt mỏi, không biết phải làm sao, trong lòng gào thét.

Trời ơi ~~~ hoàng hậu a ~ hoàng hậu à ~ vì sao người lại có một đồng chuyện rắc rối như vậy chứ???

Nhưng mà.. Rắc rối nhất chính là cả ngày nàng chưa có ăn cái gì!!! Chưa có ăn đâu!!! Đói muốn chết!

Bụng của nàng rất đồng tình mà phát ra âm thanh...

Đột nhiên, cửa động mở ra, Hàn bước vào, trên tay còn mang theo đồ ăn, chưa kịp định thần thì nàng đã nhào tới kêu:

- "Oaaaa ~ Đồ ăn đây rồi! "

Hàn giật giật khoe miệng, nhanh chóng đặt thức ăn lên bàn, nhìn nàng vô cùng mắt hình tượng ăn ngấu nghiến.

- "Cung chủ..."

- "...ở?" [hờ] Hứa Thanh Thanh vừa nhét một cái màn thầu vào trong miệng, khó khăn mà đáp lại.

Nam nhân trước mặt liền cạ lời, nhìn nàng ăn hết cái màn thầu mới chậm rãi nói.

- "Người thật sự mất trí nhớ?"

Vừa ăn xong màn thầu, nàng lại nhai đùi gà thơm phức, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn.

- "Ười ó ị u ông ế?" [Người có bị ngu không thế?]. Trong miệng một đồng đồ ăn, nàng tiếp tục khó khăn hỏi.

Hàn triệt để cạ lời.. Sa mạc lời.. Đại dương lời.. Hạn hán lời..

Hấn!!! Vốn không hiểu nàng nói cái gì hết!!! Nhưng mà hấn biết nhất định cung chủ đã mất trí nhớ rồi! Nếu không thì làm sao có thể ăn uống một cách....

Thật không thể dùng từ gì để diễn tả mà...

Còn Hứa Thanh Thanh vẫn vô tư ăn uống, không hề biết nam nhân trước mặt đang nghĩ gì.

~~~

Năm mới zui zẻ ^^ ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tin tưởng

Trước cửa động của Thổ Yên Cung tụ tập một đám người, một bên là người của Thổ Yên Cung, bên hông mang lệnh bài "Tứ ", đứng giữa chính là Tiểu Trôi. Một bên là người của Âu Dương Vũ Hiên.

Hấn sát khí đầy mình, tay cầm kiếm sắc bén, ánh mắt trầm xuống, đơn giản hỏi:

- "Nàng đâu?"

Tiểu Trôi nghe xong, lập tức dùng kiếm chỉ thẳng vào hấn, nóng nảy mở miệng:

- "nàng cái gì mà nàng! Người còn dám gọi Cung Chủ là nàng!"

Đám hắc y nhân phía sau Tiểu Trôi cũng nhao nhao gât đầu, tức giận nhìn cái tên chết tiệt khiến Cung chủ của bọn hấn mất trí nhớ! Khiến cho Cung chủ mạnh mẽ bọn hấn tôn sùng trở thành một nữ nhân yếu đuối! Vốn định đi tìm người trả thù này, không ngờ người lại tự vác thân đến! Đã vậy, chúng ta sẽ thay Cung Chủ dạy dỗ người! - Tiếng lòng đám hắc y nhân said.

Âu Dương Vũ Hiên khẽ nhủ mảy, cất giọng trào phúng.

- "Hm.? Ta gọi nương tử của ta, người cần được sao?"

Trước khi Tiểu Trôi cất lời thì một người khác bước ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- "Nương tử của người? Chỉ bằng cái tên căn bã nhà người mà dám to tư tưởng đến Cung Chủ?"

Mấy người khác lập tức cất lời mắng chửi.

- "Chỉ vì người mà Cung Chủ lại bị mất trí nhớ!"

- "Người đúng là không đáng làm hoàng thượng!"

- "cầu hoàng đế!"

Bạch đứng bên cạnh vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Hắn không ngờ tới hoàng hậu kia lại chính là Cung chủ Tử Thiên Cung! Như vậy, bao lâu nay nàng tiếp cận hoàng thượng chỉ vì một mục đích ám sát hoàng thượng... Chỉ là cơ hội nhiều như vậy, nàng ta lại không động thủ? Thật sự có chút khó hiểu. Hay nàng ta muốn đợi đến khi đã nắm chắc tâm Hoàng Thượng? Nếu đã động tâm, chắc chắn sẽ mềm lòng! Hơn nữa, nếu nàng ta thật sự là Cung chủ thì ở chỗ này lại càng không chút nguy hiểm! Nhưng đã là như vậy, nàng cần gì phải tiếp tục diễn kịch mất trí nhớ? Nếu thật sự là thật thì chuyện này cũng quá khó tin! Nhưng giờ hắn không nghĩ nhiều như vậy được! Trước hết cứ hỏi ý kiến hoàng thượng!

Nghĩ tới đây, Bạch lập tức quay sang nhìn chủ tử của mình, truyền âm hỏi "hoàng thượng, bây giờ chúng ta có cần cứu hoàng hậu ra không? "

Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Vũ Hiên đã truyền âm trở lại: "nhất định phải cứu nàng ra "

Bạch không tiếng động gạt đầu một cái, vung tay phóng ám tiễn trúng mi tâm vài người trong đám hắc y nhân.

Hai hắc y nhân chưa kịp kêu rên đã ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Tiểu Trôi nhìn cảnh đó, tức giận lại càng tức giận hơn, chửi một tiếng liền cầm kiếm nhanh chóng xông lên đánh nhau.

Người bên cạnh thấy thế, cũng lập tức xông lên, không chút lưu tình vung kiếm.

Mấy chục ám vệ đứng sau Bạch cũng không chần chờ lao vào đám hắc y nhân, chiêu thức tàn nhẫn.

Tiểu Trôi vận khinh công, nhảy một bước đứng trước mặt Vũ Hiên, lại một lần nữa chỉ kiếm vào mặt hắn:

- "Ta - Đại Trôi! Nhất định khiến người hôm nay có đi mà không ——

"Keng ~ "

Bạch từ gần đó đột ngột lao đến, gươm kiếm lên chém thẳng vào Tiểu Trôi, không kiên nhẫn nhủ mảy, phun ra một câu:

- "lắm lời!"

Đối với một người có tính tình nóng nảy như Tiểu Trôi thì lập tức phẫn nộ, mặt hồng hồng gươm kiếm lên đỡ.

Âu Dương Vũ Hiên nhìn cảnh này, không nói thêm gì mà vận khinh công, điểm chân một cái liền biến mất khỏi đó.

Bạch cảm nhận khí tức của người kia biến mất, có chút sốt hoảng nhìn về phía cửa động, cắn răng một cái, lực đạo đánh về phía Tiểu Trôi càng tăng, cũng âm thầm truyền âm cho những ám vệ khác.

Tuy hoàng thượng võ công cao cường, nhưng một bầy kiến cũng có thể cắn chết voi, không phải sao??? Một mình tự ý xông vào trong động, lỡ có mệnh hệ gì thì cả đám ám vệ bọn hắn cho dù chết cũng không đền nổi đâu!

____~____ phân cách tuyến ____~____

Âu Dương Vũ Hiên dùng khinh công xông vào động, đi được một lát lại nhủ mảy nhìn bốn lối đi trước mặt.

Đột nhiên, tiếng bước chân cực nhỏ vang lên ở lối đi thứ hai, dường như có chút vội vã, càng ngày càng gần chỗ hắn đang đứng. Hắn trầm tĩnh nhìn vào cửa động thứ hai, tay cầm kiếm chờ thời cơ.

Hắn sau khi đưa cơm cho Cung chủ, nghe nói Tiểu Trôi đã đem người ra nghênh chiến với hoàng thượng căn bã kia liền vô thức nổi lên lo lắng.

Cái tên ngốc nghếch kia tính tình nóng nảy, hồ chút là tức giận, còn có kiêu ngạo, gặp phải người như hoàng thượng căn bã khẳng định phải chịu thiệt! Chết tiệt! Lỡ như cái tên ngốc kia gặp phải chuyện gì...

Ách?? Hắn đang nghĩ cái quái gì vậy? Cái tên ngốc kia ít nhất cũng có võ công, chắc không tới nỗi gặp chuyện... Hân mãi suy nghĩ, lo lắng cho người kia nên không hề phát giác có bóng hình đứng gần mình.

Bỗng một ánh quang lóe lên, tiếng xé gió vụt tới, chưa kịp định thần đã thấy mũi kiếm từ trước hướng tới bản thân, Hân không kịp nghĩ gì nữa, về mặt trầm xuống vùng tay ngăn chặn đường kiếm tàn nhẫn kia, ánh mắt dần hướng lên trên.

Đã không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền ngạc nhiên.

Là Âu Dương Vũ Hiền! Sao hắn có thể ở đây? Như vậy.. Như vậy.. Tiểu Trôi hân..??? Trong lòng Hân như có lửa đốt, không thém nhìn đến tên đứng trước mặt mà dùng mười thành công lực vụt ra ngoài động.

Đồ ngốc! Ngươi mà có chuyện gì thì đừng trách ta!

Vũ Hiền nhìn bóng dáng người kia, không có ý định cản lại, ngay lập tức phi thân đi sâu vào lối thứ hai, trong lòng cũng ngậm lo lắng cho nàng.

Dù có chuyện gì, dù nàng là Cung Chủ Từ Thiên Cung, hân vẫn không nhịn được tin rằng... Nàng, nhất định sẽ không hại hân!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

____ học quái, học quái, học quái ____

Hứa Thanh Thanh ngồi trên ghế, xoa xoa cái bụng của mình, vô cùng bất nhả mà "ợ" một tiếng, than:

- "biết thế lúc này đừng ăn nhiều như vậy ~"

Dứt lời, nàng ngáp một cái thể hiện rõ bản tính "Lịch sự" của mình, nhìn về phía cửa, một ý nghĩ xẹt qua...

Hay là nhân cơ hội này tìm cách ra khỏi đây nhờ???

Nghĩ là làm, nàng lập tức đứng dậy, làm bộ dáng rón rén, nhón chân đi về phía cửa, thò đầu ra nhìn xung quanh.

Ấu zê! Không thấy ai hết! Đúng là ở hiền gặp lành, ngay cả lão thiên cũng âm thầm phù hộ bọn cô nương mà! Ahahah!

Sau trận cười như điên trong lòng, Hứa Thanh Thanh nhanh chóng đi ra ngoài, nhìn một đồng lối đi, âm thầm cắn răng, trong lòng lại tiếp tục phản tự luyện.

Hừ! Bọn cô nương ăn ở tốt, hiền lành thiện lương, mỹ mạo vô song, khuynh quốc khuynh thành, dung nhan tuyệt mỹ, đơn thuần khả ái, đáng yêu siêu cấp, nhiệt tình hòa đồng, cảm kỳ thi họa đều tinh thông...[Lược bỏ - lược bỏ - lược bỏ] Đã như vậy! Nhất định chọn lối nào cũng có thể ra ngoài. Há há!

Sau đó, nhắc chân chọn một lối đi mà không thém suy nghĩ thêm.

Bước được vài chục bước, nàng đột nhiên thấy vài thân ảnh màu đen đột nhiên xuất hiện, bộ dáng vội vã nhưng ánh mắt vừa lướt qua nàng đã nhanh chóng dừng lại, cung kính đối nàng nói:

- "Cung Chủ!"

Nàng dùng bộ dáng trầm tĩnh nhưng thực ra trong lòng đang hoảng sợ trả lời:

- "Có chuyện gì?"

Một trong hai người kia nhíu mày đáp:

- "Cung chủ, là tên cận bã kia dẫn người đến, bây giờ thuộc hạ phải ra cửa động."

- "ừm" đi nhanh lên! Đi nhanh đi! Khoan? Tên cận bã? Cửa động???

Nghe được nàng " ừm " một tiếng, hai thân ảnh kia lại biến mất...

Hứa Thanh Thanh đứng tại chỗ một lúc mới nhận ra... " cửa động "???

Nàng nhìn thẳng về hướng kia, hét:

- " Chờ taaaaaaa !!! "

Thế nhưng hai người kia ngay cả bóng dáng cũng không còn nữa.

.. Hự... Trời oiiii!! Sao lúc này không nhờ hai tên kia đưa mình ra ngoài luôn???

Nàng nhìn về phía hai người kia vừa biến mất, oán hận đi về hướng đó.

Đi một lát, lại gặp mấy cái lối đi khác, tiếp tục ý nghĩ lúc này [Ý nghĩ tự luyến] rồi tùy tiện bước tiếp.

Có thể nói, Hoàng hậu của các ngươi đã tự luyến tới mức chỉ số thông minh về 0!

Đi hoài, đi hoài, Hứa Thanh Thanh nhận ra một vấn đề đáng sợ hơn cả đáng sợ...

Nàng lạc rồi!!!!

Hóa ra, nàng ăn ở quá tốt, quá hiền lành thiện lương, mỹ mạo vô song, khuynh quốc khuynh thành, dung nhan tuyệt mỹ [Lược bỏ phần tự luyến] nên lão thiên kia cũng sinh lòng ghen tỵ! Đồ kỵ! Thế nhưng khiến cho một nữ nhân không mù đường như nàng bị!!! Lạc!!!

Cuộc đời quá bất công a ~~~~~

Bỗng, từ một nơi xa phát ra một tiếng " Cách " nhỏ làm cô nương "mỹ mạo vô song " kia giật cả mình, run run quay lại nhìn.

- " không .không phải là ma đấy chứ???" suýt nữa làm trái tim mỏng manh của bản cô nương vỡ nát rồi!

Hứa Thanh Thanh nuốt nước miếng một cái, vừa nhìn thấy cái bóng hiện lên trong lối rẽ trước mặt. Bầu khí tức quý dị đáng sợ mà lần nàng gặp cái tên " Vương của hái hoa tặc " bắt đầu xuất hiện. Không nói hai lời, bộ não chưa động mà thân đã hoảng hốt đụng vào vách tường, bàn tay không hiểu chạm phải chỗ nào khiến cho nàng.... Bị rơi xuống.

Lão Thiên đây tuyệt đối là trắng trợn hãm hại Aaaaaaaaaaaaaa ——!!! - Đây là suy nghĩ trước khi nàng mất ý thức.

_____ Bồn Phân cách tới thăm các ngươi này _____

Âu Dương Vũ Hiền nhú mày, đi mãi, đi mãi, lại giống như lạc vào một mê cung vô tận.

Đột nhiên, hần lại nghe thấy tiếng thét vô cùng quen thuộc của ai kia...

Là nàng!

Tiếng thét còn chưa dứt, hần đã điểm mũi chân phi thân về phía phát ra âm thanh, trong lòng ần ần lo lắng.

Người kia, hét thảm thiết như vậy, không phải là gặp chuyện gì rồi chứ?!

Nhưng.. Nàng là Cung chủ Từ Thiên Cung, còn có thể gặp chuyện gì trên chính chỗ của mình??

Dù nghĩ vậy, hần.. Thật sự vẫn lo lắng.

Từ lúc nào, hần lại lo lắng cho một nữ nhân mặt dày hơn tường thành Minh quốc, tự luyến tới mức khiến người ta muốn tránh xa...

... Khẩu vị của hần có phải quá khác người rồi không???

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên tiếng xé gió truyền tới, một ám tiễn sắc nhọn phi thẳng tới hần.

Lại nhú mày, lắc thân mình tránh đi, tiếng ám tiễn phi thẳng vào tường, phát ra tiếng vang. Hần hướng mắt về phía bóng tới, tay nắm chặt kiếm.

Thế nhưng, ở đó đã không còn gì.

Khí tức nguy hiểm, quý dị lại mang vài phần quen thuộc đã biến mất.

Hần cảnh giác nhìn xung quanh, đứng tại chỗ một lúc, biết được tiếng thét kia chỉ quanh quẩn ở chỗ này nên bắt đầu tìm kiếm cơ quan.

_____ Bồn phân cách lại tới này _____

Hứa Thanh Thanh vừa tỉnh lại đã thấy bản thân ở một nơi... Có ánh sáng vô cùng âm u.

Cả một nơi rộng rãi như vậy, chỉ có ánh sáng le lói từ một cây đuốc phát ra, ánh lửa như đang nhảy múa, khiến cho người nhìn không khỏi cảm thấy.....

Mẹ đó! Đau mắt chứ sao!

Thế nhưng, ở trong góc tường lại có một thứ gì vuông vuông.... Cũi sắt?? Í?

Nàng tròn mắt, nhìn thấy trong cái cũi sắt kia có một người, không rõ là nam hay nữ, vận một bộ bạch y rách nát có chút quen mắt, mái tóc dài rối loạn xõa xuống. Trên người có vài vết roi, cả cơ thể co lại trong góc, vừa nhìn qua liền nghĩ tới hai chữ "chặt vật".

Hứa Thanh Thanh đơ người nhìn cảnh đó, da đầu có chút tê dại.

... Chắc không phải ma đâu???

....

Lê: trong lòng rõ ràng đang rất buồn, rất đau lòng, rất hối hận nhưng vẫn viết ra một chương không có bi thương>. Khâm phục mị chưa???

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mật Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

"con ma "chặt vật" kia nghe thấy tiếng động, liền giật mình, cả cơ thể run rẩy, giọng nói khàn khàn, sợ hãi phát ra:

- "đừng... đừng...đánh ta!"

Hứa Thanh Thanh tròn xoe mắt, đứng trước cũi sắt, hỏi:

- "Này này, ngươi là ai??? Sao lại ở đây?"

Gần như ngay lập tức, con ma kia bật dậy, khuôn mặt nhem nhuốc không nhìn rõ, chỉ có đôi mắt sáng như.... Ánh đèn, rom róm nước mắt mà kích động nắm hai thanh sắt, gọi:

- "Hoàng tầuuuuu!!"

Nàng ngớ người, nhìn cái tên trước mặt, tức giận chỉ vào hắn.

- "Ai là hoàng tầu của ngươi? Tầu cái đầu ngươi! Thấy mỹ nhân mà nhận làm tầu tầu???"

.... Quạ quạ quạ...

Sau vài giây yên tĩnh...

Hai mắt hắn lập tức rung rung, ai oán nhìn nàng, cất giọng khàn khàn tràn đầy oán giận:

- "Hoàng tầu, ngươi thế mà không nhận ra ta ~ là Âu Dương Chi Nguyên đây a ~ Đệ đệ phu quân của tầu đó!"

Hứa Thanh Thanh lúc này mới nhận ra, hai tay đập vào nhau cái "bốp", a một tiếng thể hiện bản thân đang rất ngạc nhiên.

- "A! Ra là ngươi! Nhưng sao ngươi lại ở đây?"

Chi Nguyên vừa nghe, nước mắt lập tức trào ra, khóc thảm thiết như nữ nhân, làm gì có tí nào giống nam nhân đâu.

- "hoàng tầu, đệ.... Đệ lên theo hai người đi.. Rồi bị bắt cóc....."

Nàng tròn mắt, lúc sau mới tiêu hóa nổi, nhìn hắn:

- " Sao ngươi không xin hoàng huynh của ngươi mà phải lên theo? "

Đáp trả lại là tiếng khóc thảm thiết hơn của hắn.

- " oa huhu ~~~ nếu mà hoàng huynh cho phép đi cùng thì đệ cũng không cần phải lên theo rồi bị đánh như thế này ~~~ ". Hoàng huynh rõ ràng là muốn đi hâm nóng tình cảm với hoàng tẩu!!! Nhưng quan trọng là ta muốn đi cùng!!!

..... Hứa Thanh Thanh đỏ mồ hôi...

- " ai bảo ngươi không ngoan ngoãn ở trong cung!"

Hắn miễn cưỡng, dùng bàn tay đầy bụi bẩn lau nước mắt:

- " ô ~~~~ người ta rõ ràng lâu lắm mới được đi chơi!"

Hứa Thanh Thanh tức điên lên, giơ chân đạp vào cũi sắt một cái, đánh đá đưa nắm tay lên:

- " cái con khỉ nhà ngươi! Ngươi rõ ràng ở ngoài hoàng cung, muốn đi chơi là chuyện khó sao??? Hở??? Lừa bòn cô nương? "

Tên lừa đảo kia lập tức cười hề hề, dùng ánh mắt đáng thương nhìn nàng:

- "..... Ahyhy, hoàng tẩu khoan nóng giận, trước hết có thể thả đệ ra đây được không

Nàng bĩu môi, hất tóc một cái rồi tìm được một cục đá, dùng sức đập lên cái khóa cũ như đã trải qua ngàn năm hưởng thụ quá trình " Oxi hóa ". Vừa đập hai lần, cái khóa đã oanh liệt bỏ mình.

Nàng nhanh chóng mở cửa cái cũi sắt tồi tàn kia ra, khinh bỉ nhìn Vương gia Minh Quốc.

- " đường đường chính chính là một vương gia như ngươi lại không có xíu võ công à???"

Người kia đang cúi người chui ra ngoài, nghe câu này của nàng thì theo bản tính ngẩng đầu lên trả lời khiến cái đầu " Tiếp xúc thân mật " với thanh sắt, phát ra âm thanh rõ lớn, Hứa Thanh Thanh đứng một bên cũng âm thầm cảm thấy thương thay cho cái đầu tội nghiệp kia.

Còn về phần người chính thức bị đung...

- " Aaaaaaaa!!! Đau quá đi!!!!!!" Dứt lời liền dùng hai tay ôm lấy đầu, nước mắt vừa ngừng được một lúc lại liên tục chảy ra, tiếp tục quá trình khóc lóc thảm thiết.

.... Đúng là loại người có tuyến nước mắt phát triển!

Nhìn nước mắt đang chảy không có chút nào giống như sắp dừng lại, nàng nhíu mày, ngồi xuống vỗ vỗ người kia.

- " ngươi rõ ràng là một nam nhân, còn là vương gia! Đã không có tí võ công nào thì thôi đi, còn hay khóc lóc như vậy! Vô dụng chết đi được! "

Chi Nguyên vừa nghe tới " Vô Dụng" liền bật dậy, quạt cường lau nước mắt, không vui nhìn nàng, giọng điệu rõ ràng mang theo tức giận:

- " Đệ mới không vô dụng!"

Hứa Thanh Thanh cũng cảm thấy bản thân nói hơi quá rồi, còn chọc cho người ta tức giận. Nàng cười làm lành, nhỏ nhẹ nói:

- " Được rồi, ngươi không vô dụng.". Thực ra thì quá vô dụng!!! Bồn cô nương cũng cạn lời với ngươi rồi!

Hai người không biết, ở xa xa có một bé chuột đang ngó hai người...

Bỗng, nghe "vút" một tiếng, một bóng hình nhảy từ bên trên xuống, tiếp mặt đất vô cùng nhẹ nhàng, chỉ nghe tiếng gió lướt qua, tiếng vài " sột soạt " mà bóng hình kia đã đứng gần nàng, không hề có chút bộ dáng rơi xuống tới bất tỉnh nhân sự của Hứa Thanh Thanh.

Nàng tròn xoe mắt...

Đây là sự khác biệt giữa " võ công thâm hậu chân chính được rèn luyện ", khác xa với " linh hồn du đãng nhập vào thân thể mang võ công "... Đâu!!! Cái nguyên chủ của thân thể này chẳng thêm để lại xíu nào ký ức nữa mới đau chứ!

Hứa Thanh Thanh âm thầm giờ ngón giữa trong lòng....

Vũ Hiên bên ngoài tìm được cơ quan, vội vàng điểm mũi chân, vận khinh công mà phi thân xuống, từ xa đã nhìn thấy hai người. Một người là nàng, người còn lại trông có chút quen thuộc, nhưng dựa vào thị lực tốt của hắn... Hắn biết người còn lại này bộ dáng giống khát cái (ăn này)ngoài đường..

Khất cái? Đùa sao? Khất cái bình thường ngoài đường mà xuất hiện ở đây?

Lo lắng người có bộ dáng giống khất cái kia sẽ động thù với hoàng hậu nhà mình, hấn vội vàng phi thân xuống...

Nhưng, chân vừa tiếp đất thì tên kia đã lao tới.

Vũ Hiên giật mình, nhanh chóng lui thân về, nhú mày nhìn người kia.

Còn "khất cái" Chi Nguyên thì... Chính là muốn ôm hoàng huynh nhà mình, nhưng lại bị hoàng huynh tránh mặt, vô cùng không có thể diện té sập mặt.

.... Hứa Thanh Thanh thăm thương tiếc +1.

Bé chuột đứng ngắm thăm thương tiếc +2

Âu Dương Vũ Hiên thăm thương tiếc +3.

"Khất cái" Chi Nguyên bị té sập mặt nhanh chóng ngồi dậy, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, bộ dáng bản thiêu...

Hứa Thanh Thanh: Bản thiêu +1.

Bé chuột đứng ngắm: Bản thiêu +2.

Âu Dương Vũ Hiên: Bản thiêu +3.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mật Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

"Khất cái" Chi Nguyên thút thít, hét âm lên:

- "Hoàng huynh!!!"

Hoàng huynh nhà hấn vừa nghe được liền... Sững sờ.

- "Chi Nguyên?"

Khất cái kia lập tức điên cuồng gật đầu, sau đó lại cúi mặt xuống đất khóc thảm, dùng tay áo rách nát lên lau nước mắt, chu môi:

- "Hoàng huynh thế mà không nhận ra đệ ~~~". Bộ dáng hấn bây giờ 100% vô cùng buồn nôn, hơn nữa lại còn có ý kéo dài âm tiết cuối...

Ngươi đây là muốn bọn ta nôn hết ra cho ngươi xem à??? - Tiếng lòng Hứa Thanh Thanh, Âu Dương Vũ Hiên, bé chuột đứng xem.

Còn tâm trạng hoàng huynh của cái tên khiến người khác buồn nôn này là:

Hấn! Thật! Sự! Muốn! Mắng! Ngươi!

Phong thái hoàng tộc khi vào tay hoàng đệ này của hấn thì quả thật chính xác là bị hủy hết! Không còn chút tro tàn!

Nhưng, phải nói trọng điểm vì sao đệ đệ của hấn lại ở đây? Bộ dáng cũng giống như đã bị nhốt lâu ngày. Xem ra là có uẩn khúc?..

Hấn nghĩ một lát rồi thở dài, nhú mày một cái, chậm rãi hỏi:

- "Đệ lên đi theo bọn ta?"

Chi Nguyên vừa nghe thấy lời của hoàng huynh nhà mình, lập tức cười tươi, nhe hàm răng trắng đối lập với cái mặt nhem nhuốc của mình ra:

- "không hổ là hoàng huynh! Nói đúng rồi!"

Hứa Thanh Thanh chỉ cảm thán, cái tên này chắc chắn hồi nhỏ gặp chuyện gì đó rất đáng sợ, bị kích thích nên đâm ra ngốc luôn rồi! Vui vẻ trả lời luôn...

... Còn về phần Âu Dương Vũ Hiên, hấn triệt để càn lòi với đệ đệ của mình, nhanh chóng bỏ qua hoàng đệ ngu ngốc, đi tới trước mặt nàng.

- " Chúng ta về hoàng cung."

Nàng ngạc nhiên, có cảm giác như mình đang gặp phải tình huống dễ thấy trong mấy bộ truyện ngôn tình, nam chính nói với nữ chính " chúng ta về nhà ". Lúc này, nữ chính sẽ cảm động khóc lóc, ôm lấy nam chính...

Mọi người nghĩ Hứa Thanh Thanh nàng sẽ làm cái chuyện surot murót chỉ nhắc là sơn da gà, buồn nôn đấy sao?

Không nhá!

Nàng vô cùng nạnh nùng "ừ " một tiếng. Sau đó bổ sung thêm:

- " Muốn về hoàng cung? Tìm cách ra khỏi đây đi đã!"

...Đúng vậy, trọng điểm hiện tại là tìm cách ra khỏi cái mật thất này. Lối vào thì quá cao so với nàng rồi. Nhìn xung quanh, ở đây có một người võ công thâm hậu, một tên ngốc, một nữ nhân không biết khinh công, một con... chuột.

- " Chít chít ". Con chuột thấy nàng để ý đến nó, lập tức kêu hai tiếng thể hiện tồn tại của bản thân.

Tiếng kêu vừa dứt, tên ngốc bị hoàng huynh bỏ mặc im lặng này giờ đột ngột hét ầm lên, một bộ dáng sợ hãi chỉ thẳng vào con chuột.

- " Chuộtttttttt!!!!"

..... Làm như chỉ mình nguoi biết nó là chuột không à.? Cần gì la hét ầm ĩ tới vậy không???

Con chuột thấy có người chỉ vào mình, hiểu kì lại gần.

Chi Nguyên cảm giác da đầu run lên rồi, vút hết tiết tháo, vút sạch thể diện, [Thực ra ngay từ đầu đã vút sạch rồi], lập tức điều động cả thân mình lùi ra sau, nước mắt đã đình chỉ được một lúc lại có xu thế bùng nổ, vừa lùi về sau vừa hét thảm thiết:

- " Nguoi!!! Nguoi đừng có lại đâyy!!! Hoàng huynh! Hoàng tâu!!! Cứu đệ!!!!!"

Hai vị bị chỉ đích danh khoanh tay đứng nhìn trò khôi hài giữa một người, một chuột này.

... Đường đường một nam nhân sinh ra trong hoàng thất, không có võ công thì thôi! Lại còn sợ một con chuột! Đến thân nữ nhân như Hứa Thanh Thanh nàng còn chưa có sợ đó nha!

Lúc này, Âu Dương Vũ Hiên đã càn lòi với đệ đệ nhà mình, không nói một lời lấy ra một cái gì gì đó nho nhỏ, đưa lên miệng thổi một hơi, phát ra âm thanh... Đúng là khó nghe! Lại thêm tiếng thét thảm thiết của Chi Nguyên nữa....

..... Nàng đứng cạnh lập tức lấy tay che lại đôi tai nhỏ bé đáng thương của mình, trong lòng âm thầm gào thét, quả thật hai người này muốn " Song âm hợp tác " tra tấn màng nhĩ của một cô nương khả ái đáng yêu dễ thương vô đối là nàng?

Không biết, nếu như hai nam nhân ở đây nghe được ý nghĩ trong lòng nàng sẽ có biểu hiện như nào nữa. Thôi kệ.

Chi Nguyên sau khi gào thét một hồi tới khan cả cổ, mặt cả người thì hoàng huynh của hấn mới nạnh nùng ra tay....

Còn ra tay như nào? Đó chính là mặt đối mặt, mắt đối mắt, nhìn nhau không thèm chớp một cái... Cứ duy trì như vậy được một lát thì con chuột nào đó bỏ đi....

Lý do nó bỏ đi là vì sợ hãi khí thế của nam nhân kia? Đương nhiên không phải! Là do... Nó phải về nhà của nó, gọi cả họ hàng tổ tông nhà nó ra để hù dọa lại nam nhân kia. [Đùa đấy].

Sau đó, Âu Dương Vũ Hiên quay đầu lại, nhìn Hứa Thanh Thanh bằng một ánh mắt phức tạp, cất giọng chậm rãi từ tính, vang vọng khắp mật thất.

- " quay về thôi".

Dứt lời, liền ôm eo nàng, nhảy một cái thoát khỏi đó.

Chi Nguyên: "..... ". Đây là trọng sắc khinh đệ đấy à? Đây chính là có thể từ liền không thèm nhìn mặt đệ đệ đấy à????? Bất công quá không vãi!!!!!!?

Đau thương một lúc liền hướng bên trên hét:

- " Hoàng huynhhhh! Cứuuuuu đệ nữaaaaa!!!!"

Kết quả, bên trên vang vọng lại tiếng trả lời của hoàng huynh nhà hấn:

- "chút nữa sẽ có người đến đưa đệ ra "

Lời còn chưa dứt đã nghênh ngang rời đi, nào có đem người đệ đệ này đặt vào mắt đâu.

Chi Nguyên đau khổ thở dài, cuối cùng nhận mệnh, ngồi tại chỗ chờ người tới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Âu Dương Vũ Hiên bế nàng lên, còn là bế kiểu công chúa đáng thẹn.

Thế nhưng, giờ phút này, Hứa Thanh Thanh cũng không hơi sức đâu quan tâm chuyện này, đầu óc nàng rối bời, ngược đầu lên nhìn góc nghiêng thần thánh của hắn, mấy lần mở miệng nhưng không thốt ra được một lời. Sao hắn không hỏi nàng cái gì? Nàng là cung chủ Từ Thiên cung đấy!

Thực ra, hắn cũng vậy, hắn cũng đang đầu óc rối bời đấy thôi. Nhưng, ai bảo hắn lại đi yêu nàng chứ. Cho nên, hắn nguyện ý tin tưởng. [trên đời này có quảng thưng như vậy sao?]

Lúc này, Hứa Thanh Thanh cuối cùng cũng nhẹ nhàng mà nói:

- "ngươi không nghi ngờ ta à?"

Hắn thờ một hơi dài, nét mặt giãn ra, đáp lại:

- "Nàng sẽ giết ta?"

Nữ nhân đang yên tĩnh trong lòng hắn lập tức lắc đầu nguầy nguậy, ánh mắt kiên định nhìn hắn:

- "ta sẽ không giết ngươi."

- "Vậy là được rồi."

Hứa Thanh Thanh ngạc nhiên. Chỉ như vậy thôi sao? Ôi mẹ ơi, sao tự nhiên nàng thấy cảm động quá vậy nè?

- "Vì một câu nói, ngươi nguyện ý tin tưởng ta sao??? Không sợ ta lừa ngươi đấy à?"

Nghe xong, hắn dừng bước, cúi đầu xuống, mắt đối mắt với nàng, trong mắt tràn đầy nhu tình, cười khẽ một tiếng:

- "là vì ta yêu nàng."

.... Mẹ nó! Ngay lập tức, mặt nàng đỏ ửng lên, không nói một lời mà đưa hai tay lên che mặt. Lần đầu có người tỏ tình với nàng aaaaa, còn là một soái ca aaaaa... Thực ra, nàng cũng có chút thích thích hắn đó... Mặt nàng thực ra rất mỏng đó aaaaa. tiếp tục thẹn thùng - ing.

Thấy biểu hiện của nàng, Hắn đột nhiên nghiêm túc mà hỏi:

- "Vậy, nàng có thích ta không?". Không phải yêu, chỉ cần là thích. Nếu như nàng không thích thì ta sẽ dùng thời gian để đem hình bóng của mình đặt vào trong tim nàng. Còn nếu thích rồi thì sẽ dần dần trở thành yêu. [... Sến...]

Hứa Thanh Thanh im lặng hồi lâu, cuối cùng gật đầu nhẹ một cái. Nếu như không phải thị lực nam nhân kia tốt thì chắc cũng chẳng thấy được cái gật đầu vô cùng nhẹ nhàng này.

Nhưng mà, rất may mắn là hắn đã thấy rồi. Sau đó, hắn mang nụ cười trên mặt, kiềm chế sự vui vẻ trong lòng, vận khinh công nhảy lên cao, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Nếu nàng lừa hắn thì sao? Nếu nàng giả mất trí nhớ thì sao? Nếu nàng luôn âm thầm ám hại hắn thì sao?

Chẳng sao cả, nàng muốn chơi trò chơi này, hắn sẽ cùng chơi với nàng.

Còn nếu, nàng thật sự mất trí nhớ, thật sự thích hắn, thật sự không có ý định giết hắn thì cả đời này, nguyện cung chiều, yêu thương một mình nàng. [... Mùi vị giả dối]

_____ phân cách tuyến _____

Hai ngày sau, bọn họ an toàn quay lại hoàng cung, không gặp chút bất trắc nào.

Ngoại trừ việc Hứa Thanh Thanh bị ăn đậu hũ không ít...

Nàng quay về phòng, nhảy lên giường, lăn qua lăn lại rồi thở dài thỏa mãn.

- "thật là mệt chết đi được mà!"

Nhìn lên trần nhà, nàng chợt nhớ tới Trúc Liên. Cứ nghĩ là tỷ muội tốt cơ... Không ngờ tất cả chỉ là diễn mà thôi.

Đau lòng một chút, Hứa Thanh Thanh tiếp tục vô tâm vô phể, quên luôn tỷ muội tốt thật sự xuyên không cùng nàng mà ngủ mất.

Phiền não, đau lòng, buồn bực gì đó, nếu gặp phải thì cứ ngủ một giấc, ngủ dậy là hết buồn ngủ ngay ấy mà.

Âu Dương Vũ Hiền nhìn theo bóng lưng nàng, mỉm cười rồi tới thượng thư phòng.

Kì thực, hắn vẫn nghi ngờ việc hoàng đế hắn bỗng nhiên xuất hiện ở đây. Lén đi theo? Bị bắt cóc?

Vậy sao lại không trực tiếp đưa về Tử Thiên Cung mà lại bắt nhốt ở đây.?

Thở dài một hơi... Hoàng đế này của hắn, rốt cuộc là ngốc thật hay giả ngốc?

Âu Dương Vũ Hiền nhú mày, cuối cùng chính là không thềm nghĩ nữa. Lại nhớ tới hoàng hậu nhà mình, tuy mặt dày như vậy nhưng cũng có lúc ngại ngùng. Đúng là khả ái....

Ahyhy.._.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Vốn tưởng có thể ngủ một giấc đến khi mặt trời lên cao, ai ngờ vừa sáng sớm đã bị một nha hoàn lạ mặt đánh thức.

- "nương nương?"

- "Hoàng hậu nương nương?"

Tiếng gọi nhẹ nhàng lôi kéo Hứa Thanh Thanh ra khỏi giấc ngủ ngon. Nàng mở hai mắt, nhú mày bất mãn, đôi mắt tràn đầy sự oán trách đối với nha hoàn này.

- "làm sao?"

Nha hoàn kia thấy nàng tỉnh lại, lập tức cúi đầu nhẹ giọng đáp:

- "Hoàng hậu, hoàng thượng cho mời người đến dùng bữa sáng. "

Buồn ngủ nghe chữ được chữ không, nàng nhắm hai mắt, trùm chăn lên đầu, mơ màng nói:

- "Không đi..."

Nha hoàn kia vừa định nói thêm gì đó thì đã bị một người chặn lại.

Người kia hạ thấp giọng:

- " lui ra đi "

Nha hoàn sững sờ một chút rồi nhanh chóng cúi đầu lĩnh mệnh, ra khỏi phòng.

Đến khi trong phòng chỉ còn hai người, hấn mới ngồi xuống bên giường của hoàng hậu, dịu dàng kéo chăn ra.

Hứa Thanh Thanh lập tức bực bội. Sáng sớm không để cho người ta ngủ sao? Mấy người dậy sớm như vậy để làm gì? Chơi với ma à?

Nàng bật dậy, trừng mắt nhìn người đang kéo chăn rồi lại giật mình, thốt lên:

- "...hoàng thượng?"

Nam nhân vận hoàng bào đang ngồi bên giường, dùng ánh mắt ôn nhu khiến người khác nổi da gà nhìn nàng.

- " ừm? Hoàng hậu, nên rời giường rồi."

Người cũng đã đến đây, ta làm sao dám trái ý. Vừa nghĩ, nàng liền dụi dụi mắt, theo thói quen gọi:

- " Trúc Liên!"

Thế nhưng không có ai đáp lại. Hoàng thượng nhìn nàng một lát, rồi gọi mấy nha hoàn vào phòng giúp nàng, còn bản thân rất tự giác đi ra ngoài.

Hứa Thanh Thanh trầm mặc. Ừ, đúng rồi. Trúc Liên kia không phải là Trúc Liên, muội muội của nàng.

Người Trúc Liên trung thành, không phải là nàng. Mà là nguyên chủ của thân thể này, Cung chủ của bọn họ.

Thở dài một hơi. Nàng quả quyết nhắm mắt lại. Mặc cho đám nha hoàn muốn làm gì thì làm.

_____ phân cách tuyến lười _____

Một khắc sau, nàng đã ngồi trước mặt hoàng thượng. Hai mắt tỉnh táo lấp lánh ánh sáng nhìn chăm chăm đồ ăn trước mặt, lại nhìn nam nhân hoàng thượng chết tiệt kia. Người không đụng bốn cô nương làm sao dám đụng?

- " Hoàng thượng, người chưa đói sao?"

- " Ta đói rồi. "

- " Vậy sao người không ăn đi?"

- " nàng dứt ta ăn được không?". Hấn cười.

- "... Được!". Mới là lạ!!! Người không có tay à?

Bên ngoài bình tĩnh, nội tâm sóng gió. Hứa Thanh Thanh nhẫn nhịn mỉm cười dứt cho hấn mấy khúc xương cá.

Haha. Muốn bốn cô nương dứt cho người? Ok. Ăn xương nhé ~

Ánh mắt nồng đậm tiểu ý, hoàng thượng nhẹ giọng bảo:

- " Ta không ăn cá "

What? Hứa Thanh Thanh cạn lời một chút. Gắp một miếng thịt. Khổ sở hầu hạ hấn dùng bữa sáng.

Ai nói hoàng thượng không kén ăn, bốn cô nương liền băm người đó.!

Từ đầu đến cuối, trong mắt hấn đều mang theo tiểu ý cùng ôn nhu. Sau khi trêu chọc hoàng hậu nhà mình đủ rồi thì nhanh chóng thượng triều. Để lại một câu rồi quay người tiêu sái rời đi.

- " Trưa nay nàng lại cùng dùng thiện với ta."

Nàng cầm lạnh, miếng thịt ngon lành thơm thơm vừa nhét vào miệng lại cảm thấy vô cùng khó nhai.

Dùng thiện??? Nói thẳng ra là hầu hạ người luôn đi!

Mang tâm tình buồn bực chồng chất buồn bực, Hứa Thanh Thanh liền điên cuồng càn quét bàn ăn.

Nha hoàn: "... " =Δ=??? Hoàng hậu, tướng ăn của người thật.....uy vũ?

_____ phân cách tuyến phần nộ _____

Âu Dương Vũ Hiền vừa bước ra khỏi phòng, trên khuôn mặt đã không còn tiểu ý, ôn nhu mà chỉ còn sự nghiêm túc, lạnh lẽo.

Hắn ngồi trên Long ý, nhìn xuống quần thần. Ánh mắt lạnh lùng như tuyết, nào có sự ôn nhu ban nãy, mày kiếm khẽ nhúc:

- " Có chuyện mau nói ".

Giữa chúng quần thần, vị tướng quân tuổi vừa hơn nhược quán bước ra, cúi người trước mặt hoàng thượng rồi ồm ồm cất tiếng:

- " Hoàng thượng, Thần xin tâu "

- " Nói ".

- " Bẩm hoàng thượng, Ở phía đông đột ngột xuất hiện quân phản loạn với quy mô lớn, đã cướp đoạt của cải dân chúng, giết người không nương tay. Bọn họ ai ai cũng đều trang bị vũ khí cùng áo giáp, được huấn luyện bài bản, e là có âm mưu xấu, kính xin hoàng thượng cho Thần dẫn năm vạn quân đi diệt quân phản loạn ".

Âu Dương Vũ Hiền ngồi trên cao, khỏe môi giương lên một độ cong nhỏ. Trong lòng thầm nghĩ nam nhân tự xưng là Vương kia, có lẽ là chờ không nổi rồi, quân phản loạn này, 7 phần do hắn ta gây ra... Nhưng như thế này có phải lộ liễu quá không?

Dương đông kích tây?

Hắn trầm tư trong giây lát, lại hướng ánh mắt về Hạ Tướng Quân. Người này, tuổi còn trẻ đã lập nhiều công lao, đánh Nam diệt Bắc, Minh Quốc ổn định mấy năm nay, không khỏi phải kể đến người này.

Người này chính trực, có thể tin. Chỉ là, Hạ tướng quân này, khuyết điểm duy nhất là quá trọng tình thân.

Lúc này, một người khác trong hàng ngũ bước ra, hướng trên cao cất lời:

- " Bẩm hoàng thượng --- "

Hắn nhìn Quách thừa tướng, cất lời hắn:

- " lát nữa, Hạ tướng quân tới Ngự Thư Phòng gặp trẫm. Chuyện này, trẫm sẽ giải quyết. Các người còn chuyện gì nữa? "

Quách thừa tướng muốn nói lại thôi, cuối cùng lui về hàng ngũ im lặng.

Sau đó, hoàng thượng nhàm chán nghe mấy tin vớ vẩn, nhìn quan viên trong triều đầu khẩu một lát, rồi phát tay bãi triều.

Vừa bước vào Ngự Thư Phòng, hoàng thượng đã cất tiếng

- " Điều tra chuyện quân phản loạn phía đông "

- " thần lĩnh mệnh ". Một bóng áo đen trong chớp mắt xuất hiện rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mặt Dày Của Trẫm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

_ Một ngày ân ái của hoàng thượng và hoàng hậu _

- Buổi sáng -

Có thể nói, cuộc sống sau khi tuyên không của Hứa Thanh Thanh khá nhàn hạ. Chắc là như vậy...

Nhưng tất cả đã kết thúc.

Mỗi sáng sớm,khi mặt trời vừa lên một chút xúu xúu xúu xúu,nàng đã bị nha hoàn dùng đủ mọi cách thức gọi dậy,rửa mặt thay y phục rồi lại bị kéo tới phòng hoàng thượng.

Khi nàng đang hoang mang,ngơ ngác như con nai vàng thì bị câu nói của hoàng thượng tát vào mặt:

- "Nàng tới đây thay y phục cho trẫm "

Why? Vì sao bốn cô nương lại phải hầu hạ hần rồi giường? Why???- Tiếng lòng Hứa Thanh Thanh said.

Cực kỳ không vui, cực kỳ miễn cưỡng giúp hần rửa mặt, thay Hoàng bào.

Sau đó hầu hạ hần dùng thiện!

Đây,chính là CỐ Ý!

Không CỐ Ý thì bốn cô nương làm người cho các người xem!

- Lúc dùng thiện -

Hình ảnh hoàng thượng và hoàng hậu dưới con mắt người ngoài:

Đám thái giám cung nữ nhìn hoàng thượng lạnh lùng nhà bọn họ cẩn thận chọn một miếng rau thơm ngon đưa lên tận miệng hoàng hậu nhà bọn họ. Còn dụ dằng nói " a ". Hoàng hậu ngai ngừng dùng ánh mắt tràn đầy tình ý nồng đậm (?) nhìn hoàng thượng một cái rồi chậm rãi há miệng,ăn xong còn nũng nịu (?) mà nói " hoàng thượng không cần như vậy! ". Hoàng thượng mỉm cười ôn nhu, khẽ cất tiếng "Hoàng hậu thân thể không khỏe. Để ta đút cho nàng ăn "

Cả đám chỉ thiếu điều trợn mắt há miệng ngất xỉu tại chỗ mà thôi. Hoàng hậu và hoàng thượng đúng là ân ái! Cực kỳ ân ái ~ cái gì thân thể không khỏe? Nói mới nhớ sáng nay còn thấy Hoàng Hậu quả thật có tướng đi bất bình thường...

Hoàng Thượng nhà bọn hần thật quá mạnh mẽ!

Chúng ta đều là những người chuyên nghiệp, không nên vì chuyện này mà thất thố - Tiếng lòng khẩu thị tâm phi của đám thái giám cung nữ said.

Giữ vững tinh thần, mắt hết nhìn mũi lại nhìn tay. Đồng lòng tỏ vẻ " Chúng ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe "

Nếu như Hoàng hậu mà biết bọn họ nghĩ gì,khăng định hét ầm lên:

- " Bỏ cung chỉ bị té!!! Chân bị đau chút mà thôi!!!"

Nhưng mà, đáng tiếc Hoàng hậu bây giờ đang trong tình trạng " Thụ sủng nhược kinh " vì được một người đứng trên vạn người là đương kim thánh thượng hầu hạ ăn cơm

Haha, cái này chính là chuyện lạ cỡ nào? Hahaha! Hahaha!!! Cười chết người!

Bỏ cô nương cực kỳ!!! Cực kỳ!!! Không thích ăn rau!!!

Nhưng từ nãy tới giờ. Hần cho nàng ăn 70% là rau! Rauuuuu!!!

Bộ trên bàn không có thịt à? Hoàng thượng! Mắt người chắc chắn là mù nên không thấy đĩa gà nướng đang tỏa mùi thơm nồng nặc,còn lấp lấp lánh lánh..

Khăng định là muốn hét lên với nàng:" tới đây ~ mau ăn ta đi ~ siêu cấp ngon ~~~~ "

Gà nướng đã câu dẫn như vậy,không thể phụ lòng nó đúng không?

Nhưng hần! Vẫn một lòng cho nàng ăn rau!!!! Thành thạo mới có một miếng thịt! Đây là bố thí????

Đây là trả thù mấy hôm trước nàng cho hần ăn toàn bộ đều là rau đúng không? Đúng không? Nếu đúng thì nói một câu thì hoàng thượng, ta lập tức cúi người xin lỗi người liền!

Thật sự không thích ăn rau đâu...

Nhân sinh thật đúng là đau khổ!!!

Đối với bất năn của hoàng hậu nhà hần, hoàng thượng vô cùng không để ý. Trong mắt tràn đầy tiểu ý ôn nhu làm người ta sờn da gà.

Giữa lúc hoàng thượng và hoàng hậu đang " liếc mắt đưa tình, tình ý nồng đậm, hương phấn đủ chói mù mắt cầu độc thân " thì Nguyên Vương Gia mang về mặt tươi tỉnh xông vào

Nụ cười trên mặt Âu Dương Chi Nguyên cứng đờ, trợn mắt nhìn hai người ân ái ái... Lại nhìn tới ánh mắt như muốn giết hần của hoàng huynh, cả người run lên, để lại một câu lại xoay người chạy mất.

- " Haha, hoàng huynh cùng hoàng tẩu ăn trưa vui vẻ.. Hai người cứ tiếp tục, đệ không làm phiền nữa ".

- - Buổi chiều - -

Dưới ánh nhìn của cung nữ, thái giám, âm vệ, thị vệ, cảnh ân ái của hai người gói gọn trong " Hoàng thượng nghiêm túc phê tấu chương bỏ mặc hoàng hậu. Hoàng hậu không chịu nổi tịch mịch buồn chán liền mài mực giúp hoàng thượng, liên tục dùng ánh mắt tình ý nhìn hoàng thượng. Cuối cùng hai người mắt đối mắt, mặt đối mặt nhìn nhau, trong không khí thoáng thoảng mùi hương. "

Thực ra, Hứa Thanh Thanh không hề dùng ánh mắt tình ý.

Là oán hận!!! Mấu thân người! Thảo nê mã!!

Người phê tấu chương là chuyện của người! Hơn nữa còn một đồng người ở đó! Vì có gì mà bắt ép bốn cô nương phải mài mực?????

Nhân sinh... Thật đau khổ aaaaaa

- - Buổi tối - -

Hoàng hậu: - " aaaa! Mau buông "

Hoàng thượng: - " hoàng hậu, nàng thật nhiệt tình ".

Hoàng hậu: - "... " nhiệt tình cái đầu người!!!

Hoàng thượng: - " tới lượt ta rồi "

Hoàng hậu: - " đừng mà!!! Đừng đặt chỗ đó!! "

Hoàng thượng: - " ý hoàng hậu là chỗ này? Hay là... chỗ này? "

Hoàng hậu: - " đều không phải!! "

Đám thái giám, cung nữ, âm vệ, thị vệ đứng bên ngoài nghe tiếng hai người bên trong mà cảm thán.. Bọn ta đều rất trong sáng hahahaha.

_____ thực tế _____

Hứa Thanh Thanh tức giận!!!

Nàng vô cùng tức giận! Vô cùng mất mặt!

Vốn là một công dân tốt của thế kỷ 21 lại thua thảm hại đến mức này!

Biết vậy ngay từ đầu đã không dạy cái tên này chơi cờ caro! Nàng chỉ thắng được ván đầu tiên... Ván đầu tiên thôi QAQ! Còn lại thua hết!! Thua không trượt ván nào!

Ưu thương quá. Không muốn đánh cờ caro với cái tên IQ cao này nữa...

__ Khi đi ngủ __

Hứa Thanh Thanh bị ai đó ôm vào lòng, cho dù tư tưởng rất là phóng khoáng nhưng bị một soái ca cả người cơ bắp, có giọng nói nam tính rù quẩy 100%, hơi thở nóng ẩm cứ phả vào tai như thế này thì cũng rất là ngại ngùng đỏ mặt xấu hổ vân vân vân...

Bỗng nghĩ tới nếu đêm nào cũng như thế này. Có khi nào ngay cả tấm thân này nàng cũng giữ không nổi nữa??? Thật lo lắng cho an nguy của bản

thânnnn. Như vậy làm sao ngủ ngon được đây? Tối nay không được ngủ!!!. Phải trợn mắt!!!

Đúng là "bi thương chảy ngược thành sông" aaaaa

Nhưng mà tạm thời hấn vẫn chưa làm gì nàg. Nên mặc kệ.

Hứa Thanh Thanh nằm trong lòng của ai đó, nghĩ tới loạn xạ, hai mắt càng ngày càng nhắm lại, lúc sau cũng ngủ mất. Còn ngủ tới ngon lành, thật không biết vị nào đã gào trong đầu mấy chữ "tối nay không được ngủ".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Mật Dày Của Trâm!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.